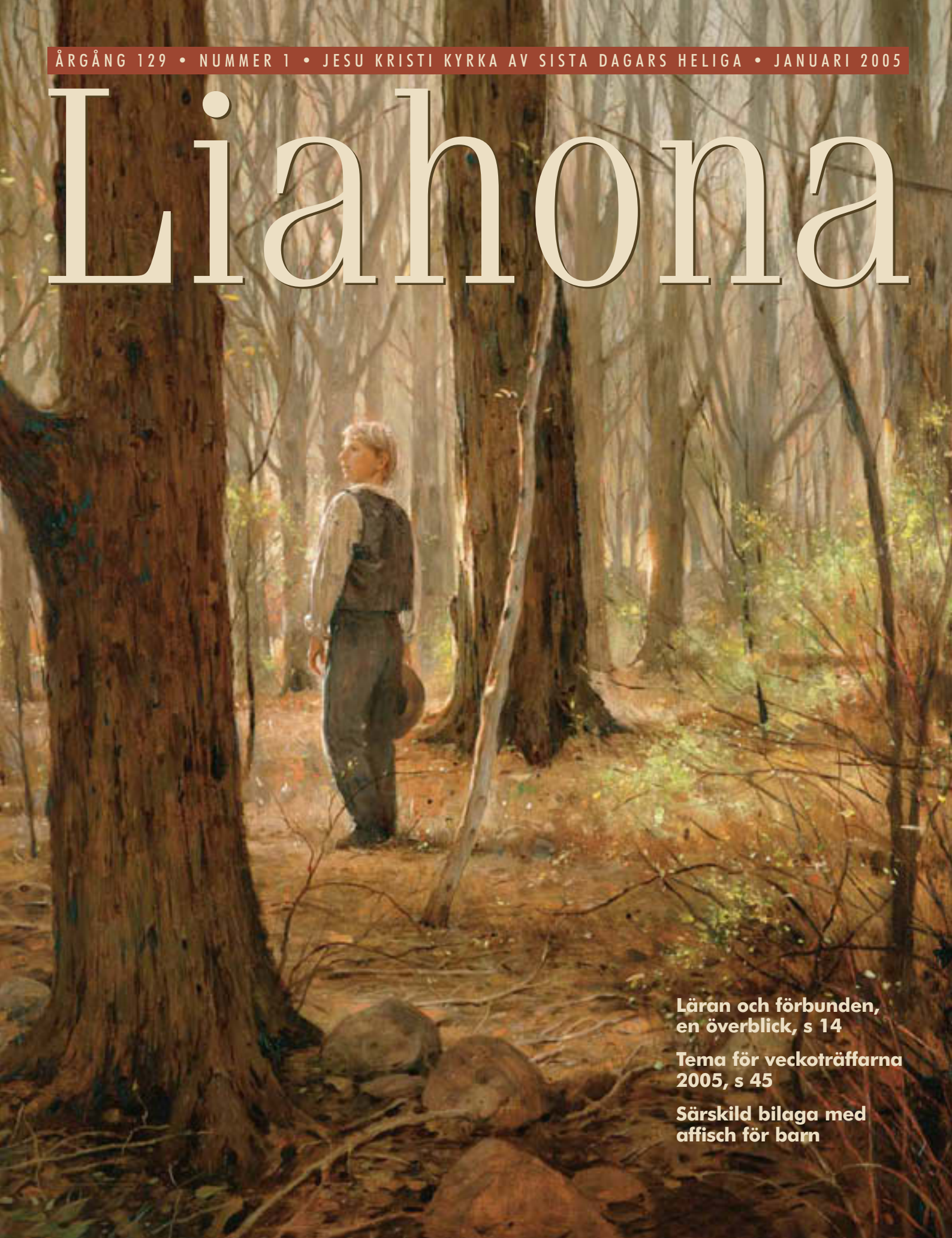


ÅRGÅNG 129 • NUMMER 1 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JANUARI 2005

Liahona



Läran och förbunden,
en överblick, s 14

Tema för veckoträffarna
2005, s 45

Särskild bilaga med
affisch för barn

Liahona



PÅ OMSLAGET

Framsida: Målning av
Walter Rane; Baksida:
Foto John Luke.



LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Steve Kropp.

SE "LJUSET", S LS10

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: En rak och stadig kurs
Gordon B Hinckley
- 8 Liahonaklassiker: Mormons bok och Läran och förbunden
Ezra Taft Benson
- 14 Läran och förbunden, en överblick: Översikt 1 — kapitel 1–64
- 18 David O McKay: En trons ambassadör *Wade Murdock*
- 25 Besökslärares budskap: Gläd dig åt återställelsen av Jesu Kristi
evangelium
- 26 Att förlora kärleken ... och ta den tillbaka *Anonym*
- 30 Stärk familjen: Skapade i Guds avbild, man och kvinna
- 38 Sista dagars heliga berättar
Jag oroade mig för deras framtid *Adalberto S Sánchez*
Små medel *Shannon Vanderspool Watson*
Hemundervisning med broder Skinner *Kevin Probasco*
- 42 Diakonernas kворum: En intervju med presiderande biskopsrådet
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 13 Affisch: Tro
- 32 Ståndaktiga ungdomar i Venezuela *Marvin K Gardner*
- 44 Att bli diakon *Laury Livsey*
- 45 Tema för veckoträffarna 2005: "Ett stort och underbart verk"
- 46 Jag? Ge en välsignelse? *Brad Larsen*

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Född på nytt genom dopet
James E Faust
- LS4 Bön
- LS6 Från president David O McKays liv: Hans föräldrars tro
- LS8 Samlingsstunden: Planen för lycka *Margaret Liffertb*
- LS10 Ljuset *Bo Pedersen*
- LS13 Vår vackra värld: En del av planen
- LS14 Nya vänner: Jairo Eli Xocop från Comalapa i Guatemala

BILAGA: FÖR BARN

Affisch för samlingsstunden: Jag ska följa Guds plan för mig



SE "ATT FÖRLORA
KÄRLEKEN ...
OCH TA DEN
TILLBAKA", S 26



Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, W Rolfe Kerr

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood, R Val Johnson,
Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekir, Adam C
Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Don L Searle,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica
Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R Peterson, Randall J
Pixon, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ulfandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helt årsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska,
urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar
för olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Frågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

January 2005 Vol. 129 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton



"Mormons bok och Läran

och förbunden", s 8: Gör

en lista på vad president

Ezra Taft Benson sade att

Mormons bok är, och en lista på vad

han sade att Läran och förbunden är.

Jämför listorna. Hur är böckerna lika

och hur skiljer de sig åt? Ge exempel

på hur löftena i artikeln har uppfyllts

i ditt liv.

"Skapade i Guds avbild, man och

kvinn", s 30: Be familjemedlem-

marna turas om att förklara vad varje

stycke i artikeln betyder för dem. Leta

efter likheter mellan sanningarna i

artikeln och orden i psalmer som "Jag

är Guds lilla barn" (Psalmer, nr 194)

eller "O min Fader" (Psalmer, nr 190).

"Ståndaktiga ungdomar i

Venezuela", s 32: Vilka är några av

provningarna som ungdomarna i

Venezuela ställs inför? Ni kanske vill

dramatisera några av situationerna de

ställs inför. Hur liknar eller skiljer sig

deras provningar från era? Diskutera

hur vi alla kan stå som vittnen om

Kristus.

"Tema för veckoträffarna 2005:

"Ett stort och underbart verk", s 45:

Läs tankarna från Unga mäns och

Unga kvinnors generalpresidentskap

angående temat för veckoträffarna

2005. Be ungdomarna ge förslag på

sådant som familjen kan göra under

det kommande året för att stödja

detta tema.

"Född på nytt genom dopet",

s LS2: Ge familjemedlemmar i

uppgift att dramatisera berätt-

telsen om Atiati. Diskutera

hur Atiati förändrades och varför.

Läs det sista stycket högt och vittna

om dopets välsignelser.

"Hans föräldrars tro", s LS6:

Skriv orden som sades av berättaren,

modern, fadern och David på olika

papperslappar. Ge familjemedlem-

marna i uppgift att dramatisera berätt-

telsen. Visa bilderna på sidorna LS6

och LS7. Hur visade president David O

McKay och hans familj sin tro på Gud?

Diskutera hur vi kan visa större tro på

Herren.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Mormons bok, 8
Aktivering, 32, 38	Normer, 2, 32
Avfall, 25	Omvändelse, 38
Besöksverksamhet, 25,	Pionjärer, 2
38	Primär, LS8
Bön, 13, 46, LS4, LS10	Prästadömet, 42, 44,
Den första synen, 2, 13	46, LS14
Diakoner, 42, 44	Skapelsen, 30
Dop, LS2	Skriftstudier, 8
Exempel, 2, 32, LS6	Smith, Joseph, 2, 13,
Familjen, 30, 38, LS6	14, 25, 45
Frälsningsplanen, 30, LS8,	Tjänande, 38, 42
LS13	Tro, LS6
Handlingsfrihet, 30	Underverk, LS2, LS10
Hemundervisning, 7, 38,	Undervisning, 8
46	Ungdomar, 32, 45
Jesus Kristus, 26, LS8	Veckoträffen, 45
Kristuslik kärlek, 26	Vittnesbörd, 45
Kyrkans historia, 2, 14	Världsomfattande kyrka,
Ledarskap, 18, 42	32, LS14
Läran och förbunden, 8, 14	Återställelsen, 25
McKay, David O, 18, LS6	Äktenskap, 26



En rak och stadig kurs

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Tiden som våra förfäder talat om är här för oss som lever nu, i början av 2000-talet. Detta är en tid för uppfyllelse av profetior, och jag är tacksam, liksom ni är, för att jag får vara en del av detta mäktiga, underbara verk som har gott inflytande på så många människor i så stora delar av världen.

Denna tillväxt är inte en seger för människan, den är ett bevis på Guds kraft. Jag hoppas att vi aldrig känner oss stolta eller skrytsamma över den. Jag ber att vi alltid ska vara ödmjuka och tacksamma.

Frukterna av den första synen

Detta verk inleddes med en högst anmärkningsvärd manifestation, då Fadern och Sonen en vårmorgon år 1820 visade sig för pojken Joseph Smith. Allt gott som vi ser i kyrkan idag är frukten av detta uppseende-väckande besök. Ett vittnesbörd om detta har berört miljontals hjärtan i många länder. Jag ger er även mitt eget vittnesbörd, som jag erhållit genom Anden, om att profetens beskrivning av denna underbara händelse är

sann, att hans samtal med Gud den evige Fadern och den uppståndne Herren Jesus Kristus vid detta tillfälle var lika verkligt, personligt och förtroligt som han beskrev. Jag höjer rösten för att vittna om att Joseph var en profet, och att det verk som han var behjälplig till att föra fram är Guds verk.

Jag har kommit att uppskatta ett sammandrag som en av profetens medarbetare sammanställde av Joseph Smiths verk och en redogörelse för vår skyldighet att få hans verk att fortskrida. Orden, som i sin skönhet framstår som poesi, skrevs av äldste Parley P Pratt i de tolv apostlarnas kvorum 1845, mindre än ett år efter Josefs död:

”Han har organiserat Guds rike. — Vi skall utvidga dess välde.

Han har återställt evangeliets fullhet. — Vi skall sprida ut det över världen ...

Han har tänt gryningen för härlighetens dag. — Vi skall få den att stråla i all sin glans.

Han var ’en av de små’ och blev talrik. Vi är små och skall bli ett stort folk.

Kort sagt, han rev loss stenen ... vi skall få



Borde vi känna oss förvånade om vi kallas att utstå lite kritik, att offra något litet för vår tro, när våra förfäder fick betala ett så högt pris för sin?



den att bli ett stort berg, som uppfyller hela jorden.”¹

Vi ser denna dröm gå i uppfyllelse bit för bit. Jag hoppas vi ska förbli trofasta till det heliga förtroende vi fått att bygga upp hans rike. Vår ansträngning innebär säkert lidanden och motgångar. Vi kan förvänta oss motstånd, både det direkta och det mer utstuderade.

Vårt bästa försvar

När verket går framåt kan vi vänta oss att motståndarens ansträngningar att hindra det ökar. Vi försvarar oss bäst på ett stillsamt sätt genom att lyda de lärdomar vi fått av dem vi understött som Guds profeter.

Profeten Joseph Smith gav oss instruktioner som är tillämpbara på den situation vi befinner oss i. Han sade: ”Gå ut i all ödmjukhet, var lugna, och undervisa om Jesus Kristus och hans korsfästelse. Strid inte med andra för deras tros skull, eller på grund av deras religion, utan håll en rak och stadig kurs. Detta är sagt som en befallning, och alla som inte åttlyder den kommer att nedkalla förföljelser över sina huvuden, medan de som lyder befallningen alltid skall vara fyllda av den Helige Anden. Detta uttalar jag som en profetia.”²

Jag skulle vilja ta några av orden i detta uttalande och skapa ett tema för oss som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga idag.

Jag ber att Herren ska inspirera oss att förstå visdomen i detta råd från profeten: Strid inte med andra, utan håll en rak och stadig kurs.

Håll en rak och stadig kurs

Vi lever i en tid med skiftande värderingar, en tid då normerna förändras och då vilseledande program blossar upp på morgonen och dör på kvällen. Vi ser det hos de styrande, vi ser det i den offentliga och personliga moralen, vi ser det i människors hem, vi ser det i kyrkorna, vi ser det också hos några av våra egna medlemmar som förrirrat sig bort på grund av människors spetsfundigheter.

Överallt ser vi människor som famlar sig fram som i mörker, som kastar bort traditioner som gav styrka åt vårt

samhälle, och som ändå inte finner en ny stjärna som kan leda dem rätt.

Jag minns den moraliska styrka som en japansk regeringsämbetsman hade som talade under invigningen av kyrkans paviljong vid världsutställningen 1970 i Japan. Han berömde varmt kyrkan för dess deltagande i utställningen och beklagade det avtagande inflytandet av religion i människornas liv i hans egen nation, med åtföljande förfall av normer och ideal.

Det verkar vara så överallt. För en tid sedan läste jag en tankeväckande artikel av Barbara Tuchman, en historiker som vunnit Pulitzerpriset. Hon sade: ”Om det finns något utmärkande för dagens ledare, så är det att det finns

så många — hundratals listiga ledare — som är redo och ivriga att leda invånarna. De springer runt och samlar in allmänna åsikter och försöker vinna gehör hos så många som möjligt. Vi ser dem emellertid *inte*, vilket är mycket märkbart, stanna upp och säga: ’*Detta* är min uppfattning. Det här tänker jag göra och det här tänker jag inte göra. Så här kan man bete sig enligt mina normer och så där betar man sig inte. Detta är förträffligt och detta är skräp.’ Ledarna avsägar sig moraliskt ledarskap i den bemärkelsen att de har en allmän ovilja att säga vad de står för.”

Hon fortsatte: ”Av alla problem som vårt stackars ... samhälle får arva, är bristen på normer enligt min mening det största problemet och det har gett upphov till så mycket av vår oro och förvirring. Vi är inte tillräckligt säkra på oss själva för att göra anspråk på dem, hålla fast vid dem, och om det skulle behövas, om det gäller personer med maktposition, beivra dem. Vi tycks ha drabbats av en allmän och undergrävande motvilja mot att ta ställning för några värderingar, oavsett om det gäller moral, uppträdande eller estetik.”³

Även om normerna i allmänhet sviktar, finns det inga ursäkter om vi som tillhör kyrkan vacklar på samma sätt. Vi har normer — fasta, beprövade och effektiva. Vi går framåt i den utsträckning vi iakttar dessa normer. Vi hindrar vår egen utveckling och skämmer ut Herrens verk när vi åsidosätter dem. Vi har fått dessa normer av honom. Några kanske verkar lite föråldrade i vårt samhälle, men detta gör

**Äldste Parley P Pratt
skrev följande om
profeten Joseph
Smith: ”Han har
organiserat Guds
rike. — Vi skall
utvidga dess värde.
Han har återställt
evangeliets fullhet.
— Vi skall sprida ut
det över världen.”**

dem inte mindre giltiga, inte heller förminskar det värdet av dem när de tillämpas. Hur skarpsinnigt människan än kan resonera, hur bra och hur rimligt det än kan låta, kan det inte ersätta det som Gud i sin visdom förkunnat.

En gång hörde jag Hans Kindt, den kloke stavspatriarken i Milwaukee norra stav i Wisconsin, säga: "Gud är inte någon celestial politiker som vill ha våra röster. I stället måste vi finna Gud, och vi måste lyda Gud."

Det fina är att lydnad för med sig lycka. Den ger frid, den ger tillväxt — allt detta erhåller den enskilde — och hans eller hennes goda exempel inger respekt för den institution som de är en del av.

Ingen anledning att strida

Vi behöver aldrig stöta oss med vår omgivning för att vi håller fast vid dessa gudomligt givna normer. Det behöver inte uppstå några stridigheter. Om vi håller en rak och stadig kurs kommer vårt föredöme att bli det effektivaste argumentet vi någonsin kunnat framföra för det goda i den sak vi gemensamt arbetar för.

Herren har gett oss råd och befallningar om så många saker, att det aldrig behöver uppstå någon tveksamhet hos en medlem i denna kyrka. Han har satt upp riktlinjer för oss när det gäller vår personliga dygd, grannsämja, lydnad mot lagen, plikttrohet mot regeringen, sabbatsdagens helgande, måttlighet och avhållsamhet från sprit och tobak, betalning av tionde och offergåvor, vård om de fattiga, hem- och familjeliv, spridandet av evangeliet, för att bara nämna några av dem.

Det behöver inte bli några diskussioner eller stridigheter om någon av dem. Det finns inget effektivare sätt att främja detta verk än genom att hålla en rak och stadig kurs när vi tillämpar vår religion i vårt liv.

Det finns kanske de som försöker leda bort oss genom frestelser. Det finns kanske

de som försöker förfölja oss. Andra kanske nedvärderar oss. Vi kanske blir förnedrade. Någon kanske smädar oss. Vi blir kanske utsatta för världens åtlöje.

Det finns personer, både inom kyrkan och utanför, som skulle vilja tvinga oss att ändra vår åsikt om en del saker, som om det anstår oss att orättmätigt ikläda oss den myndighet som endast tillhör Gud.

Vi önskar inte gräla med andra. Vi undervisar om ett fridens evangelium. Vi kan emellertid inte överge Herrens ord som det kommit till oss genom män som vi understött som profeter. Vi måste, för att än en gång citera de bekräftande ord som Barbara Tuchman rekommenderade, stanna upp och

säga: "Detta är min uppfattning. Det här tänker jag göra och det här tänker jag inte göra. Så här kan man bete sig enligt mina normer och så där betar man sig inte."

Kanske kommer det tider då vi känner oss modfälda och mycket oroliga. Förvisso kommer det dagar för oss var och en då vi måste fatta beslut. Det har alltid varit så.

***Vi lever i
en tid med
skiftande
värderingar, då
normerna förändras,
då vilseledande
program
blossar upp på
morgonen och dör
på kvällen.***



Pionjärernas exempel

Varje man och kvinna i denna kyrka känner till en del om det pris som våra förfäder fick betala för sin tro. Jag blir alltid påmind om detta närhelst jag läser berättelsen om Mary Goble Pay, min hustrus farmor. Jag skulle vilja återge en del av denna berättelse om en 13-årig flicka. Hon berättar om sin barndom i Brighton, denna vackra stad på Englands sydkust, där Sussex mjuka, gröna kullar sänker sig ned i havet.

Det var där som hennes familj blev döpt. Det blev naturligt för dem att omvända sig eftersom Anden viskade till deras hjärtan att det var sant. Det fanns emellertid kritiska släktingar och grannar och till och med pöbelhopar som förlöjligade dem och uppretade andra emot dem. Det krävdes mod, denna sällsynta egenskap som kallas moraliskt mod, att stå för sin tro och försvara den, att bli döpta och erkända som mormoner.

Familjen reste till Liverpool, där de tillsammans med omkring 900 andra steg ombord på segelfartyget *Horizon*.

När vinden tog tag i seglen sjöng de "Farewell, My Native Land, Farewell" (Farväl, mitt fosterland, farväl). Efter sex veckor till havs — de hade då färdats samma sträcka som i dag tar sex timmar med ett jetplan — landsteg de i Boston och färdades sedan med ångloksdrivet tåg till Iowa City där de kunde skaffa den utrustning de behövde.

De köpte två oxspann, ett par kor, en vagn och ett tält. De blev anvisade att resa

tillsammans med ett av handkärrekompanierna och bistå dem under vägen.

I Iowa City drabbades de också av sin första tragedi. Deras yngsta barn, knappt två år gammalt, dog av köld och utmattning och lades i en grav som ingen av familjemedlemmarna någonsin skulle besöka igen.

Jag skulle nu vilja låta er ta del av vad denna flicka på tretton år sade, genom att återge ett stycke ur hennes berättelse:

"Vi färdades mellan 2,5 och 4 mil om dagen ... tills vi kom fram till Plattefloden ... Vi hann ikapp handkärrekompanierna den dagen. Vi såg hur de tog sig över floden. Stora isflak flöt längs floden. Det var bister kallt ...

Vi gick tillbaka till lägret och höll våra böner [och] ... sjöng 'Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds'. Jag undrade vad det var som fick min mor att gråta [samma kväll] ... Morgonen därpå föddes min lillasyster. Det var den 23 september. Vi gav henne namnet Edith och hon levde i sex veckor och dog ... [Hon] begravdes då vi sista gången tog oss över Sweetwaterfloden.

Om vi håller
en rak
och stadig
kurs kommer vårt
exempel att bli
vårt effektivaste
argument.



[Det snöade kraftigt. Jag gick vilse i snön.] Mina fötter och ben förfrös. [Männen] gned mig med snö. De satte ned mina fötter i en spann med vatten. Det gjorde så hemskt ont ...

När vi kom fram till Devil's Gate (Djävulsporten) var det bister kallt. Vi lämnade många av våra saker där ... Min bror James ... var lika frisk som någonsin tidigare när han gick och lade sig [den kvällen]. På morgonen var han död ...

Mina fötter var förfrusna, likaså min bror Edwins och min syster Carolines ... Det fanns inget annat än snö [snö överallt och en bister Wyoming-vind]. Vi kunde inte köra ner tältpinnarna ... Vi visste inte vad det skulle bli av oss. [Sedan] en kväll kom en man till vårt läger och berättade att ... Brigham Young hade skickat ut män med oxspann som skulle hjälpa oss ... Vi sjöng sånger, några dansade och andra grät ...

Min mor blev aldrig frisk ... Hon dog mellan Lilla och Stora berget ... Hon var 43 år gammal ...

Vi kom till Salt Lake City klockan nio på kvällen den 11 december 1856. Tre av fyra överlevande hade frostska-dor. Min mor låg död i vagnen ...

Tidigt nästa morgon kom Brigham Young ... När han såg vårt tillstånd — våra förfrusna fötter och vår döda mor — rullade tårar nerför hans kinder ...

Doktorn amputerade mina tår ... Samtidigt klädde syst-rarna mor för graven ... När de gjort i ordning mina fötter bar de oss ... för att se vår mor för sista gången. Åh, hur stod vi ut? Hon begravdes samma eftermiddag ...

[Jag har ofta tänkt på vad min mor sade innan vi läm-nade England.] 'Polly, jag vill komma till Sion medan mina barn är små, så de kan växa upp med Kristi evangelium, för jag vet att detta är den sanna kyrkan.'⁴

Som avslutning vill jag ställa denna fråga: Borde vi känna oss förvånade om vi kallas att utstå litet kritik, att offra något litet för vår tro, när våra förfäder fick betala ett så högt pris för sin?

Låt oss hålla en rak och stadig kurs, gå framåt och bygga upp Guds rike, utan att strida, utan att råka i dispyter, utan att stöta oss med någon. Om problem uppstår, låt oss

handskas med dem på ett lugnt sätt. Låt oss övervinna det onda med det goda. Detta är Guds verk. Det kom-mer att fortsätta ge kraft åt världen, ha en god inverkan på oräkneliga tusentals hjärtan som tar emot sanningens budskap. Det finns ingen kraft under himlen som kan stoppa det.

Detta är min tro och detta är mitt vittnesbörd. ■

SLUTNOTER

1. "Proclamation", *Millennial Star*, mar 1845, s 151–152.
2. *History of the Church*, 2:431.
3. "The Missing Element—Moral Courage", *McCall's*, juni 1967, s 28.
4. *A Pioneer Story: Mary Goble Pay, 1856*, Släkt- och kyrkohistoriska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 2–4, 10.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att under bön ha begrundat det här budskapet återger du det med hjälp av en undervisningsmetod som uppmuntrar familjemedlemmarna att delta. Här följer några exempel.

1. Hjälp familjemedlemmarna att lära sig den första mening- en i profeten Joseph Smiths profetia utantill. (Se andra stycket under rubriken "Vårt bästa försvar".) Du kan berömma dem eller ge dem en liten belöning när de kan återge den ur minnet. Ge exempel på och diskutera vad det innebär att hålla en rak och stadig kurs enligt president Hinckley.

2. Vad säger president Hinckley om moralisk styrka när han citerar Barbara W Tuchman? (Se fjärde stycket under rubriken "Håll en rak och stadig kurs".) Be familjemedlem- marna att spela en sketch om en situation som kräver mora- lisk styrka. Du kanske behöver förklara för de mindre barnen att det innebär att man inte är rädd att göra det som man vet är rätt. Diskutera hur familjemedlemmarna kan vara frid- samma och ändå visa moraliskt mod.

3. Hur tror du att löftet som gavs till de rättfärdiga i profe- ten Josephs profetia uppfylldes i Mary Goble Pays liv? Diskutera president Hinckleys avslutande fråga. Hur kan vi leva mer trofast enligt profeten Josephs råd?

Mormons bok och Läran och förbunden



PRESIDENT EZRA TAFT BENSON (1899–1994)

kyrkans trettonde president

Ezra Taft Benson föddes den 4 augusti 1899 i Whitney i Idaho, och hans föräldrar var Sarah Dunkley och George Taft Benson Jr. Han gifte sig med Flora Smith Amussen den 10 september 1926. Vid 44 års ålder, den 7 oktober 1943, ordinerades han till apostel av president Heber J Grant. Äldste Benson verkade som Förenta staternas jordbruksminister från 1953 till 1961. Den 30 december 1973 ordinerades och avskildes han som president för de tolv apostlarnas kvorum. Han blev kyrkans trettonde president vid 86 års ålder, den 10 november 1985, och verkade i detta ämbete i mer än åtta år. President Benson dog i Salt Lake City den 30 maj 1994. Han var en stor förespråkare för att studera skrifterna och vittnade om Mormons bok och Läran och förbunden.

Läran och förbunden är den sammanbindande länken mellan Mormons bok och det pågående arbetet med återställelsen genom profeten Joseph Smith och hans efterträdare.

Jag skulle vilja tala om två nutida heliga skrifter — Mormons bok och Läran och förbunden.

Mormons bok och Läran och förbunden är nära förenade med varandra som uppenbarelser från Israels Gud för att samla och bereda hans folk för Herrens andra ankomst.

Framkomsten av dessa heliga böcker ”till den fallna världens frälsning” kostade ”det nittonde seklets ädlaste blod” — Joseph Smiths och hans bror Hyrums. (L&F 135:6)

Båda dessa gudomliga vittnen innehåller en storslagen förkunnelse till hela världen — titelsidan i Mormons bok och kapitel 1, Herrens förord till Läran och förbunden.

”Detta släkte”, sade Herren till Joseph Smith, ”skall hava mitt ord genom dig”. (L&F 5:10) Och så har också skett, genom Mormons bok, Läran och förbunden och andra nutida uppenbarelser.

Mormons bok och Läran och förbunden vittnar om varandra. Man kan inte tro på den ena utan att tro på den andra.

Mormons bok vittnar om nutida heliga skrifter. Där kallas de ”andra böcker” och ”sista urkunder” vilka stadfäster att Bibeln är sann och kungör de ”tydliga och dyrbara ställen som borttagits” från Bibeln. (1 Nephi 13:39–40)

Förutom vittnena till Mormons bok är

Läran och förbunden det största yttre vittnet och beviset som vi har från Herren på att Mormons bok är sann. Åtminstone tretton kapitel i Läran och förbunden ger oss bekräftelse och gudomligt vittnesbörd om att Mormons bok är Guds ord. (Se L&F 1, 3, 5, 8, 10–11, 17–18, 20, 27, 42, 84, 135.)

Läran och förbunden är den sammanbindande länken mellan Mormons bok och det pågående arbetet med återställelsen genom profeten Joseph Smith och hans efterträdare.

I Läran och förbunden lär vi oss om tempelarbete, eviga familjer, härlighetsgraderna, kyrkans organisation och många andra stora sanningar som hör samman med återställelsen.

”Rannsaken dessa bud” sade Herren om Läran och förbunden, ”ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan.

Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke.

Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan



skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma.” (L&F 1:37–38)

Mormons bok för människor till Kristus. Läran och förbunden för människor till Kristi rike, ja, till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, ”den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta” (v 30). Jag vet detta.

Mormons bok är vår religions ”slutsten”, och Läran och förbunden är toppstenen, med fortsatt nutida uppenbarelse. Herren har markerat sitt godkännande av såväl slutsten som toppsten.

Den forntida förberedelsen av Mormons bok, dess bevarande och dess utgivande besannar Nephis ord att ”Herren vet allt från begynnelsen och därför bereder han en väg för att fullborda alla sina verk ibland människornas barn, ty se, han har all makt till att fullgöra alla sina ord”. (1 Nephi 9:6)

Vi behöver inte bevisa att Mormons bok är sann eller är en autentisk uppteckning genom yttre bevis — även om det finns många. Det har aldrig varit fallet, och är det inte heller nu, att de lärdas studier ska bevisa om Mormons bok är sann eller osann. Ursprunget, förberedelsen, översättningen och verifieringen av Mormons boks sanningshalt har alla letts av Herrens hand, och Herren gör inga misstag. Vi kan vara förvissade om det.

Gud har ett eget bevissystem om Mormons bok, vilket återfinns i Moroni kapitel 10, och i de tre och de åtta vittnernas vittnesbörd och i olika kapitel av Läran och förbunden.

Vi behöver alla få vårt eget vittnesbörd om Mormons bok genom den Helige Anden. Därefter bör vi dela med oss av vårt vittnesbörd tillsammans med Mormons bok, så att också andra genom den Helige Anden kan få veta att den är sann.

Nephi vittnar om att Mormons bok innehåller ”Kristi ord” och att om människor ”tror på Kristus” så kommer

de också att tro på Mormons bok. (2 Nephi 33:10)

Det är viktigt att vi i vår undervisning använder ord ur de heliga skrifterna. Alma sade: ”Nu befaller jag ... eder — för att begagna mig av samma ord, som han, vilken gav mig befallningen, använde.” (Alma 5:61)

Orden, och hur de används i Mormons bok av Herren, bör bli vår källa till insikt och bör användas av oss då vi undervisar om evangeliets principer.

Gud använder kraften i Mormons boks ord som ett redskap för att förändra människors liv: ”Emedan ordets predikan hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt — ja, emedan den gjorde ett mycket kraftigare intryck på människornas sinnen än svärdet eller något annat som hade hänt dem — trodde Alma, att det nu skulle vara rådligt att försöka Guds ords kraft på dem.” (Alma 31:5)

Alma påminde bröderna i kyrkan om hur Gud frälst deras faders själar från helvetet: ”Se, han förvandlade deras hjärtan, ja, han uppväckte dem ur djup sömn, och de uppvaknade för Gud. De voro omgivna av mörker, men icke desto mindre upplystes deras själar av det eviga ordets ljus.” (Alma 5:7)

Vi behöver använda det eviga ordet för att väcka dem som sover djupt så att de vaknar ”inför Gud”.

Jag är mycket angelägen om det vi gör för att undervisa de heliga på alla nivåer om Jesu Kristi evangelium lika fullständigt och auktoritativt som Mormons bok och Läran och förbunden. Med det menar jag att undervisa om ”den evige Gudens stora plan”, för att använda Amuleks ord. (Alma 34:9)

Använder vi de budskap och det sätt att undervisa som återfinns i Mormons bok och återställsens övriga skrifter för att undervisa om denna den evige Gudens stora plan?

Det finns många exempel på undervisning om denna stora plan, men jag vill bara citera ett. Det är Mormons sammanfattning av Arons verksamhet som missionär:



”När Aron förnam, att konungen trodde hans ord, började han läsa skrifterna rörande Adams skapelse för konungen, huru Gud skapade människan till sin egen avbild, och att Gud gav henne befallningar, och att människan förmedelst överträdelse hade fallit.

Aron förklarade skrifterna för honom från berättelsen om Adams skapelse och framlade för honom huru människan fallit och kommit i ett köttsligt tillstånd, likaledes återlösningssplanen, vilken var beredd från världens grundläggning genom Kristus för alla, som vill tro på hans namn.

Emedan människan fallit, kunde hon icke av sig själv förtjäna någon belöning, men Kristi lidanden och död försona för människans synder förmedelst tro och omvändelse.” (Alma 22:12–14)

De heliga i Mormons bok visste att återlösningssplanen måste inledas med en redogörelse för Adams fall. Med Moronis ord: ”Medelst Adam kom människans fall. Och för människans falls skull kom Jesus Kristus ... och för Jesu Kristi skull kom människans återlösning.” (Mormon 9:12)

Alldeles som en människa egentligen inte önskar mat förrän hon är hungrig, så önskar hon inte heller Kristi frälsning förrän hon vet varför hon behöver Kristus.

Ingen vet egentligen tillräckligt om varför hon behöver Kristus förrän hon förstår och accepterar läran om fallet och dess inverkan på hela människosläktet. Och ingen annan bok i världen förklarar denna viktiga lärosats tillnärmelsevis så bra som Mormons bok.

Bröder och systrar, vi behöver alla göra en noggrann inventering av hur vi, och också hur de som vi presiderar över, går till väga för



att förvissa oss om att vi lär de heliga ”den evige Gudens stora plan”.

Accepterar vi och undervisar om vad uppenbarelserna berättar om skapelsen, Adam och människans fall samt återlösningen från det fallet genom Kristi försoning? Går vi ofta igenom de viktiga frågor som Alma ställer till kyrkans medlemmar i Almas femte kapitel i Mormons bok?

Förstår vi och undervisar och predikar vi effektivt om försoningen? Vilken personlig innebörd har Herrens lidande i Getsemane och på Golgata för var och en av oss?

Vad innebär återlösningen från fallet för oss? Sjunger vi, med Almas ord, ”sången om den återlösande kärleken”? (Alma 5:26)

Vad bör nu vara källan till undervisningen om den evige Gudens stora plan? Skrifterna naturligtvis — särskilt Mormons bok. Detta bör också innefatta övriga nutida uppenbarelser. Och de bör användas tillsammans med apostlarnas och profeternas ord samt Andens maningar.

Alma ”befallde dem, att de icke skulle lära något annat än det han hade lärt och som talats genom de heliga profeternas mun”. (Mosiah 18:19)

Läran och förbunden säger: ”Därifrån skola

Jag är mycket angelägen om det vi gör för att undervisa de heliga på alla nivåer om Jesu Kristi evangelium lika fullständigt och auktoritativt som Mormons bok och Läran och förbunden.

de resa och predika ordet under vägen, och de skola inte tala något annat än det, som profeterna och apostlarna skrivit och det som Hugsvalaren lär dem genom trons bön.” (L&F 52:9)

Efter det att vi undervisat om den evige Gudens stora plan, måste vi personligen bära vårt vittnesbörd om dess sanning.

Sedan Alma givit sitt stora budskap till de heliga om att födas på nytt och om behovet för dem att uppleva en ”mäktig förändring” i sitt hjärta, beseglade han sin undervisning med sitt vittnesbörd genom följande ord:

”Detta är icke allt. Menen I icke, att jag själv fått kännedom om detta? Se, jag betygar för eder, att jag förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna. Och huru tron I, att jag blivit övertygad om sanningen i dessa ting?

Se, jag säger eder, att Guds helige Ande har kungjort dem för mig. Se, jag har fastat och bätt många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig genom sin Helige Ande och detta är uppenbarelsens ande, som är i mig.” (Alma 5:45–46)

Senare förenade sig Amulek med Alma som hans missionärskamrat. Sedan Alma överlämnat sitt budskap om tro på Kristus till zoramiterna, beseglade Amulek med sitt vittnesbörd sin kamrats budskap med dessa ord:

”Se, nu vill jag av mig själv bevitna för eder, att de äro sanna. Se, jag säger eder, att jag vet, att Kristus skall komma ibland människobarnen för att påtaga sig sitt folks överträdelser och att han skall försona för världens synder, ty Herren Gud har talat det.” (Alma 34:8)

I sitt förord till Läran och förbunden sade Herren att ”den varnande rösten skall ljuda för alla människor från



Efter det att vi undervisat om den evige Gudens stora plan, måste vi personligen bära vårt vittnesbörd om dess sanning.

mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar”. (L&F 1:4)

Det är Abrahams säds ansvar, vårt med andra ord, att vara missionärer för att ”bära detta ämbete och prästadöme till alla folk”. (Abraham 2:9) I templet i Kirtland gav Mose Joseph Smith nycklarna till att samla in Israel. (Se L&F 110:11.)

Vilket är nu det redskap som Gud avsett för denna

insamling? Det är samma redskap som är avsett att övertyga världen om att Jesus är Kristus, att Joseph Smith är hans profet och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann. Det är den heliga skrift som är vår religions slutsten.

Det är denna, den mest korrekta boken som, om människor vill följa dess föreskrifter, för dem närmare Gud än någon annan bok. Det är Mormons bok. (Se inledningen till Mormons bok.)

Gud välsigne oss alla att använda alla skrifterna, men särskilt det redskap han avsett skall föra oss till Kristus — Mormons bok, vår religions slutsten — tillsammans med dess kompletterande bok, toppstenen, Läran och förbunden, redskapet till att föra oss till Kristi rike, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ...

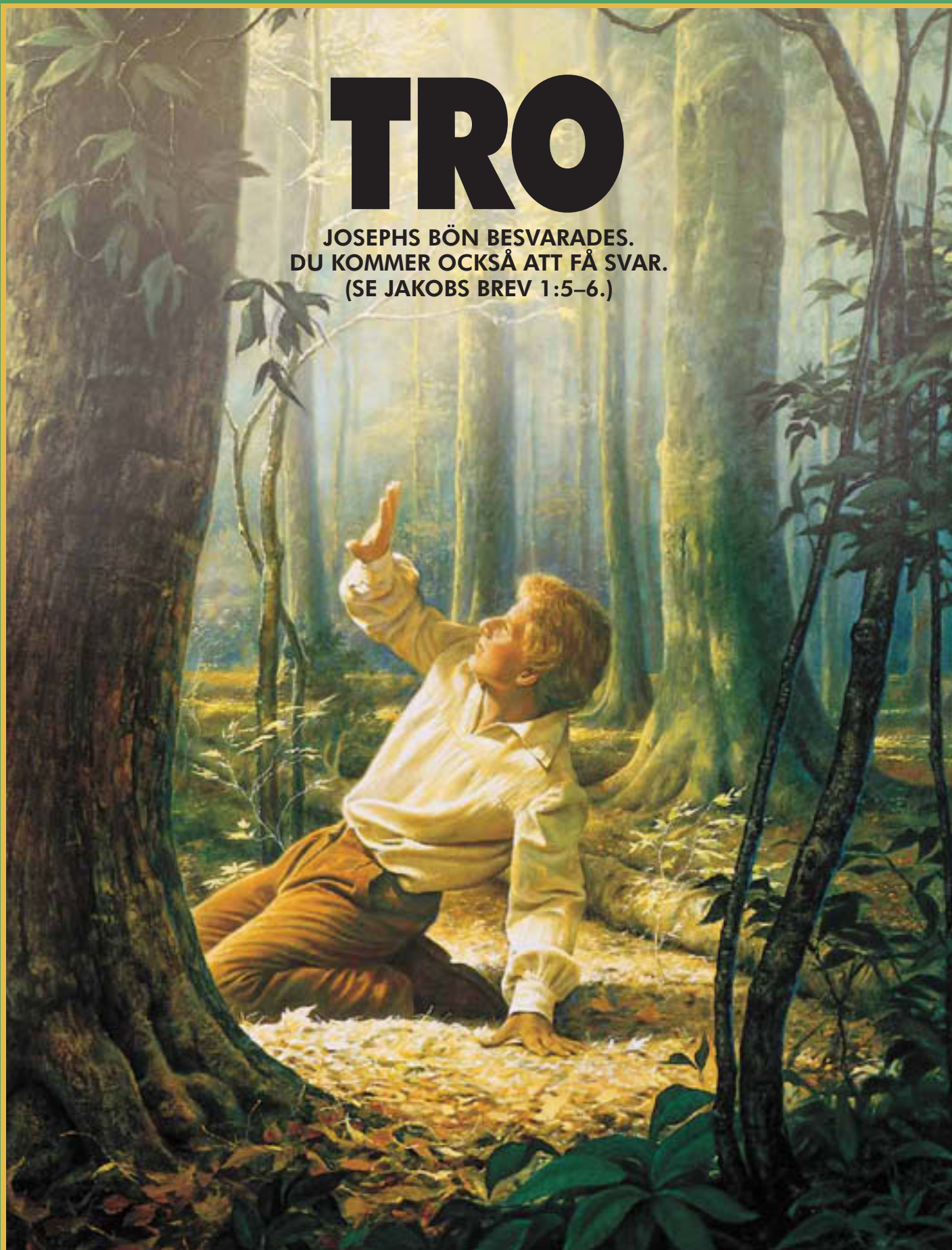
Jag lovar er, att då ni mer hängivet studerar nutida uppenbarelsen om evangeliet, så kommer er kraft att undervisa och predika att ökas och ni kommer att verka för Sion på ett sådant sätt att ett större antal kommer att inträda i Herrens hus och på missionsfältet.

Jag välsignar er med en större önskan att låta Mormons bok flöda över hela jorden, att från världen insamla Guds utvalda som längtar efter sanningen men inte vet var de skall finna den. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 1987; stavning och användning av stor bokstav moderniserad.

TRO

JOSEPHS BÖN BESVARADES.
DU KOMMER OCKSÅ ATT FÅ SVAR.
(SE JAKOBS BREV 1:5–6.)



DATUM (E KR)

1

200

600

1000

1400

1500

1600

1700

34 E Kr Efter Jesu Kristi död ledde apostlarna Nya testamentets kyrka.

100–200 Det stora avfallet. Prästadömsmyndigheten togs bort från jorden. (Se 1 Nephi 13:1–11.)

1450 Gutenberg utvecklade flyttbara typer, vilket gjorde böcker tillgängliga i stor utsträckning.

1492 Guds ande ledde Columbus till Amerika. (Se 1 Nephi 13:12.)

1500–1600 Nya översättningar av Bibeln på engelska och andra språk blev tillgängliga för ett stort antal människor. (Se 1 Nephi 13:20–23.)

1517 Martin Luther och andra reformatorer i Europa började protestera mot katolicismen.

1620–1750 Gud ledde många europeiska protestanter till Nordamerika i ett sökande efter religiös frihet. (Se 1 Nephi 13:13–16.)

1775–1783 Oavhängighetsförklaringen och den amerikanska revolutionen upprättade en ny nation som var hängiven frihet och demokrati. (Se 1 Nephi 13:17–19.)

1787–1791 Förenta staternas konstitution fastslog att religionsfrihet var en grundläggande rättighet.

300–1300 Kristendomen spred sig till många delar av världen.

VISSA DATUM ÄR
UNGEFÄRLIGA.

Läran och förbunden

EN ÖVERBLICK

ÖVERSIKT 1: KAPITEL 1–64

Se kapitelingresserna i *Läran och förbunden för historisk bakgrund och hänvisningar till History of the Church (Kyrkans historia)*.

DEC 1805 Joseph Smith Jr föddes i Sharon i Vermont och hans föräldrar var Joseph Sr och Lucy Mack Smith. (Se JS skrifter 2:3.)

1816 Familjen Smith flyttade från Vermont till Palmyra i New York.

VÅREN 1820 Den första synen. Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, talade med den 14-åriga Joseph Smith i en lund nära hans fars gård. (Se JS skrifter 2:5–20.)



SEP 1823 Ängeln Moroni visade sig för första gången för Joseph Smith och berättade om guldplåtarna som låg nergrävda i en kulle i närheten. Moroni besökte Joseph flera gånger. (Se JS skrifter 2:29–54; se också L&F 2.)

FEB 1828 Martin Harris tog kopior av tecken från guldplåtarna och deras översättning till lärda män i New York City. (Se JS skrifter 2:62–65; se också Jesaja 29:11–12.)



APR–JUN 1828 Med Martin Harris som skrivare slutförde Joseph Smith översättningen av Mormons boks första 116 manuskriptsidor. När Martin hade förlorat sidorna tog Moroni plåtarna från Joseph.

SOMMAREN 1828 Joseph Smith omvände sig och återfick plåtarna och gåvan att översätta. (Se L&F 3; 10.)

OKT 1825 Joseph Smith började arbeta för Josiah Stowell (eller Stool). Under denna anställning träffade han Emma Hale. (Se JS skrifter 2:55–57.)

JAN 1827 Joseph Smith och Emma Hale gifte sig i Bainbridge i New York. (Se JS skrifter 2:57.)



SEP 1827 Moroni överlämnade de heliga plåtarna och Urim och Tummim till Joseph Smith. (Se JS skrifter 2:59.)

DEC 1827 Joseph och Emma Smith flyttade till Harmony i Pennsylvania för att komma undan förföljelser. (Se JS skrifter 2:60–62.)

HARMONY
Pennsylvania

**PALMYRA/
MANCHESTER**
New York



Kapitelnumret (se också de inringade siffrorna ovan), datumet då kapitlet gavs och situationen som föranledde uppenbarelsen:

1. 1 nov 1831 En kommitté hade utsetts att skriva ett förord till en samling uppenbarelsen som skulle publiceras som "Befallningarnas bok". När de avlade rapport för äldsterna som hade samlats till en konferens, bad de profeten Joseph Smith att fråga Herren angående deras arbete. Profeten dikterade orden till denna uppenbarelse genom Anden och Sidney Rigdon skrev ner den. (Detta kapitel finns med på översikt 2.)

2. 21 sep 1823 Den unge Joseph Smith, som var förvissad om att han skulle få en gudomlig manifestation, bad om förlåtelse för sina synder och om kunskap angående sin ställning inför Gud.

3. Juli 1828 Efter det att Martin Harris förlorat 116 sidor av manuskriptet till Mormons bok, bad Joseph Smith genom Urim och Tummim om att få veta sin egen ställning inför Gud.

4. Feb 1829 Joseph Smith Sr bad sin son att

fråga Herren hur han kunde vara till hjälp i Herrens verk.

5. Mar 1829 En ångerfull Martin Harris frågade Joseph Smith om han fortfarande hade plåtarna i sin ägo och ville att han skulle fråga Herren om han kunde få förmånen att se dem.

6. Apr 1829 Joseph Smiths nya skrivare, Oliver Cowdery, önskade få ytterligare vittnesbörd om att översättningen var sann. Profeten frågade med hjälp av Urim och Tummim.

7. Apr 1829 Medan Joseph Smith och Oliver Cowdery översatte plåtarna fick de olika uppfattning om vad som hade hänt med Johannes den älskade. De frågade med hjälp av Urim och Tummim.

8. Apr 1829 Efter att ha fått löfte om gåvan att översätta (se L&F 6:25), önskade Oliver Cowdery hjälpa till med översättningen.

9. Apr 1829 När Oliver Cowdery misslyckades med sitt försök att översätta, frågade Joseph Smith Herren å Oliver's vägnar för att få veta varför.

10. Sommaren 1828 När Joseph Smith hade tagit emot kapitel 3 tog Moroni plåtarna och

Urim och Tummim. En kort tid senare återlämnades de. Profeten Joseph frågade Herren hur han skulle fortskrida med översättningen.

11. Maj 1829 Hyrum Smith bad Joseph, sin bror, att fråga om Herrens vilja angående honom. Joseph frågade Herren genom Urim och Tummim.

12. Maj 1829 Joseph Knight Sr var angelägen om att få veta sin plikt angående återställsens verk.

13. 15 maj 1829 Medan Joseph Smith och Oliver Cowdery arbetade med översättningen av Mormons bok, önskade de få veta mer om dop för syndernas förlåtelse. De gick till en flod i närheten och bad. Johannes döparen visade sig.

14, 15, 16. Jun 1829 David Whitmer, John Whitmer och Peter Whitmer Jr var angelägna om att få veta sina plikter angående Herrens verk. Joseph Smith frågade Herren genom Urim och Tummim å deras vägnar.

17. Jun 1829 Oliver Cowdery, David Whitmer och Martin Harris ville veta om de skulle bli de tre vittnena som det talas om i Mormons bok.



JOSEPH SMITH SR
1771–1840



LUCY MACK SMITH
1775–1856



JOSEPH SMITH JR
1805–1844



EMMA HALE SMITH
1804–1879



MARTIN HARRIS
1783–1875

4

5

6–9

11–12



13

MAJ 1829 Johannes döparen återställde aronska prästadömet. Joseph Smith och Oliver Cowdery ordinerade och döpte varandra. (Se JS skrifter 2:68–73; se också L&F 13.)

MAJ–JUN 1829 Petrus, Jakob och Johannes återställde melkisedekska prästadömet och apostlaskapets nycklar.



Joseph Smith frågade Herren genom Urim och Tummin.

18. Jun 1829 Joseph Smith och Oliver Cowdery var angelägna om att få veta mer om prästadömet och bad ödmjukt om detta.

19. Mar 1830 Martin Harris hade belånat sin gård för att Mormons bok skulle kunna tryckas. Han bad Joseph Smith om bekräftelse och vägledning från Herren.

20. Apr 1830 Herren gav Joseph Smith och Oliver Cowdery instruktioner angående kyrkans styre och organisation, bland annat den exakta dagen då de på nytt skulle organisera hans kyrka på jorden.

21. 6 apr 1830 Profeten Joseph Smith dikterade denna uppenbarelse genom Anden under mötet för att organisera kyrkan.

22. Apr 1830 Människor som tidigare hade döpts ville veta om de behövde döpas om för att bli medlem i kyrkan.

23. Apr 1830 Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H Smith, Joseph Smith Sr och Joseph Knight Sr var angelägna om att få veta sina plikter i Herrens nyligen organiserade kyrka.

24. Juli 1830 Efter att ha bistått medlemmarna i New York under en tid av intensiv förföljelse, kom profeten Joseph och Oliver Cowdery till Pennsylvania i behov av uppmuntran och vägledning.

JUN 1829 Joseph Smith blev färdig med översättningen av Mormons bok.

14–16, 18

17

JUN 1829 Ängeln Moroni visade plåtarna för de tre vittnena och befallde dem att vittna om att Mormons bok var sann. (Se L&F 17.)



JUN 1829 Joseph Smith visade plåtarna för de åtta vittnena. De skrev ner sina vittnesbörd om att Mormons bok är sann.

FAYETTE New York

APR 1830 Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga organiserades i Fayette i New York. (Se L&F 21.)



APR–JUL 1830 Samuel H Smith och andra verkade som missionärer — med hjälp av Mormons bok — och döpte många människor.

MAR 1830 Fem tusen exemplar av Mormons bok publicerades på engelska i Palmyra i New York.

19

20–21

22–23

25. Juli 1830 Emma Hale Smith hade tillsammans med sin man, profeten Joseph, fått utstå allvarlig förföljelse. Profeten mottog denna uppenbarelse åt henne.

26. Juli 1830 Dessa instruktioner från Herren uppmuntrade och undervisade profeten Joseph, Oliver Cowdery och John Whitmer, och lärde dem vikten av att utföra allt i kyrkan genom enhälligt bifall.

27. Aug 1830 Profeten Joseph och Emma Smith och Newel och Lydia Knight önskade ta del av sakramentet. Profeten gick för att skaffa vin till gudstjänsten och en himmelsk budbärare visade sig för honom.

28. Sep 1830 Profeten Joseph var bekymrad över att Hiram Page använde en siarsten.

29. Sep 1830 Denna uppenbarelse som gavs i närvaro av sex äldster, kom under en tid när många var intresserade av läran om Sion, eller Nya Jerusalem.

30. Sep 1830 Profeten Joseph mottog uppenbarelser för David Whitmer, Peter Whitmer Jr och John Whitmer, baserade på deras uppträdande under incidenten med Hiram Page.

31. Sep 1830 Thomas B Marsh önskade få veta Herrens vilja angående honom själv.

32. Okt 1830 Flera äldster, bland annat Oliver Cowdery och Peter Whitmer Jr, undrade om antalet missionärer som fått i uppgift att predika evangeliet för lamaniterna kunde ökas.

33. Okt 1830 Ezra Thayre och Northrop Sweet, nyligen ordinerade äldster, önskade få veta Herrens vilja angående dem.

34. 4 nov 1830 Orson Pratt färdades 32 mil för att få träffa profeten Joseph Smith och för att få veta Herrens vilja angående honom.

35. Dec 1830 Sidney Rigdon, som nyligen hade döpts, bad profeten Joseph att uppenbara Herrens vilja angående honom.

36. Dec 1830 Edward Partridge bad profeten Joseph att fråga Herren å hans vägnar.

37. Dec 1830 Kyrkan i New York fick utstå ständiga trakasserier och kyrkans ledares liv var i fara. Medan profeten Joseph och Sidney Rigdon arbetade på en inspirerad översättning av Bibeln, befallde Herren kyrkan att flytta till Ohio.

38. 2 jan 1831 Många heliga var fattiga och ville veta mer om flytten till Ohio.

39. 5 jan 1831 James Covill, en baptistpräst sedan omkring 40 år, lovade att lyda varje befallning Herren gav honom genom profeten Joseph Smith. Profeten bad till Herren å hans vägnar.

40. Jan 1831 När James Covill förkastade Herrens befallning, gav Herren denna uppenbarelse till profeten Joseph och Sidney Rigdon.

41. 4 feb 1831 Profeten Joseph upptäckte att det fanns många problem bland de heliga i Ohio. Han frågade Herren hur han bäst kunde leda kyrkan.

42. 9 feb 1831 Äldster har gemensam bön med en önskan om att ta emot Herrens lag som det utlovats i L&F 38:32; 41:2–3.

43. Feb 1831 En självutnämnd profetissa vid namn Mrs Hubble vilseleder några heliga med sina uppenbarelser. Profeten Joseph bad till Herren angående denna angelägenhet.

44. Feb 1831 Profeten Joseph och Sidney Rigdon fick instruktioner av Herren angående kyrkans nästa konferens.



OLIVER COWDERY
1806–1850



HYRUM SMITH
1800–1844



JOSEPH KNIGHT SR
1772–1847



DAVID WHITMER
1805–1888



JOHN WHITMER
1802–78

JUN 1830 Profeten Joseph Smith började översätta (göra inspirerade ändringar i) Bibeln. (Se Moses 1–5.)

SEP–OKT 1830 Oliver Cowdery och andra kallades att undervisa lamaniterna. (Se L&F 28:8; 32.)

OKT–NOV 1830 Missionärerna besökte den nordöstra delen av Ohio och döpte 127 personer.

NOV–DEC 1830 Profeten Joseph Smith mottog en del av den forntida Enoks bok genom uppenbarelse. (Se Moses 6–7.)

FEB 1831 Profeten Joseph Smith och hans familj anlände till Kirtland i Ohio. Edward Partridge kallades att bli den första biskopen i kyrkan, och Herren började uppenbara helgelslagen. (Se L&F 41–42.)

KIRTLAND / THOMPSON Ohio



FEB–MAJ 1831 Heliga från de olika grenarna i New York fördes till Kirtland i Ohio. Människor i städer runt omkring Kirtland blev medlemmar i kyrkan.



JUL–AUG 1831 Profeten Joseph Smith och Sidney Rigdon besökte Missouri och invigde landområdet till en samlingsplats och en tempelplats. (Se L&F 57–59.)

AUG 1831 Profeten Joseph Smith återvände till Kirtland från Missouri. Motståndet och avfallet fortsatte.

SEP 1831 Profeten Joseph och Emma Smith flyttade till Hiram i Ohio.



45. 7 mar 1831 Profeten Joseph fick denna uppenbarelse om tidens tecken under en tid då många falska redogörelser hade publicerats.

46. 8 mar 1831 Efter en del diskussioner om huruvida enbart kyrkans medlemmar skulle få delta i sakraments- och konfirmationsmöten, bad profeten till Herren om detta.

47. 8 mar 1831 John Whitmer var motvillig mot att anta ansvaret för att skriva kyrkans historia, men han skulle göra det om det var Herrens vilja. Profeten Joseph frågade Herren om det.

48. Mar 1831 Kyrkans ledare var bekymrade över hur de skulle ge husrum åt de heliga från New York som kom till Ohio. Profeten Joseph Smith bad till Herren om det.

49. Mar 1831 Eftersom Leman Copley, en före detta "skakare", nyligen hade blivit medlem i kyrkan, frågade profeten Joseph Herren angående några av lärorna i denna religion.

50. Maj 1831 Flera äldster bad profeten Joseph att be till Herren angående några konstiga andliga manifestationer bland de heliga. Efter att ha förenat sig i bön med dessa äldster, dikterade profeten Herrens svar.

51. Maj 1831 Biskop Edward Partridge sökte vägledning om tillämpningen av helgelslagen

å de heligas vägnar som kom till Ohio.

52. 7 juni 1831 Efter en generalkonferens då de första högprästerna ordinerades, frågade profeten Joseph Herren vad bröderna skulle göra till nästa konferens.

53. Juni 1831 Sidney Gilbert bad profeten Joseph att fråga Herren angående Sidneys kallelse i kyrkan.

54. Juni 1831 När Leman Copley bröt överenskommelsen att helga sin mark i Thompson i Ohio, frågade profeten Joseph vad han skulle göra.

55. Juni 1831 William W Phelps, redaktör för en dagstidning, bad profeten Joseph att be till Herren angående honom.

56. Juni 1831 Då Ezra Thayre inte var redo att bege sig till Missouri, frågade Thomas B Marsh, hans reskamrat, profeten vad han skulle göra.

57. 20 juli 1831 När profeten Joseph hade anlant till Independence i Missouri, sökte han

Herren för att få svar angående upprättandet av Sion i de sista dagarna och templet som skulle byggas där.

58. 1 aug 1831 Många av de heliga som kom till Jackson County i Missouri var angelägna om att få veta Herrens vilja angående dem.

59. 7 aug 1831 Efter Polly Knights begravning, sökte profeten Joseph bekräftelse från Herren angående de heliga i Missouri.

60. 8 aug 1831 När missionärer förberedde sig för att återvända hem till Ohio, bad profeten Joseph till Herren angående resan.

61. 12 aug 1831 En kanotolycka på Missourifloden gjorde att profeten Joseph och 10 äldster fick slå läger. William W Phelps såg förstöraren fara fram över vattnet i makt. Profeten sökte Herren i bön.

62. 13 aug 1831 Profeten Joseph träffade fyra missionärer som försenades var på väg till Missouri och han bekräftade för dem att de borde fortsätta sin resa.

63. Aug 1831 De heliga i Ohio ville veta mer om Sions land. Profeten Joseph bad till Herren angående införskaffandet av mark och andra angelägenheter.

64. 11 sep 1831 Efter det att profeten Joseph hade kritiserats av några medarbetare och pressen, varnade Herren för felfinneri.



PETER WHITMER JR
1809–1836



SAMUEL H SMITH
1808–1844



NEWEL KNIGHT
1800–1847



SIDNEY RIGDON
1793–1876



EDWARD PARTRIDGE
1793–1840



David O. McKay

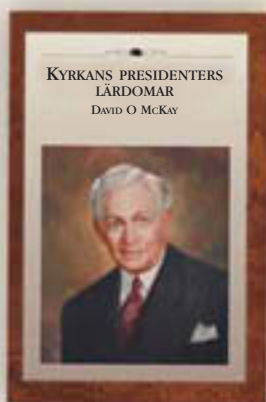
EN TRONS AMBASSADÖR

President McKay nådde ut till världen under sina 19 år som kyrkans president. Under dessa år tredubblades nästan kyrkans medlemsantal.

WADE MURDOCK

En regnig morgon 1953 besökte den 79-årige presidenten David O McKay Thurso i Skottland för att se hemmet där hans förfäder hade mottagit det återställda evangeliet mer än 100 år tidigare. President McKays son Llewelyn, som följde med honom på resan, skrev följande: "[När vi närmade oss hemmet] bröt solen igenom molnen och log mot oss som om den återspeglade glädjen och lyckan i fars hjärta. När vi alla samlades framför hemmet tårades min fars ögon när han tittade in genom dörren. 'Om det inte hade varit för två missionärer som knackade på denna dörr år 1850 så skulle jag inte ha varit här idag!'" sade han.¹

Huset hade förfallit och användes vid den tiden bara till förvaring av potatis, men president McKay dröjde en stund i dörröppningen och talade tillgivet om det som hade hänt där. Tacksamheten och glädjen som president McKay uttryckte den dagen var karaktäristisk för hans liv och verksamhet. Som generalauktoritet i nästan 64 år, inklusive 19 år som kyrkans nionde president, tjänade han med energin hos en som hyste stor omsorg om folket och engagerade sig djupt i evangeliet och fann glädje i att föra de två samman.



Rättfärdiga föräldrar

David Oman McKay föddes den 8 september 1873 i Huntsville i Utah som förste son till David McKay och Jennette Evans McKay. När den yngre David bara var sju år gammal tackade hans far ja till en missionskallelse att verka i Skottland — trots att syster McKay vid den tiden väntade barn och bara hade en liten son som kunde hjälpa henne på gården. Hennes uppmuntran var otvivelaktigt en avgörande faktor. Så snart hon hade läst

brevet med missionskallelsen sade hon: "Naturligtvis ska du acceptera kallelsen, du behöver inte oroa dig för mig. David O och jag kommer att klara av det alldeles utmärkt."²

Det gick bra för gården under Jennettes ledning. Familjen erfor en stark andlig tillväxt parallellt med den timliga framgången under David Sr:s mission. "Familjebön var en etablerad sedvänja i McKays hem, och när Jennette lämnades ensam med sin lilla familj tycktes det vara en ännu viktigare komponent i de dagliga rutinerna. David [O] undervisades att turas om med att hålla morgon- och kvällsbönen och lärde sig hur viktigt det var med himlens välsignelser i hemmet."³

I en generalkonferens många år senare återgav president McKay följande barndomsupplevelse av bön:

"Jag minns hur jag låg [i sängen] en kväll och darrade av rädsla. Som barn var jag naturligt, eller onaturligt, rädd



Ovan: En ung David O McKay 1877. Nedan: David Sr och Jennette McKays familj 1897. David O står som nummer två från vänster. Till höger: Äldste McKay under sin mission till Brittiska öarna 1898.

för mörkret, och jag låg ofta och funderade över inbrottstjuvar, 'spöken' och osynliga inflytanden. Just den här kvällen var jag helt uppskrämd, men jag hade blivit undervisad om att Gud besvarar bön. Jag tog mod till mig och steg upp från sängen, knäböjde i mörkret och bad Gud ta bort denna rädsla, och jag hörde lika tydligt som ni hör min röst denna eftermiddag: 'Var inte rädd, ingenting kommer att skada dig.' Visst, en del kanske säger, 'det var bara inbillning'. Ni får säga vad ni vill för jag vet att till min själ kom den ljuva friden av ett barns besvarade bön."⁴

Hans fars undervisning och exempel var lika kraftfulla som hans mors. Vid ett tillfälle var David O McKay, hans bröder och hans far ute och samlade in hö. När det var dags att samla ihop det tionde hölasset, som skulle ges till kyrkan som tionde, sade David McKay Sr till pojkarna att gå bort till en bättre plats än där de hade samlat ihop de andra nio lassen. När den unge David O ifrågasatte hans instruktioner, sade hans far: "Det här är det *tionde*

lasset, och endast det bästa är gott nog åt Gud." Många år senare sade David O McKay att det var den "mest verksamma predikan om tionde som jag har hört i hela mitt liv".⁵

President McKays insikt om sina föräldrars inflytande fördjupades allteftersom han blev äldre. När han undervisade kyrkans medlemmar om vikten av familjen och hemmet, ramades hans undervisning in av personliga upplevelser:

"Insikten om mors kärlek, tillsammans med lojaliteten mot en exemplarisk fars undervisning ... gjorde att jag som ung mer än en gång vände mina steg bort från frestelsernas avgrund.

Om jag ombads att nämna det största behovet i världen, så skulle jag utan att tveka säga *kloka mödrar*, och därefter *exemplariska fäder*."⁶

Kärlek till undervisning och lärdom

Som tonåring och ung vuxen visade David O McKay en oerhörd förmåga inom många



områden, bland annat studier, idrott, musik, offentliga tal och ledarskap. Även om det enligt min mening nästan är omöjligt att avgöra vad han var bäst på, så ligger undervisning nära toppen.

År 1889, vid 15 års ålder, kallades han att verka som sekreterare i Söndagsskolan i sin församling, ett ämbete han innehade i fyra år varefter han kallades att verka som lärare i Söndagsskolan. Samtidigt med hans arbete som söndagsskollärare, verkade han som lärare och rektor vid Huntsville grundskola — innan han fick sin universitetsutbildning.

Redan med en hel del erfarenhet i bagaget studerade han vid University of Utah från 1894 till 1897 och utexaminerades med högst betyg i årskursen och med ett erbjudande om att undervisa i Salt Lake County. Efter sin examen fick han emellertid en annan möjlighet att undervisa. Han kallades att verka som missionär på Brittiska öarna, en kallelse han fullgjorde mellan 1897 och 1899.

Hans proselyteringsupplevelser innefattar ett flertal utomhusmöten då han och andra missionärer predikade evangeliet i gathörn eller på andra offentliga platser och delade ut traktat, eller broschyrer, till personer som tog emot dem. Som hans missionsdagbok vittnar om, var varje möte en unik upplevelse. Efter ett särskilt besvärligt utomhusmöte, skrev äldste McKay: "Jag har upphävt *tusen* suckar!" Efter ett mer lyckat möte, skrev han: "Jag hade flera intressanta samtal. Nästan alla som tog ett traktat förra veckan verkade glada att få det här. Det var flera som frågade när vi skulle ha möte igen."⁷

År 1898, när han översåg missionsarbetet i Skottland, skrev han en artikel till en dagstidning i Glasgow för att vederlägga kränkande information som tidningen hade publicerat om kyrkan. Vid det tillfället, och i andra liknande situationer som han ställdes inför som missionspresident 20 år senare, hade han framgång med sina brev till redaktören tack vare sin milda ton och väl övervägda undervisning.⁸

Kort efter det att han avlösts från sin mission började han verka som medlem av Söndagsskolans kommitté i



Webers stav. Han hade fått i uppgift att omorganisera och ge ny livskraft åt lektionerna genom att arbeta med lärarna och revidera undervisningsmaterialet. Efter sex års verksamhet i Webers stav blev han andre assistent till superintendenten för Söndagsskolan på generalnivå, som vid det tillfället var president Joseph F Smith. Han blev förste assistent 1909 och 1918 blev han superintendent.

Under sitt tidiga arbete med Söndagsskolan arbetade han också i offentliga skolor. Han undervisade vid Weber Stake Academy i Ogden i Utah, en skola som nu heter Weber State University, och han utnämndes senare till rektor för skolan. En av hans elever, Joseph Anderson — senare medlem i de sjuttios råd — minns: "Vi blev alla förtjusta i honom. Och han engagerade sig så mycket i ämnet att han ibland inte ens hörde när klockan ringde."⁹

Han hävdade starkt att all utbildning bör fostra en kristen karaktär. "Sann utbildning", sade han, "försöker inte bara göra män och kvinnor till goda matematiker, skickliga lingvister, djupsinniga vetenskapsmän eller briljanta litterära begåvningar, utan också till ärliga personer med dygd, måttlighet och broderlig kärlek. Den försöker frambringe män och kvinnor som lovordar sanning, rättvisa, visdom, generositet och självkontroll som de främsta kännetecknen på ett framgångsrikt liv."¹⁰

Han fortsatte undervisa om evangeliet hela sitt liv, men hans heltidsarbete i de offentliga skolorna avslutades 1906



Ovan: President och syster McKay när de verkade i den europeiska missionen 1922–1924. Nedan: Första presidentskapet 1951 — president McKay (mittem), Stephen L Richards, förste rådgivare (vänster) och J Reuben Clark Jr, andre rådgivare (höger). Till höger: President och syster McKay i Holland 1952 med missionspresident Donovan H VanDam (höger) och hans hustru Ada (vänster).

när han kallades att bli apostel vid 32 års ålder.

Make och far

David O McKays äktenskap med Emma Ray Riggs inleddes den

2 januari 1901 och var en källa till glädje för honom. Det blev ett föredöme för alla. När president McKay undervisade om framgångsrika äktenskap, förkunnade han:

”Jag skulle vilja uppmana till *ständig uppvaktning*, och tillämpa detta på vuxna människor. Alltför många har kommit till vigselaltaret och betraktat vigselceremonin som slutet på uppvaktningen istället för början på en evig uppvaktning. Låt oss inte glömma bort att under hemlivets bördor — och de kommer — är ömma ord av uppskattning och artiga handlingar ännu mer uppskattade än under uppvaktningstidens ljuva dagar och månader.”¹¹

President McKay levde som han lärde — han skrev kärleksdikter till sin hustru på hennes födelsedag, höll upp bildörren åt henne och hälsade och tog farväl med en ömsint kyss. En gång när president och syster McKay reste genom Kalifornien närmade sig en pojke som hade iakttagit dem henne och sade, medan han pekade på president McKay: ”Jag tror att farbrorn där borta älskar dig.”¹²

Familjen McKays sju barn har dragit förmån av föräldrarnas rättfärdighet och kärlek till varandra. En av deras söner, David Lawrence McKay, sade: ”Våra föräldrars förväntningar var den stig som vi

hade att följa, och vår kärlek till dem utgjorde en oemotståndlig motivation för oss att vandra på denna stig. Vi lärde oss att älska dem eftersom de först älskade varandra och oss så innerligt.”¹³

Tjänande i de tolv apostlarnas kворum och i första presidentskapet

Äldste McKay, som kallades att bli apostel i april 1906, höll sitt första generalkonferenstal under den sista sessionen av oktoberkonferensen samma år. Med ord som återspeglade hans önskan att tjäna, sade han: ”Som medlemmar av kyrkan ... tror jag att vi bör gå hem, beslutsamma att utföra det ansvar som ligger på oss. Inte bara för att dessa bröder har uppmanat oss att göra det, utan för att vi har en stark önskan att göra det.”¹⁴

År 1920, i en ålder av 47 år, kallades äldste McKay av första presidentskapet att under ett år besöka och stärka grenar och missioner i kyrkan runtom i världen. Denna resa förebådade på många sätt betoningen på det globala i hans presidentskap. Han och hans medresenär, Hugh J Cannon, president för Liberty stav i Salt Lake City, reste omkring 9 500 mil och fick kunskap som förberedde kyrkan för ytterligare världsomfattande tillväxt.

Kort efter att ha återvänt från sin ett år långa mission kallades han att ta med sig familjen till England och presidera över den europeiska missionen. Under denna tid myntade han uttrycket ”varje medlem en missionär”. Han sade: ”[Varje medlem] har ansvaret att föra någon: en mor, en far, granne, en medarbetare, vän, i kontakt med evangeliets budbärare ... Och personlig kontakt är vad som kommer att påverka dessa undersökare ... Det är vad du är, inte vad



du låtsas vara, som får människor att bli undersökare.”¹⁵

1934 kallades han att verka i första presidentskapet som rådgivare till president Heber J Grant. År 1945 kallades han att bli rådgivare åt president George Albert Smith. Under dessa år fick han värdefull erfarenhet och hade avsevärda administrativa och kyrkliga ansvar.

På våren 1951 gav sig president och syster McKay iväg från Salt Lake City på en mycket välbehövlig semester. Men under den första natten vaknade president McKay med en tydlig känsla av att de borde återvända till kyrkans huvudkontor, vilket de gjorde morgonen därpå. Inom några veckor fick president Smith ett slaganfall och gick bort.¹⁶

Profet och president för en världsomfattande kyrka

I april 1951, efter att ha verkat i första presidentskapet i 17 år, blev David O McKay kyrkans nionde president. Vid den tiden hade kyrkan drygt en miljon medlemmar och åtta tempel i verksamhet (alla i Förenta staterna, Hawaii och Kanada).

President McKay var besluten att få se kyrkan fortsätta växa över hela världen. Missionsarbetet var nyckeln i denna

ansträngning. År 1952 introducerade första presidentskapet den första officiella proselyteringsplanen för hel-tidsmissionärer. År 1961 sammankallade president McKay det första världsomfattande seminariet för alla missionspresidenter, som fick undervisning om vikten av exempel och vänskap i missionsarbetet. Han betonade konceptet ”varje medlem en missionär”.

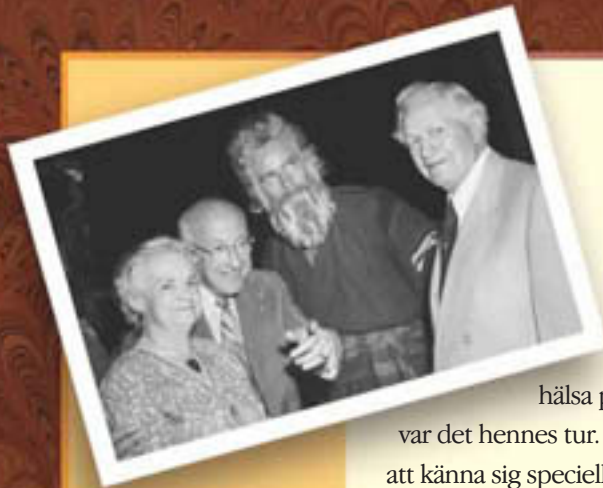
President McKay kände att en annan nyckel till kyrkans tillväxt var att han personligen stärkte medlemmarna runtom i världen. Som kyrkans president sade han följande i ett konferenstal: ”Må Gud välsigna kyrkan. Den är världsomfattande. Dess inflytande bör påverka samtliga nationer. Må hans Ande påverka människor överallt och fylla deras hjärtan med välvilja och frid.”¹⁷ Mellan 1952 och 1963 besökte han medlemmarna i Europa flera gånger och han reste till Sydafrika, Sydamerika och Söderhavsöarna.

Han önskade också göra templets välsignelser tillgängliga för fler medlemmar i kyrkan. Under sin verksamhet som president invigde han tempel i Bern, Schweiz, i Los Angeles, Kalifornien, i Hamilton, Nya Zeeland, i London, England och i Oakland, Kalifornien. Han skrev: ”Jag vill föra templet till folket”, och kände starkt att ”ett av de utmärkande kännetecknen för den återställda Jesu Kristi kyrka är den eviga naturen hos dess förordningar och ceremonier.”¹⁸

President McKay sågs som en betydelsefull andlig ledare runtom i världen. Under ett besök hos Nederländernas drottning år 1952 blev president och syster McKay bjudna på te. När de tackade nej på grund av religiösa orsaker, sade drottningen: ”Vill ni inte ens dricka en liten kopp te med Nederländernas drottning?” President McKay svarade: ”Vill [ni] be ledaren för en miljon tre hundra tusen människor göra någonting som han lär sitt folk att inte göra?” Hon svarade: ”Du är en stor man, president McKay. Jag vill inte be dig göra det.”¹⁹

Kyrkans medlemmar älskade att höra president McKay tala och bara vara nära honom. Trots alla hans plikter stannade han ofta kvar efter mötena tills han hade skakat hand med varje person. En medlem som närvarade vid invigningen av templet i London minns att hon fick ”köa





Ovan: President och syster McKay under inspelningen av filmen *De tio budorden*, tillsammans med filmmakaren Cecil B DeMille och skådespelaren Charlton Heston (förställande Mose) 1955. Nedan, till höger: En åldrad president McKay. Hugh B Brown sade om honom: "President McKay har levtt ett kristuslikt liv så gott som det är mänskligt möjligt för någon att göra."

oändligt länge" för att hälsa på profeten, men till slut var det hennes tur. "Han fick var och en av oss att känna sig speciell, när vi så lätt bara kunde ha varit en av hundratal andra", sade hon.²⁰

President McKays hälsa började vackla under 1960-talet och fler rådgivare kallades till första presidentskapet för att hjälpa till med att föra verket framåt. Han fortsatte emellertid att stärka medlemmarna med sina konferenstal, ibland hållna av honom själv och ibland upplästa av en av hans söner.

Vid tiden för hans död i januari 1970 hade kyrkans medlemsantal nästan nått tre miljoner. President Joseph Fielding Smith, som efterträdde president McKay som kyrkans president, sade följande om denne man som så outtröttligt hade undervisat om familjen, självbehärskning, karaktär, missionsarbete och tro på Jesus Kristus: "Han var en man med stor andlig kraft, en naturlig ledare för mänskligheten, och en man som var älskad av sitt folk och hedrad av världen. Det kommer alltid att finnas människor som lovordar hans namn."²¹

President Hugh B Brown, som verkade som förste rådgivare till president McKay, sade om hans liv: "President McKay har levtt ett kristuslikt liv så gott som det är mänskligt möjligt för någon att göra. Han fann att svaret på det mänskliga hjärtats önskan om fullhet ligger i att leva osjälviskt och att visa kärlek. Han bevisade sanningen i Kristi paradoxala ord: 'Den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det.' Han var en sann Herrens tjänare. Han levde som han lärde."²² ■

Wade Murdock är medlem i South Jordans tredje församling, South Jordans stav, Utah.

SLUTNOTER

1. Se citat i *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay*, s 51.
2. Citerat i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xiv.
3. Jeanette McKay Morrell, citerad i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xiv.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 29.
5. Se *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xv.
6. Llewelyn R McKay, *Home Memories of President David O. McKay* (1956), s 4.
7. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay* (1989), s 18, 24.
8. Se *My Father, David O. McKay*, s 29.
9. Se *My Father, David O. McKay*, s 36.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xx.
11. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 151.
12. Citerat i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 145.
13. Citerat i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 155.
14. Conference Report, okt 1906, s 112.
15. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 54.
16. Se Francis M Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), s 272–273.
17. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xxvi.
18. *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 128.
19. Citerat i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s 105.
20. Se *My Father, David O. McKay*, s 259–260.
21. Citerat i *Kyrkans presidenters lärdomar*, s xxviii.
22. "God Makes a Giant among Men", *Church News*, 24 jan 1970, s 13.



Gläd dig åt återställelsen av Jesu Kristi evangelium

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftstäl-
len och lärdomar som tillgo-
doser behoven hos de systrar som ni
besöker. Berätta om era erfarenheter
och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni
undervisar att göra detsamma.

Joseph Smiths skrifter 2:18–19:

”[Jag] frågade ... personerna, som
stodo över mig i ljuset, vilken av alla
sekterna, som var rätt ... Jag fick till
svar, att jag inte skulle sluta mig till
någon av dem.”

Varför är återställelsen en så under- bar händelse?

**President Boyd K Packer, till-
förordnad president för de tolv
apostlarnas kvorum:** ”Efter Kristi kors-
fästelse ägde ett avfall rum. De läror
ledare började förkunna var ”männi-
skobud”. [JS skrifter 2:19] De förlorade
myndighetens nycklar och
utestängde sig själva från uppenbarelsens
kanaler. Denna förlorade myn-
dighet kunde inte bara återtas. Den
måste återställas av dem som hade
myndighetens nycklar i forna dagar.”
(”Sanningens standar har upprests”,
Liabona, nov 2003, s 24.)

President Gordon B Hinckley:

”Efter århundraden av mörker och
smärta och kamp var tiden mogen
för evangeliets återställelse ... Denna
härliga dag grydde år 1820 när en
pojke, uppriktig och med tro, gick

in i en lund och höjde sin röst i bön ...

Som svar kom en förunderlig mani-
festation. Gud den evige Fadern och
den uppståndne Herren Jesus Kristus
visade sig och talade med honom.

Den förlåt som varit tillsluten i nära
två årtusenden, drogs åt sidan för att
inleda tidernas fullhets hushållning ...

Erkänner ni er plats i den
mänskliga historiens stora drama?
Detta är brännpunkten för allt som
varit tidigare. Detta är återställelsens
tid. Detta är återupprättandets dagar.”
(”Vid tidsåldrarnas middagshöjd”,
Liabona, jan 2000, s 88–89.)

Hur kan vi glädja oss i återställelsen?

Äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apost- larnas kvorum:

”Vi kan bäst
uttrycka vår tacksamhet för
denna [det återställda evangeliets]
underbara fullhet genom att utveckla
en mer fullständig kärlek till hela
mänskligheten. Och varför inte,
eftersom återställelsen talar om
för oss vem vår nästa verkligen
är! Låt oss dessutom uttrycka
vår tacksamhet genom att sträva
efter att bli, i egenskap efter egen-
skap, mer och mer såsom Jesus är.”
(”Från begynnelsen”, *Nordstjärnan*,
jan 1994, s 20.)

**Äldste Robert D Hales i de tolv
apostlarnas kvorum:** ”Följ ... Joseph
Smiths exempel och återställelsens

mönster. Sök i skrifterna. Knäböj i bön.
Be i tro. Lyssna till den Helige Anden.
Få vetskap om att vår himmelske Fader
vet vad ni heter och vad ni behöver,
precis som det var för Joseph. Lev efter
evangeliet med tålmod och uthållig-
het.” (”Hur man får ett vittnesbörd om
Jesu Kristi återställda evangelium”,
Liabona, nov 2003, s 31.)

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens

generalpresident: ”Få underverk
kan jämföras med återställelsens
underverk. Faktum är att många
underverk härrör från återställelsen.
Jag har undervisat lektioner tillsam-
mans med kvinnliga missionärer. Jag
har hört dem återge denna enkla
berättelse om Joseph Smith gång på
gång. Och Anden har alltid vittnat för
mig om att den händelsen
är verklig. Det har
verkligen gjort
stor skillnad att
själv veta!” ■



Att förlora *Kärleken* ... och ta den tillbaka

Nyckeln till att rädda mitt äktenskap var att lära mig se min man som Frälsaren såg honom.

ANONYM

Enligt världens synsätt är det lätt att bli kär. Tråkigt nog kan det också vara lätt att förlora kärleken. Men att åter bli kär efter att ha förlorat kärleken är mycket svårt. Det är inget som bara händer, man måste kämpa för det. Det kan vara en lång, svår resa, men den är mycket givande. Det vet jag av egen erfarenhet.

”Himmelske Fader, jag vet inte vad jag ska göra!” Jag hade rusat ut ur huset efter ett särskilt otrevligt gräl med min man. Det var november och mycket kallt. Jag sprang ut utan vare sig skor eller kappa, men jag var så arg att jag knappast märkte det. Det förekom inga fysiska övergrepp i äktenskapet, men det verkade som om vi grälade hela tiden — eller åtminstone alltid när han var hemma — vilket inte var så ofta. Han jobbade sent nästan varje dag och verkade tillbringa resten av sin tid på golfbanan. Jag kunde inte klandra honom för det. Det var lika bedrövligt att vara hemma för honom som för mig. Där var jag alltså i kylan, med bara en tunn T-shirt och jeans på mig, och utgöt min förtvivlan till min himmelske Fader. Medan jag bad insåg jag att jag inte längre älskade min man. Jag tyckte inte om honom särskilt mycket heller.

Det kändes som om jag hade två valmöjligheter. Jag kunde lämna honom och ta ut skilsmässa, eller så kunde jag stanna kvar och vara olycklig. Inget av valen var särskilt tilltalande. Om jag lämnade honom skulle äktenskapet vara över och jag skulle vara tvungen att ge upp mitt hopp om en evig familj. Mina barn skulle få lida på grund av mitt beslut och de skulle tillbringa sin barndom i ett hem med bara en förälder.

Om jag å andra sidan stannade kvar, skulle jag blunda för det faktum att vi misslyckades i alla fall. Jag skulle inte få en evig familj, för vi var verkligen inte på väg till det celestialet. Mina barn skulle bli tvungna att bo i ett mycket olyckligt hem, eftersom mamma och pappa inte tyckte om varandra och knappt kunde titta på varandra utan att bli förnärmade.

”Himmelske Fader”, bad jag, ”inget av valen är bra. Tala om för mig vad jag ska göra.”

Då fick jag en ny tanke. Det rätta valet var något som jag hade bortsett från. Jag kunde stanna kvar, älska Mark (namnet är ändrat) och vara lycklig. Det verkade vara ett mycket bättre val. Fastän jag inte hade en aning om hur jag skulle kunna göra det, så gjorde tanken på att kunna få tillbaka min lyckliga familj att jag kände att jag kunde vända om och gå hem.

Under veckorna som följde försökte jag bli kär i Mark igen, men jag blev bara frustrerad. Jag misslyckades trots



stora ansträngningar. Jag försökte vara trevligare mot honom. Men när jag lagade en fin maträtt som jag visste att han tyckte om så kom han hem sent. När jag gjorde små saker för honom som jag trodde var bevis på kärlek så märkte han det inte ens, vilket gjorde mig ännu argare. Trots alla mina ansträngningar genomgick han inte den mirakulösa förvandlingen som jag hade hoppats på. Efter tre veckor var jag närmare att ge upp än någonsin.

Jag gick åter till min himmelske Fader i bön. Jag skäms för att säga att det inte var den mest ödmjuka bönen. "Det går inte", meddelade jag honom. "Mark är helt hopplös. Jag kan inte älska honom om han inte vill hjälpa till lite. Jag försökte och det fungerade inte.

Kan inte du hjälpa mig?" frågade jag. "Kan du inte göra honom lite trevligare? Kan du inte ändra på honom?"

Nästan omedelbart fick jag en stark känsla: "Ändra på *dig själv*."

"Det är inte jag som är problemet", tänkte jag. Det var jag säker på. Jag började räkna upp alla Marks odrägliga egenskaper som man bara inte kunde ignorera, så det var definitivt han som var problemet.

Återigen hörde jag i mitt sinne: "Ändra på dig själv."

"Okej", bad jag, lite mer ödmjukt nu, "jag ska, men jag vet inte hur. Snälla, hjälp mig. Tala om för mig vad jag ska göra."

Varje dag bad jag och vädjade till Herren att

Det kändes som om jag hade två valmöjligheter. Jag kunde lämna honom och ta ut skilsmässa, eller så kunde jag stanna kvar och vara olycklig. Inget av valen var särskilt tilltalande. Då gav Herren mig ett tredje val.

vägleda mig. Jag knäböjde i många, långa böner och informerade honom om hur viktigt det här var. Jag försökte övertala honom att hjälpa mig, men ingenting hände.

Till slut fick jag lite insikt tack vare vår lärare i klassen Evangeliets lära. Under en lektion läste vi Moroni 7:47–48: "[Denna] kärlek ... är Kristi rena kärlek ... Därför, mina älskade bröder, bedjen till Fadern av allt hjärta, att I mån vara fyllda med denna kärlek, som han har utgjutit över alla som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare."

Vi diskuterade vad kristuslik kärlek var. Det är den kärlek som Jesus Kristus har till var och en av oss. Jag insåg att Frälsaren känner till det goda hos var och en av oss. Han kan hitta något som är värt att älska hos alla.

Läraren gick tillbaka till skrifterna. "Det står i vers 48 att denna kärlek är en gåva från Fadern som ges till oss. Kristuslik kärlek är inte något som man kan utveckla själv. Den måste ges till oss. Det kan vara en granne som gör oss arga eller någon du inte tycker om. Vad är problemet? Problemet är att vi inte har kristuslik kärlek till personen i fråga.

Hur får vi den? Vi behöver 'be till Fadern av allt hjärta' att han ska ge oss kärlek till den personen. Vi behöver be att vi ska kunna se personen genom Frälsarens ögon, så att vi kan se honom eller henne som god och älskvärd."

Det var mitt svar. Om jag kunde se Mark ur Frälsarens perspektiv, så kunde jag inte låta bli att älska honom. Det verkade vara så enkelt, mycket enklare än något annat som jag hade försökt göra dittills. Jag skulle bara be om att få kristuslik kärlek, Gud skulle ge den till mig och så skulle problemet vara löst. Men jag borde ha vetat att min himmelske Fader krävde åtminstone lite ansträngning från min sida.

Jag knäböjde i bön den kvällen och bad om kristuslik kärlek till min man. Jag bad om att få känna en del av den kärlek som Jesus Kristus hade till Mark, och se det goda hos honom som han kan se. Sedan fick jag en tydlig tanke att jag redan borde känna till en del goda sidor hos Mark och att jag skulle räkna upp dem. Jag tänkte en lång stund. Jag hade inte fokuserat på några goda sidor på mycket



Om jag kunde se Mark ur Frälsarens perspektiv, så kunde jag inte låta bli att älska honom. Det verkade vara så enkelt. Men jag borde ha vetat att min himmelske Fader krävde åtminstone lite ansträngning från min sida. Att bli kär igen är inget som bara händer, man måste kämpa för det.

länge. Till slut sade jag: "Han såg fin ut idag." Jag kände mig manad att säga en sak till. "Han tar ut soporna när jag ber honom om det." En till. "Han arbetar hårt." En till. "Han är bra med barnen." En till. Jag kunde inte komma på något mer.

Nästa kväll innan jag lade mig, bad jag om att känna kristuslik kärlek och kände mig åter manad att säga bra saker om Mark. Det var svårt. Jag var inte van vid att tänka på det positiva. Jag var van vid att katalogisera alla hans fel så att jag kunde rätta till dem.

Snart insåg jag att jag hade sagt bra saker om honom varje kväll ett tag och bestämde mig för att det skulle vara mycket lättare om jag lade märke till dem under dagarna. Nästa dag iakttog jag honom noga och fann 10 goda saker hos honom — ett nytt rekord! Det blev mitt mål: 10 goda saker innan jag gick till sängs. Under bra dagar var det lätt. Under dåliga dagar var de sista tre något liknande "hans hår såg bra ut" eller "jag tyckte om jeansen han hade på sig". Men jag gjorde det varje kväll.

Efter ett tag började jag tvinga mig själv att säga 10 positiva saker varje gång jag fick en negativ tanke. Med de oddsen tillät jag mig inte dröja kvar vid Marks fel så ofta.

Sakta började något underbart hända. Först började jag inse att Mark inte var så odräglig som jag en gång tyckt. Han hade många underbara egenskaper som jag hade förbisett eller glömt. För det andra så började Mark ändra på många av de olater jag hade varit på honom om så länge när jag inte tjtade på honom längre. Så snart jag slutade känna att jag måste ta ansvar för hans handlande, så började han själv ta på sig det ansvaret. Jag tyckte om att vara tillsammans med Mark och det fanns mer tid för han slutade arbeta så mycket.

Vi hade kommit så långt, men det fanns fortfarande ett problem: Jag kände ingen kärlek till Mark. Den fanns bara inte där. Jag längtade efter den gemenskapen, känslan av att vi hörde ihop. Jag hade bett varje dag i fem månader om att få känna den kärlek som Kristus kände för honom. Jag

vädjade ännu ivrigare till Gud att ge mig kärlek till Mark. "Jag är glad för våra framsteg" sade jag till Herren. "Vår familj är starkare än någonsin. Om det här är det bästa jag kan få, så är jag nöjd. Men om jag bara kunde älska Mark lite, så vore det den underbaraste välsignelsen jag kunde få."

Jag minns tydligt när den välsignelsen kom. Vi spelade spel hemma hos mina föräldrar en kväll. Jag tittade på Mark på andra sidan bordet och plötsligt, som från ingenstans, kom den starkaste, intensivaste, innerligaste kärlek jag någonsin känt över mig med en nästan fysisk styrka. Mina ögon fylldes med tårar och jag förundrades över de starka känslorna. Där, på andra sidan bordet, satt min eviga livskamrat, som jag älskade mer än ord kan uttrycka. Hans oändliga värde var så framträdande

att jag inte kunde förstå hur jag någonsin hade kunnat bortse från det. Jag kände till en viss grad vad Frälsaren kände för *min* Mark, och det var härligt.

Det har gått flera år sedan den där speciella kvällen, och minnet av den gör mig fortfarande tårögd. Det är skrämmande att tänka att jag nästan gav upp, nästan gick miste om denna upplevelse.

Mitt äktenskapet är mycket bra nu — inte fullkomligt, men mycket, mycket bra. Jag vägrar att låta min kärlek glida mig ur händerna igen. Jag anstränger mig medvetet varje dag att ge näring åt min kärlek till Mark. Och jag känner djup tacksamhet mot en tålmodig, kärleksfull himmelsk Fader som hjälpte mig att ändra på mig själv. ■





STÄRK FAMILJEN

SKAPADE I GUDS AVBILD, MAN OCH KVINNA

*Ett återkommande inslag som ger insikt i dina studier och användning av
"Familjen: Ett tillkännagivande för världen."*

*"Alla människor — män och kvinnor — är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift."*¹

I begynnelsen

"Människan var även i begynnelsen hos Gud", förkunnade Herren. "Intelligens, eller sanningens ljus, är icke skapad eller formad, ej heller kan den skapas." (L&F 93:29)

Det är inte mycket som har uppenbarats



om processen genom vilken vi blev andebarn till Gud, men vi förstår att himmelska föräldrar organiserade andekroppar till oss och att dessa andekroppar var intelligenta, eller innehade ljus och sanning, som "har självständig handlingskraft i den sfär, vari Gud har satt dem." (L&F 93:30) Alltså är handlingsfriheten, förmågan och friheten hos intelligenta varelser att välja en väg eller en annan — med tillhörande ansvar — en evig princip.

Guds avkomma

Många religioner lär att människorna är barn till Gud, men deras uppfattning om honom utesluter ofta alla slags band som liknar

relationen mellan föräldrar och barn.

Profeten Joseph Smith undervisade om en mycket enklare och förnuftigare relation: "Gud själv var en gång såsom vi äro nu och är en upphöjd människa och sitter på sin tron i himlarna därovan! Det är den stora hemligheten. Om förlåten rämnade idag och den store Guden, som håller denna jord i dess bana ... skulle visa sig ... skulle ni se honom vara lik en människa till formen — såsom ni själva till person, avbild och form såsom en människa, ty Adam skapades i Guds egen form, avbild och liknelse och mottog instruktioner från och vandrade, talade och samtalade med honom såsom en människa talar med en annan."²

Vi tillhör Guds familj. Vi är hans söner och döttrar, skapade i avbild av himmelska föräldrar. "Inget högre ideal har uppenbarats", lärde president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, "än den himmelska sanningen om att vi är Guds barn, och att vi skiljer oss från alla andra levande varelser på grund av vår skapelse. (Se Moses 6:8–10, 22, 59.) Ingen föreställning har varit mer *ödeläggande* för lyckan, ingen filosofi har skapat mer sorg eller gjort mer skada; inget tänkesätt har bidragit mer till att förstöra familjen, än uppfattningen att vi inte är Guds avkomma, endast långt komna djur, som är tvungna att underkasta oss alla köttsliga drifter."³

Könen är eviga och nödvändiga

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum har sagt att vår skapelse som man och kvinna, barn till Gud, "skedde andligt i din föruttilvaro, när du bodde i din himmelske Faders närhet. Du var man eller kvinna innan du kom till jorden."⁴

Vårt kön är en del av vår eviga identitet och är nödvändigt för vårt eviga framåtskridande. President Packer förklarade: "Lycksalighetsplanen fordrar den rättfärdiga föreningen av han- och honkön, man och kvinna, make och hustru ... En kropp som formats efter Guds avbild skapades åt Adam, och han sattes i Edens lustgård. Först var Adam ensam ... men ensam kunde han inte uppfylla syftet med



Inget tänkesätt har bidragit mer till att förstöra familjen, än uppfattningen att vi inte är Guds avkomma."

sin skapelse. Det dög inte med någon annan man. Adam kunde varken framåtskrida ensam eller tillsammans med andra män. Inte heller var detta möjligt för Eva tillsammans med en annan kvinna. Det var så då. Det är så idag. Eva, en medhjälpare, skapades. Äktenskapet instiftades."⁵

Handlingsfrihet och dragning till samma kön

Förvirring angående frågor om dragning till samma kön är mycket vanlig idag. En del män och kvinnor känner dragning till samma kön — en stor prövning för dem

som önskar följa Guds bud. Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum har talat om detta ämne: "[Satan] strävar efter att underminera principen om personligt ansvar, att förmå oss att missbruka vår heliga fortplantningsförmåga och motverka att värdiga män och kvinnor gifter sig och får barn samt förvirra innebörden i att vara man eller kvinna ... En del känslor tycks vara medfödda. Andra hänför sig till jordiska erfarenheter. Det finns även andra känslor som tycks förvärvade genom ett komplicerat samspel mellan 'vår natur och fostran'. Vi har alla en del känslor som vi inte valt, men Jesu Kristi evangelium lär oss att vi ändå har kraften att stå emot och omvandla våra känslor (alltefter behov) och förvissa oss om att de inte får oss att underhålla olämpliga tankar eller ägna oss åt syndfulla handlingar."⁶

Jordelivets prövningar är inte lätta och det är inte meningen att de ska vara det. Men hur vi än får kämpa, så kan vi vända oss till gudomliga lärdomar, till kraften i försöningen och till den Helige Anden för att få hjälp och tröst.

Vi kan tänka på att vi är Guds söner och döttrar, att han skapade oss i sin avbild och att hans plan förbereder oss för evigt liv. Om vi följer hans bud undanhåller han inga välsignelser som han har lovat oss. ■

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 298.
3. "Vår moraliska miljö", *Nordstjärnan*, jul 1992, s 63.
4. "Glädjen av att leva efter den stora lycksalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 70.
5. "För tid och all evighet", *Nordstjärnan*, jan 1994, s 20.
6. "Dragning till samma kön", *Nordstjärnan*, mar 1996, s 15–17.

Ståndaktiga ungdomar i Venezuela

Dessa unga män och unga kvinnor står verkligen som vittnen om Gud.

MARVIN K GARDNER
Kyrkans tidningar

Rubís halsband. Det började som en helt vanlig dag. Men Rubís rutinmässiga promenad till gymnasiet förstördes på ett ögonblick. Innan hon förstod vad som hände tog någon i folkmassan tag i Unga kvinnor-halsbandet som hon hade på sig, slet av det från halsen och försvann bort i mängden.

Rubí kände att hon darrade av rädsla. Hur kunde någon inkräkta på hennes privatliv och röva bort något så dyrbart? Även om tjuven hade tagit hennes halsband så hade han inte kunnat ta det som var ännu dyrbarare — normerna och värderingarna som halsbandet representerade. En kort tid efter händelsen fick Rubí ett annat Unga kvinnor-halsband. "Jag har alltid på mig det", säger hon. "Om någon stäl det igen ... köper jag ett nytt!"

Jimmys vägran. En kväll när Jimmy gick med några vänner till en fest, så "kom en flicka fram till mig och erbjöd mig alkohol", säger han. "Jag tackade nej och



brydde mig inte om henne, men hon fortsatte att erbjuda mig alkohol. Och det var inte bara alkohol — det fanns erbjudanden om att göra andra saker. Jag gick inte med på något av det utan lämnade gruppen. Några i gruppen sade att jag var osällskaplig, men jag kunde inte stanna där. Varje gång jag får en sådan prövning och övervin- ner den, blir jag starkare."

Rubí Cornejo, 17 år, och Jimmy Flórez, 17 år, båda från Caracas, är två av många ståndaktiga ungdomar i kyrkan i Venezuela som finner olika sätt i en orolig värld att "stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt". (Mosiah 18:9)

Uppehålla normer

"Vi får ganska svåra prövningar i skolan", säger David Javier Franco, 17 år, från Caracas. "Men vi har fått lära oss att vara som Josef i Egypten. Josef höll sig undan onda saker. När Potifars hustru frestade honom att göra något som inte var rätt, så sprang han ut! Han flydde från henne! Vi kan ha samma styrka som han hade."

Att be och studera skrifterna är inga nya eller originella sätt att hålla sig stark, men de är effektiva. "Jag bor i en del av staden där jag är den enda medlemmen i kyrkan", säger

Fátima Moutinho, 15 år, från Barcelona, "och varje söndag är det fester med mycket alkohol. Det finns mycket som frestar en att inte gå till kyrkan. Men evangeliet har hjälpt mig att vara trofast och ståndaktig. När oro och frestelser påverkar mig, så är det första jag gör att be och läsa skrifterna."

Aronska prästadömet's Plikt mot Gud och Unga kvinnors Personlig tillväxt är också viktiga redskap för att uppehålla normerna. "Våra ledare har lärt oss att inte bara sätta upp ett mål — utan att nå målet och sedan fortsätta och aldrig bli färdig", säger Fátima. "Så vi försöker göra framsteg varje dag."

Det krävs mod att stå för sina normer. "Varje gång jag gör det", säger Norelia Reyes, 17 år, från Caracas, "upptäcker jag något om mig själv — att jag faktiskt har mod att säga nej och avstå från sådant som inte är rätt. Jag tänker: 'Oj, jag kan ju!' Och jag känner mig glad."

Vara ett exempel

När man är den enda medlemmen i kyrkan i skolan kan det vara svårt att hitta vänner som har likadana värderingar. Men det är inte omöjligt. Och andra kanske väljer att följa ditt exempel.

**Rubí Cornejo och Jimmy Flórez (längst till vänster) tillsammans med ungdomar i Parque del Este (Östra parken) i Caracas (nedan).
Stående: Adriana Angulo, Mariela Ruiz, Luciano Fernández, Rubí Cornejo, Enrique López och Norelia Reyes. På knä: Jimmy Flórez, David Javier Franco och Gerald José López.**



Vid en gammal fästning med utsikt över Karibiska havet talar ungdomar från Barcelona och Puerto La Cruz om att bygga sina vittnesbörd på en stark grund. Från vänster: Ebert Sifontes, Ingrid Rodríguez, Fátima Moutinho, Daniela Macadán, Eduarw José Silva, Yosi Contreras och Xavier Carias.

"Jag är tillsammans med mina klasskamrater från kl 7 på morgonen till kl 4 på eftermiddagen", säger Luciano Fernández, 16 år, från Caracas. "De flesta av dem röker, festar, dricker och använder ett vulgärt språk. Jag är den enda de känner som kan vara ett bra exempel för dem. Det är ett stort ansvar. Många av dem ser mig som en person som de kan lita på."

"En gång skulle mina vänner gå någonstans och röka", säger Norelia, "och jag sade: 'Kommer ni ihåg vad jag tror på? Jag gör inte sådant.' Några av dem har insett att rökning är en ful ovana och har försökt sluta. De kallar mig 'den perfekta' och ber mig alltid om råd. Jag säger till dem att jag inte är

perfekt men att jag försöker leva efter min kyrkas normer. De respekterar min tro och jag tror att jag har sått några frön som kan bli en källa till styrka för dem en dag."

En gång när Enrique López, 16 år, från Caracas, och fyra av hans vänner hade en håltimme under skoldagen, gick de hem till en vän. "Någon tog fram öl. Jag trodde inte att de skulle försöka få mig att dricka eftersom alla kände till min religion — men det gjorde de. Jag sade: 'Nej, jag dricker inte så't.' De började kritisera mig och säga att det inte var fel att dricka och att lite inte skulle göra någon skada. Men bara lite skadar också när allt kommer omkring. Jag tackade nej. Efter ett tag sade de: 'Det här är bara slöseri med



tid.' Så de slutade och vi gick tillbaka till skolan. Jag tror de respekterade mig."

Några av ungdomarna har funnit att det är särskilt viktigt att vara ett gott exempel i sitt eget hem. "Min pappa är inte medlem i kyrkan än", säger Jackelin García, 17 år, från Maracaibo, "men jag har inte förlorat hoppet om att han kommer att bli det och sedan kan vi beseglas i templet som familj. Jag ber och fastar om detta hela tiden. Jag hoppas att min tro, mitt tålamod och mitt exempel kan hjälpa min pappa."

Välja vänner klokt

Dessa venezuelanska unga män och kvinnor har lärt sig något om vänner. "Människor som försöker få oss att göra fel saker är inte riktiga vänner", säger David. "Ofta försöker de få oss att tänka att det dåliga inte är så dåligt, men det är det. I skrifterna står det att vi behöver vara ståndaktiga i vår tro på Kristus så att Herren kan vägleda oss och lära oss vad vi ska göra." (Se 2 Nephi 31:20.)

De flesta har märkt att deras bästa vänner är aktiva medlemmar i kyrkan. I många församlingar och grenar hålls seminariet tre kvällar i veckan — från 18:30 till 19:30, tisdag till torsdag. Veckoträffen hålls ibland på fredagar och kan innehålla kombinerade aktiviteter för Unga män och Unga kvinnor, som danser och fester. På lördagarna är det ofta fritidsaktiviteter eller tjänandeprojekt. På söndagarna är det förstås kyrkans möten. En del av ungdomarna tar lite tid varje vecka till att arbeta med heltidsmissionärerna eller hjälpa till att undervisa diskussionerna för nya medlemmar. Och så är det ibland tempelresor, ungdomskonferenser och brasaftnar på söndagskvällarna.

"Det är i kyrkan som mina vänner finns", säger Jimmy. "Förutom att jag lär mig mer om evangeliet, så är jag tillsammans med



FÅ MAMMA ATT KOMMA TILLBAKA

Är det sant att ingenting är omöjligt för Gud? (Se Luk 1:37.) José Javier Alarcón, 16 år, från Maracaibo, har testat detta löfte i skrifterna.

"När jag var åtta eller nio år gammal skilde sig mina föräldrar. Senare bjöd en vän in mig till kyrkan och så småningom ville jag döpas. Men min mamma som hade döpts men inte varit aktiv på många år, lät mig inte göra det. När jag var 12 år lät hon mig äntligen få döpas. När jag växte i evangeliet började jag be att min mamma skulle komma tillbaka till kyrkan. Några år senare gjorde hon det!"

Josés mamma, Miriam, erkänner att hon hade varit ifrån kyrkan i åtta år och att hon "inte hade för avsikt att någonsin komma tillbaka. Men när min son började be för mig med stor tro ... bör-

jade något hända inom mig. En önskan växte inom mig att be och läsa skrifterna. En kväll förvandlade Herren mitt hjärta och sedan dess har jag ändrat mig helt. Det är min sons förtjänst. Jag tackar Fadern för att han gav mig en så underbar son!"

"Det är en gåva från Gud", säger José Javier. "Jag gjorde en liten del. Men det är egentligen Gud som har gjort allt detta."

Nu har José Javier, hans mor och hans yngre bror Jesús David, 10 år, varit i templet. José Javier har döpt sig för de döda och deras mor har fått sin begåvning.





FRAMFÖR 500 KLASSKAMRATER

Gladys Guerrero, 16 år, var den enda medlemmen i kyrkan som studerade vid en militärskola i Maracaibo. Under skolårets första vecka tvingades hon ställa sig framför alla 500 eleverna och förklara

varför hon inte ville dricka kaffe. Många elever hånade Gladys för hennes livsstil, men andra började iaktta henne noga. "När några av dem såg att jag inte gjorde vissa saker, som att dricka alkohol eller gå på vissa fester, så blev de intresserade av evangeliet", säger hon. "Missionärerna gick förbi skolan en dag och jag ropade på dem. Jag presenterade dem för några av eleverna och de fick många hänvisningar." Tio av Gladys klasskamrater döptes under månaderna som följde.

mina vänner och träffar nya vänner. De tror på samma principer som jag."

Vara vänner

Några av dessa nya vänner är egentligen gamla vänner som åter har blivit aktiva i kyrkan. "Vi besöker ofta mindre aktiva ungdomar", säger Anángelys Golindano, 15 år, från Maracaibo. "Vi delar upp oss i distrikt med tre eller fyra personer i varje, och sedan besöker vi och talar om för mindre aktiva medlemmar att vi saknar dem. Några har tackat ja till vår inbjudan att återvända. Det brukade vara 14 personer i församlingens seminarieklasse och nu är vi 20."

Josué Díaz, 15 år, från Maracaibo, såg liknande resultat i sin församling. "Förra året fanns det bara 9 personer i seminariet med två kombinerade församlingar. Vi fastade och besökte personer, och vår klass fick delas. Nu har den ena församlingen 16 personer och den andra 15!"

Ett annat lyckat projekt har varit att ha en hemafton hemma hos en mindre aktiv tonåring på onsdagskvällar. "En del av föräldrarna är inte medlemmar", säger Jackelin. "Faktum är att många av dessa ungdomar är den enda medlemmen i kyrkan i sin familj. Men för det mesta låter föräldrarna oss komma in. När barnen ser oss blir de överraskade. Men de kan se att vi är intresserade av dem. En av oss håller lektionen, och vi uppmuntrar till frågor och kommentarer. Man kan verkligen känna Anden. Ofta är det världsliga saker som hindrar dem från att återvända till kyrkan. Många av dem säger att de blir glada när vi kommer

och att de fortfarande har ett vittnesbörd."

Men den vänskap vi erbjuder måste vara uppriktig, säger Jackelin. "Ibland när ungdomar som inte är aktiva ser oss, försöker de gömma sig, för de tror att vi alltid ska prata med dem om kyrkan. Men vi försöker vara uppmärksamma på deras liv och prata om andra saker också. Vi vill att de ska se att vi är intresserade av dem och glada att vara deras vänner."

David fick se ett underverk ske för en god vän. "Den vän som var till störst hjälp för mig

när jag var ny i kyrkan blev mindre aktiv", säger han. "Herren välsignade mig så att jag fick möjlighet att träffa och prata med honom igen. Jag talade om allt han hade gjort för att hjälpa mig — och att jag ville återgälda det. Jag försökte vara hans vän. Nu är han aktiv i prästernas kворum."

Besöka templet

Många venezuelanska tonåringar fick resa länge för att besöka ett tempel innan templet i Caracas byggdes. Och många har fortfarande långt att åka för att komma till Caracas. Till exempel så tar en bussresa från Barcelona och Puerto La Cruz omkring 6 timmar, och en resa från Maracaibo kan ta upp till 10 timmar. Ibland åker ungdomarna och deras ledare iväg på kvällen och kommer fram till templet tidigt nästa morgon. När de sedan har tjänat i templet stiger de in i bussen igen och kommer hem igen sent samma kväll.

Många av ungdomarna har döpts för sina egna förfäder. "Förra gången jag var i templet", säger Gustavo Medina, 14 år, från Maracaibo, döptes jag för min morfar och farfar, för deras fäder och för andra människor!"

Även om vissa familjeförhållanden gör att en del inte kan beseglas till sin familj, så gör de allt de kan för att få ta del av templets välsignelser. "Min mamma, mina bröder och jag har inte kunnat beseglas i templet", säger Anángelys, "för min mamma och pappa är skilda. Men för två år sedan döptes jag för åtta av kvinnorna i min släkt. Och jag ser fram emot att beseglas till den jag kommer att gifta mig med."

Ingrids Rodríguez, 15 år, från Puerto La Cruz, minns hur det var att beseglas till sina föräldrar. "Jag grät så mycket", säger hon. "Jag kunde inte hjälpa det. Jag sade till mig själv: 'Från och med nu ska jag stödja mina föräldrar för vi är beseglade för evigt.'"

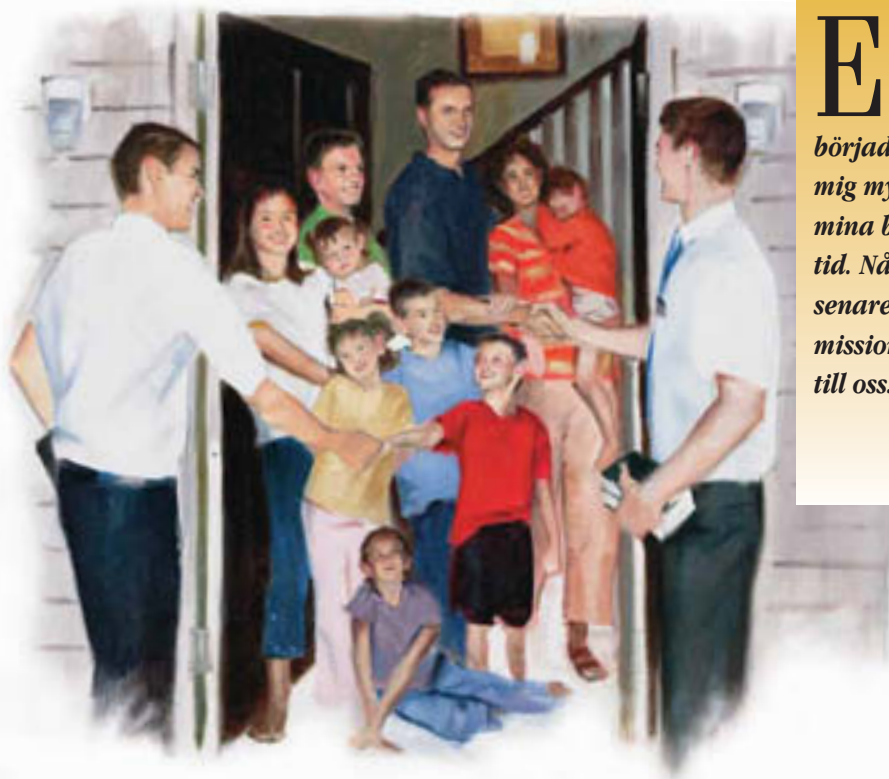
När Fátima Moutinhos och hennes familj beseglades, njöt de också av stunden. "Vi såg oss själva i tempelspeglarna", sade hon, "och lovade att vi skulle vara tillsammans så här för evigt. Vad som än händer så stödjer vi varandra."

Bära vittnesbörd

"Jag är tacksam att jag är medlem i kyrkan", säger Rubí, som stolt bär sitt nya Unga kvinnor-halsband. "Som unga utsätts vi för många frestelser. Om jag inte var medlem i kyrkan kanske jag skulle göra många av de misstag som vi ser att del av våra vänner gör. Ingen av oss är fullkomlig, men eftersom Jesus Kristus tog på sig våra synder så kan vi omvända oss. Det är en gåva som vi verkligen måste vara tack-samma för." ■

Står som vittnen i Maracaibo. Från vänster: Gustavo Medina, José Javier Alarcón, Gladys Guerrero, Jackelin García, Anángelys Golindano och Josué Díaz.





En dag för omkring 22 år sedan började jag oroas mig mycket för mina barns framtid. Några år senare kom ett par missionärer hem till oss.

mor) började jag lyssna till diskussionerna, gå till kyrkan och bli bekant med medlemmarna och deras tro. Flera månader senare fattade vi det kloka beslutet att bli medlemmar i kyrkan, och det har nu gått 17 år.

Jag förstod att jag var tvungen att förändra mitt liv om jag ville undervisa

mina barn om den rätta vägen. Jag kunde till exempel inte lära dem att hålla visdomsordet och leva efter kyskhetslagen om inte jag levde efter dessa bud. Genom att sträva efter att leva efter evangeliets lärdomar, kunde jag ändra mitt liv och undervisa mina barn. Jag kunde också döpa mina tre barn från mitt första äktenskap och föra dem tillbaka från världen. Alla åtta barn tillhör kyrkan nu. Fyra har verkat som missionärer. En var för gammal för att gå ut som missionär, men han verkade som president för stavsmissionen. Sex är gifta, alla i templet.

I början av 1999 hade vi en regionkonferens i södra Florida. När jag hade utfört min uppgift att dela ut hörlurar för översättningen, gick jag in i en hall där det satt tusentals medlemmar i kyrkan. Jag stod kvar längst bak i hallen och kunde observera en av mina söner med sin baby. Jag tittade åt ett annat håll och såg en annan son med hustru och barn.

En underbar glädje kom över mig just då och jag kunde inte hålla tårarna borta. Jag mindes den där hemska tiden då jag var så orolig för

Jag oroade mig för deras framtid

Adalberto S Sánchez

Jag växte upp i en miljö där många män rökte, drack och levde omoraliska liv. Jag såg detta slags exempel i min egen familj och hos de flesta män i grannskapet, så jag trodde att det var normalt. Jag gifte mig när jag var 20 år. Efter fyra år och tre barn skilde vi oss. Men senare träffade jag en underbar kvinna som inte bara accepterade mig med tre barn, utan gav oss fem till. Vi har varit gifta i mer än 30 år.

En dag för omkring 22 år sedan började jag oroas mig mycket för mina åtta barns framtid. Jag ville inte att de skulle gå igenom samma farliga situationer som jag, och jag var rädd att de

skulle gå förlorade i världens ondska. Jag visste inte vad jag skulle göra för att hjälpa dem, men jag blev mycket mottaglig för sådant som hade med Gud att göra. Alltid när någon knackade på dörren med ett religiöst budskap så öppnade jag min dörr och mitt hjärta. Jag lyssnade uppmärksamt, tog emot deras broschyrer och följde med dem till deras möteshus. Ändå kände jag ingen frid, jag kunde inte hitta vad jag letade efter.

Några år gick och så kom ett par unga missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hem till oss. Tillsammans med min hustru och våra fem barn (de andra tre bodde hos sin

mina barns framtid. Nu grät jag av glädje för att jag inte längre behövde bekymra mig för det.

Evangeliet och Jesu Kristi sanna kyrka gjorde det möjligt för oss att hitta det rätta sättet att hjälpa våra barn och att känna glädje och lycka. Kristus är ljuset som ger vägledning i vårt liv. Hans lärdomar övertalar oss att göra gott. ■

Adalberto S Sánchez är medlem i Miami Lakes (spanska) församling, Hialeah Gardens stav i Florida.

Små medel

Shannon Vanderspool Watson

Jag blev medlem i kyrkan när jag gick på gymnasiet och jag var den enda medlemmen i min familj. Jag tyckte det var svårt med övergången till ett liv i kyrkan och många av aktiviteterna och kallelserna kändes främmande. Så när jag ombads att bli besökslärare för första gången under andra året i gymnasiet

så hade jag lite svårt att förstå exakt vad det innebar. Min kamrat var en trofast ung mor, syster Bray (namnen har ändrats), och det var lätt för mig att låta henne bestämma tider, leda våra besök och visa omsorg om våra systrar. Särskilt en syster visade sig vara mer av en utmaning än de andra. Cassie var mindre aktiv, hon bodde tillsammans med sin pojkvän och väntade sitt första barn. Hon verkade alltid vara ledsen eller bekymrad.

En söndag bad grenspresidenten oss att bjuda in alla på vår besökslista till en missionärsbrasafton samma kväll. "Inga problem", tänkte jag. "Syster Bray ringer till Cassie." Jag tittade runt i kapellet. Syster Bray var bortrest den söndagen och kunde inte ringa några samtal.

När jag kom tillbaka till min lägenhet efter kyrkan kände jag en maning från Anden: "Ring till Cassie." Jag vägrade bestämt. Hon skulle säkert inte komma även om jag

ringde. Ännu en gång kände jag Andens starka maning: "Ring till Cassie!" Jag vägrade igen. Till slut blev Anden omöjlig att ignorera och jag ringde motvilligt — bara för att komma till Cassies telefonsvarare. "Där ser du", tänkte jag. "Jag visste att det inte skulle göra någon nytta." Jag lämnade ett meddelande och berättade för Cassie och hennes pojkvän Will att det skulle vara en brasafton samma kväll och att vi skulle bli glada om de kom.

Det var många som hade kommit till brasaftonen, men Cassie och Will var inte bland dem. "Jag visste att de inte skulle komma", tänkte jag lite självbelåtet. När det bara var 10 minuter kvar av brasaftonen blev jag förvånad över att se Cassie och Will komma in i kapellet. Missionärerna ställde sig tyst upp och gick iväg med dem. "Tänka sig!" sade jag till mig själv.

Strax efter det kom jullovet och jag gick till min hemmaförsamling under julhelgen. En månad senare när jag hade kommit tillbaka till universitetsförsamlingen, kom en av medlemmarna fram till mig och frågade entusiastiskt om jag skulle komma på dopet samma kväll. "Javisst", sade jag, "men vem är det som ska döpas?" Systemen svarade: "Will, Cassies make." Make? Jag letade reda på Cassie så fort jag kunde.

När jag såg Cassie och Will gratulerade jag dem till deras vigsel och Wills dop och frågade hur allt hade gått till. "Kommer du ihåg den där brasaftonen som du inbjöd oss till?" svarade Cassie. "Vi kom dit sent så äldsterna tog oss

Till slut var det omöjligt att ignorera Anden, så jag ringde motvilligt upp — bara för att få höra en telefonsvarare.



till ett annat rum och visade oss en video. Will tyckte så mycket om den att han bad att få höra diskussionerna. Vi gifte oss, och idag ska Will döpas." Jag blev ödmjukad och skämdes, men ändå kände jag stor förundran över vår himmelske Faders kärlek till alla sina barn.

Men det är inte slutet på berättelsen. För inte så länge sedan fick jag möjlighet att återvända till min universitetsförsamling efter att ha varit borta i sex år. Jag var glad över att se många bekanta ansikten och att presentera mina gamla vänner för min make och två barn.

När jag gick genom foajén såg jag någon som jag tyckte att jag kände igen men som såg annorlunda ut på något sätt. "Känner inte jag dig?" sade jag. "Jo, det är jag som är Cassie. Du var min besökslärare. Du kommer väl ihåg Will?" Hon pekade på mannen som stod till vänster om henne och ropade på två barn i korridoren. "Och det här är våra två barn." Hon såg ut att vara lycklig, fridfull och ha gott självförtroende. Hon sade att hon verkade i Primärs presidentskap. "Har ni haft möjlighet att komma till tempel?" frågade jag. "Vilket?" frågade hon med ett leende. "Det i Chicago, Detroit eller Nauvoo? Vi har besökt dem alla."

Detta möte påminde mig åter om "att medelst små och enkla medel uträttas mycket stort" (Alma 37:6) — till och med något så enkelt som ett telefonsamtal. ■

Shannon Vanderspool Watson är medlem i Lake Villa andra församling, Buffalo Grove stav i Illinois.

Hemundervisning med broder Skinner

Kevin Probasco

Jag döptes in i kyrkan som tonåring men slutade gå ganska snart efteråt. De tre åren i det militära gjorde inget för att återställa min andliga hälsa. Men snart efter det att jag var färdig fick en mild men bestämd maning från Herrens Ande mig att åter bli aktiv i min hemmaförsamling. Jag lydde pliktskyldigt.

Trots att jag var ovan välkomnade äldstekvorumet mig utan att tveka och satte mig i arbete som hemläärkamrat till Burniss Skinner, andre rådgivare i biskopsrådet. Under broder Skinners kärleksfulla handledning kände jag hur mitt vittnesbörd började slå rot.

Några av våra familjer kämpade med dålig ekonomi, små barn, kronisk sjukdom, ensamhet och aktivitet i kyrkan. Andra exemplifierade friden som kommer av att leva efter evangeliet. Bland dessa familjer var Hazel och John Peterson särskilt speciella. Deras son Mike hade gått samtidigt med mig på gymnasiet och var en av de unga män som hade hjälpt mig mest i min omvändelseprocess. Som ung undersökare hade jag blivit undervisad missionärsdiskussionerna i deras hem, och nu återvände jag som deras hemlärare.

I varje hem vi besökte undervisade broder Skinner vänligt och tålmodigt

från hjärtat. Hans ord och handlingar av tröst, välsignelse, omsorg och vägledning har stannat kvar i mitt hjärta som lektioner om Frälsarens kärlek. Hemundervisning med broder Skinner var inte en börda utan en förmån och ära av största slag.

Inom ett år hade jag avancerat i prästadömet, beseglats i templet till min kära hustru och flyttat ifrån broder Skinner och våra hemlärarfamiljer. När jag var färdig med universitetet och juristutbildningen tillbringade jag 20 år i det militära och flyttade runt med min familj till fyra länder på tre kontinenter. Men jag glömde aldrig broder Skinner, och när jag verkade i olika församlingar och grenar försökte jag ta efter hans medkänsla och hängivenhet.

När jag hade avslutat mitt arbete vid flygvapnet flyttade jag tillbaka till min hemstad för att fortsätta arbeta som advokat. Under de gångna 20 åren hade gränsdragningen för församlingarna ändrats helt, men jag kände att jag skulle besöka syster Hazel Peterson som hade levt ensam sedan hennes make dog av cancer.

Men sex månader senare hade jag fortfarande inte besökt henne. En vintermorgon när jag körde till advokatfirman kom bilden av syster Peterson oväntat till mitt sinne. När

jag körde förbi avfarten närmast hennes hus, förträngde jag känslan och fortsatte köra. Men när jag kom till nästa avfart tog jag av från motorvägen och körde tillbaka till syster Petersons hus. Liksom för 25 år sedan, när Anden milt manade mig att bli aktiv igen, viskade den nu att jag skulle besöka min gamla hemundervisningssyster.

Jag knackade på syster Petersons dörr och väntade. Efter några minuter undrade jag fåraktigt om hon var ute. Jag knackade igen och väntade ytterligare några minuter. Till slut hörde jag fönstret ovanför dörren öppnas. Syster Peterson tittade ner på mig. Åren hade gjort hennes hår lika vitt som renaste ull, och hon såg liten och tunn ut. Hennes ansikte var förvridet av smärta. Trots hennes mödosamma

andetag började hon gråta när hon kände igen mig. "Åh, Kevin", sade hon, "jag är så glad att du är här. Jag har så ont av min reumatism och jag behöver en prästadömsvälsignelse. Tack för att du väntade — kom in är du snäll." Innan hon vände sig bort från fönstret, tillade hon: "Jag trodde att du var Burniss."

Jag hajade till när jag hörde namnet Burniss. "Menar du broder Skinner?" frågade jag. "Bor han fortfarande här omkring?"

"Nej", sade hon. "Han bor 6,5 mil norröver. Men han arbetar fortfarande här i närheten och jag har hans

jobbnummer. Jag ringde för cirka 20 minuter sedan och bad honom komma och ge mig en välsignelse. Han borde vara här när som helst."

En bil körde in på uppfarten och broder Skinner klev ur — mycket gråare men med samma behagliga spänst i stegen och vänliga leende på läpparna. Vi skakade hand och de gångna 20 åren bara försvann. Vi gick in i syster Petersons välbekanta hem, den plats där jag var broder Skinners andliga lärjunge för så många år sedan. Jag smorde syster Petersons huvud med invigd olja och broder Skinner uttalade välsignelsen. Vi var tillsammans igen, kamrater i en oväntad kallelse att tjäna från Herren själv. ■

Kevin Probasco är medlem i Glen Eagle församling, Syracuse västra stav i Utah.

Broder Skinner och jag skakade hand, och de gångna 20 åren bara försvann. Vi var tillsammans igen, kamrater i en oväntad kallelse att tjäna.



DIAKONERNAS KVORUM

*Den första i en serie artiklar om prästadörets kvorum och deras syften.
Här delger medlemmarna av presiderande biskopsrådet
några tankar om diakonernas kvorum.*

Varför organiserar kyrkan 12 och 13 år gamla unga män i kvorum för diakoner?

Bishop H David Burton, presiderande biskop (ovan i mitten):

En mycket viktig anledning är för att effektivisera användandet av prästadörets nycklar. Prästadörets nycklar ger myndighet till dem som presiderar att ge vägledning och välsigna liv. Presidenten för kvorumet använder dessa nycklar för att välsigna kvorummedlemmarna och de personer som kvorummedlemmarna tjänar.

Biskop Richard C Edgley, förste rådgivare i presiderande biskopsrådet (ovan, till vänster): Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum sade under det världsomfattande ledarutbildningsmötet i juni 2003 att ett kvorum är



tre saker. Det är en klass, det är ett brödraskap och det är en hjälpororganisation. (Se "Stavens administration", s 6; se också Stephen L Richards, Conference Report, okt 1938, s 118.) Kvorumen för samman de

unga männen så att de kan uppfylla dessa tre syften. Jag tror att mycket av ledarskapsbetoningen i kvorumen ligger på klassrummet och inte så mycket på brödraskapet eller hjälpaspekterna. Dessa andra aspekter är viktiga.

Biskop Burton: Klassrummet är mycket viktigt, men det är "teorin" som lärs ut där. "Laboratoriet" där vi tillämpar denna teori är tjänande utanför klassrummet. Huvudbetoningen bör ligga på hur de unga männen utför sina plikter. (Se L&F 20:57, 59, 60.)

Vilken roll bör den rådgivande i diakonernas kvorum ha?

Biskop Keith B McMullin, andre rådgivare i presiderande biskopsrådet (ovan, till höger): Ett sätt att utvidga brödraskapet och tjänandeaspekten i kvorumet är att ikläda kvorumpresidenten sin rätta roll. Vi har en tendens att ge den rådgivande i diakonernas kvorum mer myndighet än kvorumpresidenten.

Biskop Burton: Den rådgivande behöver utveckla förmågan att hålla sig mer i bakgrunden och på något sätt mana de unga männen att utföra sina plikter utan att han blir den verksamma presidenten för kvorumet. Alltför ofta är kvorumet en direkt avspegling av dess nuvarande rådgivande.



Biskop McMullin: Enligt min mening gör diakonernas kvorum ofta bara det som den rådgivande förväntar av dem. När de rådgivande förstår vad det innebär att upplyfta och välsigna de unga männen i deras prästadömsämbete, så kommer vi att få se stor kraft. Men så länge vi ser diakonerna som pojkar som behöver underhållas genom någon slags aktivitet som är oväsentlig för deras prästadöme, då är det där som våra unga män har en tendens att förbli.

Biskop Edgley: Tänk på vad som skulle kunna hända i ett kvorum med diakoner om det fanns tillräckligt med stolar i klassrummet för alla medlemmar i kvorumet, inte bara för dem som kommer regelbundet, och om det på baksidan av varje stol satt ett namn på en kvorummedlem. De tomma stolarna skulle då bli mycket tydliga för kvorumpresidentskapet. Det är ett exempel på vad som kan göras för att engagera kvorumpresidentskapet och stärka kvorumets känsla för behovet att nå ut till andra.

Hur kan vuxna ledare och rådgivande hjälpa diakonerna att få andliga upplevelser när många av en diakons plikter kan kännas rutinmässiga?

Biskop Edgley: Ungdomarna behöver bli ledda till andliga upplevelser i den åldern. Upplevelserna kommer inte av sig själva. Jag minns när min far tog med mig för att få se när en mindre aktiv medlem fick en prästadömsvälsignelse. Jag kunde inte delta på annat sätt än att vara där och känna Anden, men min pappa hade förklarat förordningen för mig och lett mig till den andliga upplevelsen.

Biskop McMullin: Det finns inget rutinmässigt med att dela ut sakramentet — när man är andligt upplyst. Om en diakon på ett andligt sätt blir undervisad om brödet och vattnet och vad de betyder för honom personligen och för alla andra som för dessa emblem till läpparna, då blir sakramentet en helig upplevelse varje sabbatsdag. (Se 3 Nephi 18:5–6; L&F 20:77, 79.) Men det typiska som jag ser hos våra bärare av aronska prästadömet är att de bekymrar sig mer för vilka

Ett kvorum är en klass, ett brödraskap och en hjälporganisation. Kvorumen för samman de unga männen så att de kan uppfylla dessa tre syften.



bänkrader de ska dela ut sakramentet till eller vem de ska dela ut sakramentet till först på förhöjningen. På så sätt kan det bli rutinmässigt och förlora sin speciella karaktär. Om en rådgivande undervisar om de administrativa detaljerna i god tid, så blir inte detaljerna distraherande.

Vilka är de största svårigheterna som diakonerna möter idag, och vad kan ett kvorum göra för att hjälpa dem?

Biskop Edgley: Den största svårigheten för en diakon är att känna samhörighet, att hitta sig själv och känna att han är betydelsefull. Vi börjar förlora unga män i diakonåldern. De går dit där de känner sig accepterade, och när man till exempel tittar på drogkulturen, så accepterar den dem alltid. Vi måste få dem att känna sig accepterade i rätt miljö, med de rätta vännerna — och det är i kvorumet. De behöver känna samhörighet, trygghet och att de är betydelsefulla. Det är det som är brödraskapets sida av kvorumet.

Biskop Burton: Vi måste tänka på att aronska prästadömet i all bemärkelse är ett förberedande prästadöme. Alltför ofta blir det ett slutmål i sig. Om våra rådgivande och biskopar kommer ihåg att det här är en förberedelse för livet och för melkisedekska prästadömet, så kanske vi kan koncentrera oss på att förbereda unga män för det högre prästadömet frälsande förordningar. ■



ATT BLI DIAKON



LAURY LIVSEY

George Bond var så ivrig att få aronska prästadömet att han räknade dagarna tills han skulle fylla 12. "Jag var så glad över att få bli diakon så att jag kunde dela ut sakramentet", säger George.

Till slut kom den söndagen. Han vaknade tidigt och gjorde sig i ordning för sakramentsmötet som började kl 9 för Arlingtons församling i Jacksonville östra stav i Florida.

"George var klar kl 8. Han hade på sig vit skjorta och slips. Han var redo att åka långt före någon av oss andra", minns hans pappa Bill. "På sakramentsmötet den dagen

kunde jag inte hålla tårarna borta när jag såg

honom dela ut sakramentet för första

gången. När jag tänkte på att han

var en del av vår familj och nu

också bärare av prästadömet, så

kändes det underbart." George,

som är från Ryssland, adopterades av familjen Bond den 29 april 2002.

Eftersom broder Bond blev medlem i kyrkan som vuxen 1991, så får han se sin son uppleva sådant som broder Bond aldrig fick uppleva som ung man.

"Jag önskar att jag hade vuxit

upp i kyrkan", säger broder

Bond. "Jag önskar att jag hade

växt upp med kunskapen som

George får nu som bärare

av aronska prästadömet. Många gånger har jag önskat det."

"Bill har verkligen hjälpt George förstå vissa saker, som hur han ska vara klädd när han går till kyrkan", säger Georges mamma, Fran. "Under tiden som George har varit i vår familj har jag märkt hur mycket han önskar följa i sin pappas fotspår. Han vill verkligen vara som sin pappa."

George, förste rådgivare i diakonernas kvorumpresident-



skap i församlingen, fortsätter att växa både i evangeliet och i prästadömet. Han tog initiativet att ta reda på exakt vad fasteoffer är och vad donationerna används till. "Jag läste i en bok om fasteoffer", säger han. "Det är därför jag vet varför människor ger pengar och varför jag samlar in fasteoffer varje månad."

"Det har varit en lärorik erfarenhet för honom och jag är imponerad av hur noga han utför det som måste göras", tillägger broder Bond. "Vi kan skatta oss lyckliga att ha en sådan son." ■

Laury Livsey är medlem i Mandarins första församling, Jacksonville östra stav i Florida.



TEMA FÖR VECKOTRÄFFARNA 2005: "ETT STORT OCH UNDERBART VERK"

(1 Nephi 14:7)

*Unga mäns och Unga kvinnors generalpresidentskap
diskuterar temat för veckoträffarna 2005.*

På våren 1820 öppnade en 14-årig ung mans uppriktiga bön dörren till "ett stort och underbart verk". (1 Nephi 14:7) Det är genom profeten Joseph Smith som evangeliets återställelse har skett. Det är tack vare denna återställelse som du kan få alla de välsignelser som varit borttagna från jorden i nästan 2 000 år. Det är tack vare denna återställelse som vi har Mormons bok och privilegiet att vägledas av levande profeter. Prästadömet kraft finns åter på jorden. Det är genom prästadömet som förrättningar kan utföras i heliga tempel för att binda samman familjer för evigt.

Herren älskar och litar på ungdomarna. Ni är privilegierade att få leva på jorden under den här tiden när evangeliets fullhet har återställts. Var och en av er kan och bör ha ett eget vittnesbörd om detta stora och underbara verk. President Gordon B Hinckley har sagt: "Det är denna övertygelse, denna stilla inre förvisning om att Gud verkligen lever, om att hans älskade Son är gudomlig, om återställelsen av deras verk i denna tid och om de härliga manifestationer som därpå följde, som för var och en av oss blir grundvalen i vår tro. Det blir vårt vittnesbörd."

("Vittnesbörd", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 73.) När ni följer Frälsarens exempel på osjälviskt tjänande och gör rättfärdiga val, så stärks ert vittnesbörd, ni välsignas när ni gör er del

och ni skyddas från världsliga inflytanden. Som resultat kommer ni att känna samhörighet och stor glädje. Vilken välsignelse det är att vara engagerad i så många aspekter av detta verk!

Vi vittnar om att Frälsaren leder detta verk idag genom sina profeter och kyrkans ledare. Vi vittnar också om att Herren älskar er, litar på er och har uppenbarat frälsnings- och lycksalighetsplanen för att ge vägledning i ert liv. Vi älskar er, vi litar på er och vi känner oss välsignade att vara en del av detta stora och underbara verk tillsammans med var och en av er. ■

UNGA MÄNS GENERALPRESIDENTSKAP



Charles W Dahlquist II (mitten)
Dean R Burgess (vänster)
Michael A Neider (höger)

UNGA KVINNORS GENERALPRESIDENTSKAP



Susan W Tanner (mitten)
Julie B Beck (vänster)
Elaine S Dalton (höger)



JAG? GE EN VÄLSIGNELSE?

"Vad skulle jag säga?" undrade jag.

BRAD LARSEN

Ger du välsignelsen om hon vill att du ska göra det?" frågade Jacob i andra änden av telefonlinjen. Jacob, min hemlärarkamrat, förklarade att en av personerna vi besökte ville ha en välsignelse.

"Vad skulle jag säga i en välsignelse?" undrade jag. Jag var bara 18, och jag hade precis blivit äldste och flyttat hemifrån för att gå på universitet. Jag hade förberett mig hela mitt liv för att ta emot melkisedekska prästadömet, men jag hade aldrig tänkt på när jag verkligen skulle få använda det.

Jag tvekade, svalde hårt, och hörde sedan mig själv motvilligt säga ja. Så snart jag insåg vad jag hade sagt, kortade jag av ordet så mycket att det knappt hördes. Jag hade inte tänkt säga det, men på något sätt hoppade det ut ur munnen.

"Jättebra!" hojtade den entusiastiska rösten. "Jag är hos dig om några minuter."

Jag stod kvar vid telefonen i min källarvåning och fundrade på om jag skulle ringa tillbaka till Jacob och säga att jag inte kunde göra det. Då kom jag ihåg min pappa. Alltid när han skulle ge en välsignelse så gick han först tyst in i ett annat rum och bad. Han sade alltid, "ett ögonblick", och gick sedan och bad en bön utan att någon märkte det. Men jag hade lagt märke till det.

Ensam som jag var i lägenheten, knäböjde jag vid soffan. Jag böjde ner huvudet och började be: "Himmelske Fader, jag kanske ska ge en välsignelse om några minuter och jag har aldrig gjort det förut. Om det är din vilja så hjälp mig så att jag inte har några egna tankar, och hjälp mig att veta genom Anden vad jag ska säga."

När jag ställde mig upp hade jag en fridfull känsla som sade mig att jag var värdig och att Anden skulle tala om för mig vad jag behövde säga när jag behövde säga det. Jag visste inte vad jag skulle säga, men det verkade inte ha någon betydelse.

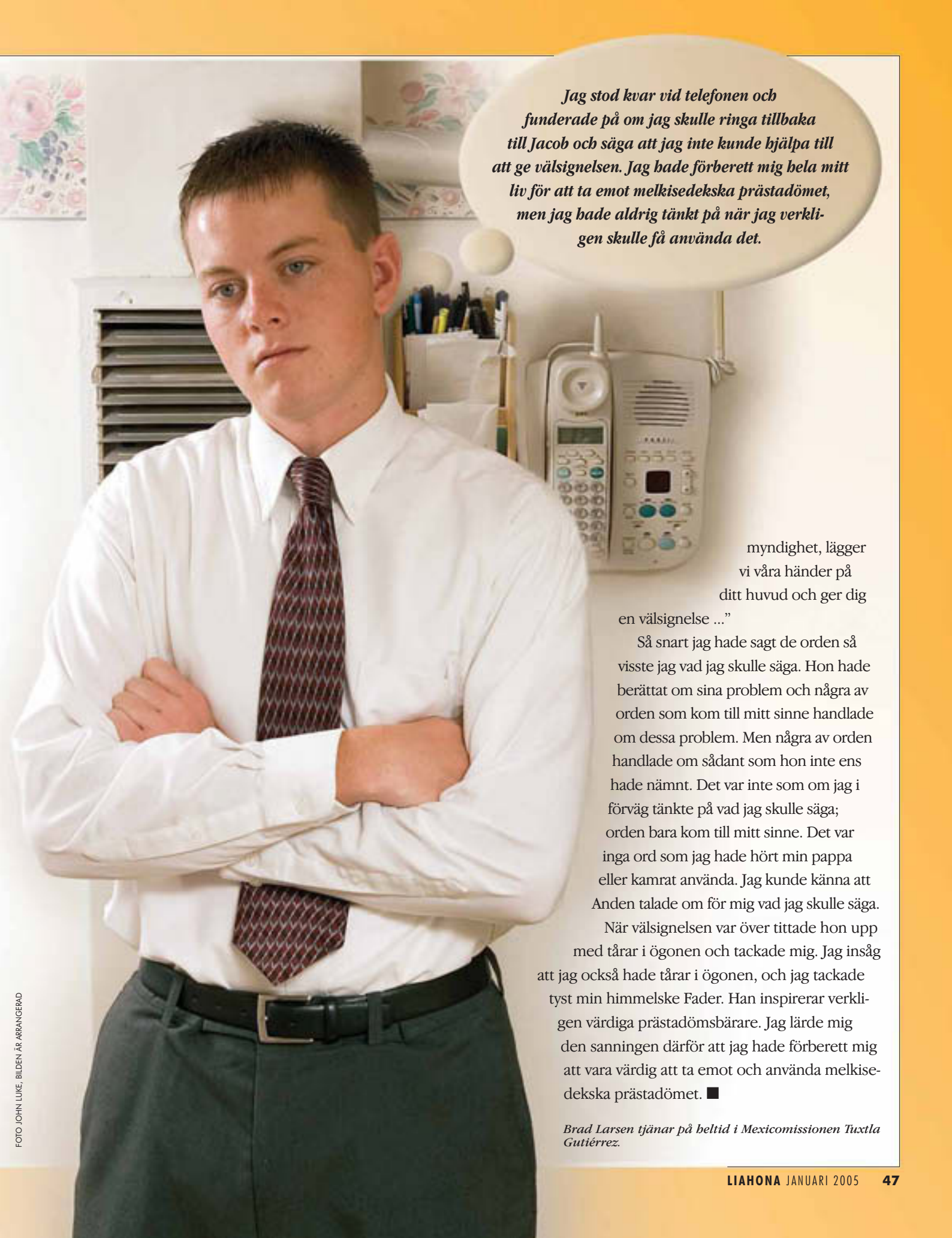
En stund senare satt Jacob och jag iklädda kostym och slips hemma hos den unga kvinnan som vi brukade besöka. Vi pratade några minuter om hur det gick för henne. Hon hade det jobbigt och hoppades att en prästdömsvälsignelse skulle hjälpa.

"Vem vill du ska ge välsignelsen?" frågade Jacob.

Hon vände sig mot mig. "Vill du ge välsignelsen?" frågade hon.

"Ja", svarade jag, utan att korta ner ordet den här gången.

Vi hämtade en vit metallstol från köksbordet och satte den i mitten av rummet. När jag lade händerna på hennes huvud upprepade jag tyst min bön om att jag skulle veta vad jag skulle säga. Jacob lade sina händer på mina och jag började tala: "Med det heliga melkisedekska prästadömet



Jag stod kvar vid telefonen och funderade på om jag skulle ringa tillbaka till Jacob och säga att jag inte kunde hjälpa till att ge välsignelsen. Jag hade förberett mig hela mitt liv för att ta emot melkisedekska prästadömet, men jag hade aldrig tänkt på när jag verkligen skulle få använda det.

myndighet, lägger vi våra händer på ditt huvud och ger dig en välsignelse ...”

Så snart jag hade sagt de orden så visste jag vad jag skulle säga. Hon hade berättat om sina problem och några av orden som kom till mitt sinne handlade om dessa problem. Men några av orden handlade om sådant som hon inte ens hade nämnt. Det var inte som om jag i förväg tänkte på vad jag skulle säga; orden bara kom till mitt sinne. Det var inga ord som jag hade hört min pappa eller kamrat använda. Jag kunde känna att Anden talade om för mig vad jag skulle säga.

När välsignelsen var över tittade hon upp med tårar i ögonen och tackade mig. Jag insåg att jag också hade tårar i ögonen, och jag tackade tyst min himmelske Fader. Han inspirerar verkligen värdiga prästadömsbärare. Jag lärde mig den sanningen därför att jag hade förberett mig att vara värdig att ta emot och använda melkisedekska prästadömet. ■

Brad Larsen tjänar på heltid i Mexicomissionen Tuxtla Gutiérrez.



Hjälper barn att bli lyckliga

Jag tycker mycket om att läsa *Liabona*, särskilt *Lilla stjärnan*. Jag tycker att den har bra budskap som hjälper barn att bli lyckliga.

*Sarah Fernandes Araújo de Souza, 10 år,
Tambaú församling,
João Pessoa stav i Brasilien*

Större tro genom besöksundervisning

Jag är tacksam för en levande profet som får kontinuerlig uppenbarelse från vår himmelske Fader. Jag är också tacksam för *Liabona* som ger oss instruktioner från profeten och generalauktoriteterna och mer kunskap om evangeliet.

Jag är tacksam för besökslärarnas budskap varje månad. När vi presenterar budskapet och ber systrarna att dela med sig av sina tankar, så stärks min tro av deras vittnesbörd. Dessa inspirerade budskap kan stärka alla systrars tro.

*Wong Keung Chi Fong,
Kwun Tongs församling,
Kowloons östra stav i Hongkong.*

Speglar i vårt liv

Jag uppskattar mycket budskapen från första presidentskapet som vi presenterar som hemlärare. Jag vet att varje budskap är inspirerat av Gud. Vi kan lära oss av dem och använda dem som speglar i vårt liv. Vi kan spegla oss själva i dem och hitta positiva saker som vi kan lära oss och tillämpa.

*Paul Quezada Rivas,
Calicuchima församling,
Garcia Moreno stav i Guayaquil i Ecuador*

Herrens tidtabell

Det är mycket viktigt att planera. Jag vill aldrig ändra på mina planer. Men artikeln "I rätt tid" av äldste Dallin H Oaks i oktobernumret 2003 av *Liabona*, hjälpte mig att förstå att brevid min kalender finns Herrens kalender, som är viktigare än min. Jag vet att genom att prenumerera på *Liabona* så får jag fler tillfällen att lära mig om Herrens plan och vilja.

*François Ngindu Ngindu,
Kananga första gren,
Kongomissionen Kinsbasa*



Vi efterlyser artiklar om ledarskap

Gott ledarskap undervisas bäst genom berättelser och exempel. Har du provat något som ledare som har välsignat de människor du tjänar? Eller har ditt liv välsignats av en inspirerad ledare? Berätta om din upplevelse för *Liabonas* läsare.

Skicka berättelsen till

cur-liabona-imag

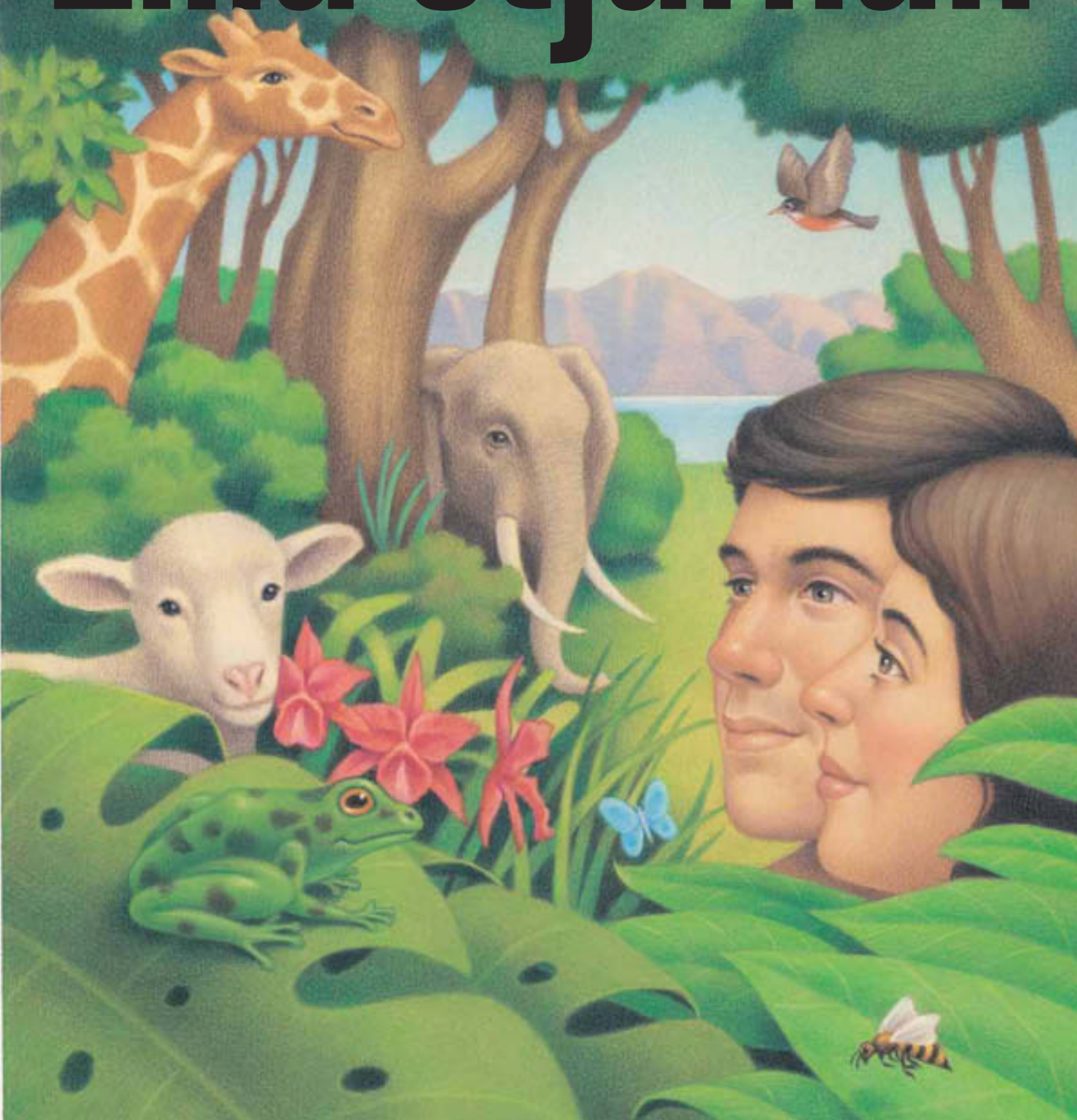
@ldschurch.org

eller till Leadership

Experiences, *Liabona*, 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Ta med fullständigt namn, adress, telefonnummer, e-postadress och församling och stav (eller gren och distrikt).



Lilla stjärnan



Född på nytt genom dopet



President Faust förklarar betydelsen av evangeliets första förordning.

PRESIDENT JAMES E. FAUST
andre rådgivare i första presidentskapet

Frälsaren lärde oss att alla män och kvinnor måste födas på nytt. Vår första födelse äger rum när vi föds hit till jorden. Vår andra födelse börjar när vi döps i vatten av någon som bär Guds prästadöme och fullbordas när vi konfirmeras.

För några år sedan berättade Albert Peters om när han och hans kamrat fick vara med om hur en man blev född på nytt. En dag besökte de Atiatis hydda i byn Sasina på Samoa. Där fann de en orakad, vanskapt man som låg på en säng. Han ville höra deras budskap. De höll första diskussionen, bar vittnesbörd för honom och gick. På vägen samtalade de om Atiatis tillstånd. Han hade haft polio 22 år tidigare, vilket hade gjort att han varken kunde röra armar eller ben. Hur skulle någon som var så rörelsehindrad någonsin kunna bli döpt?

När de besökte sin vän dagen därpå var han glad och nyrakad. Han hade till och med bytt sängkläder. "I dag", sade han,

"börjar jag leva igen, för igår blev mina böner besvarade ... I över 20 år har jag väntat på att någon skulle komma och berätta att de har Jesu Kristi sanna evangelium."

I flera veckor undervisade missionärerna den här uppriktige, intelligente mannen. Han bad dem att fasta med honom så att han skulle få kraft att gå ner i vattnet och bli döpt. Den närmaste dopfunten fanns 13 km därifrån. Så de bar honom till bilen och körde honom till kapellet. Därefter lyfte äldste Peters och hans kamrat upp Atiati och bar honom till dopbassängen. Atiati sade: "Sätt ner mig är ni snälla. Det här är den viktigaste dagen i mitt liv. Jag vet utan minsta tvivel att det här är den enda vägen till evig frälsning. *Jag tänker inte låta mig bäras till min frälsning!*" Så de satte ner honom på marken. Med stor ansträngning lyckades han resa sig upp. Mannen som hade legat till sängs i 20 år stod nu på benen. Sakta, ett vacklande steg i taget, lyckades Atiati gå nerför trappstegen, ner

i vattnet, där den överväldigade missionären tog honom vid handen och döpte honom.

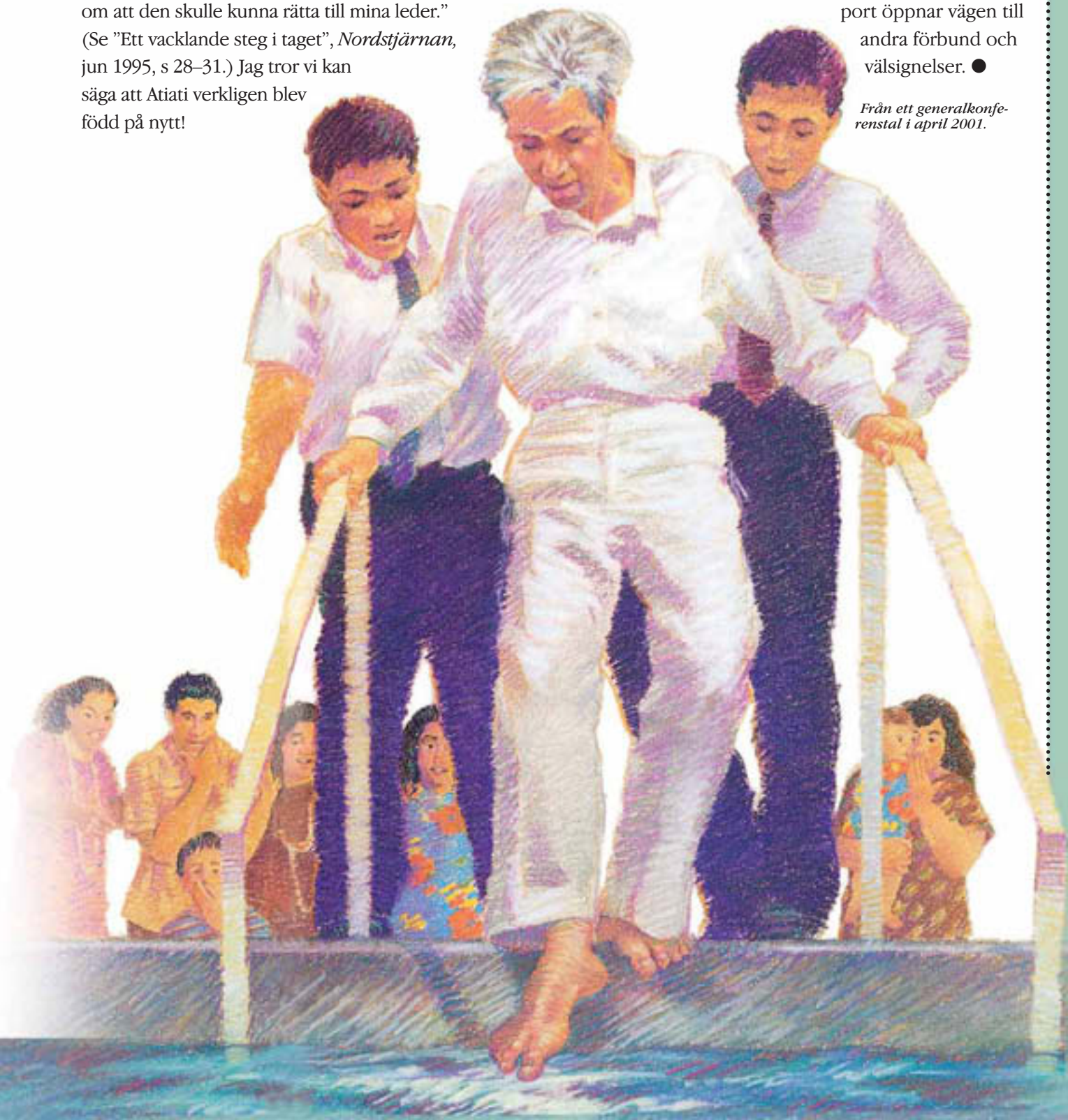
Han sade till äldste Peters att han visste att han skulle kunna gå på dopdagens morgon. Han sade: "Eftersom tron kan flytta ett orubbligt berg, hade jag inget tvivel om att den skulle kunna rätta till mina leder."

(Se "Ett vacklande steg i taget", *Nordstjärnan*, jun 1995, s 28–31.) Jag tror vi kan säga att Atiati verkligen blev född på nytt!

När vi döps blir vi i likhet med Atiati andligen födda av Gud och har rätt att få hans bild präntad i vårt medvetande. Som Nephi sade är dopet porten "och sedan kommer edra synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden". (2 Nephi 31:17) Dopets

port öppnar vägen till andra förbund och välsignelser. ●

Från ett generalkonferenstal i april 2001.

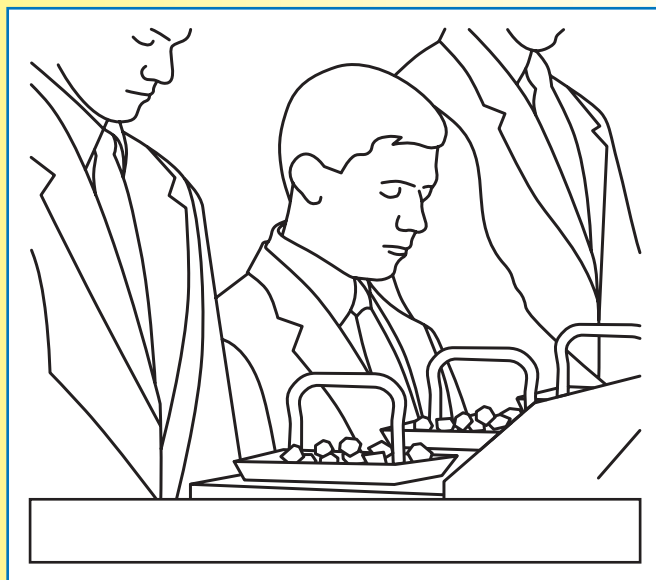


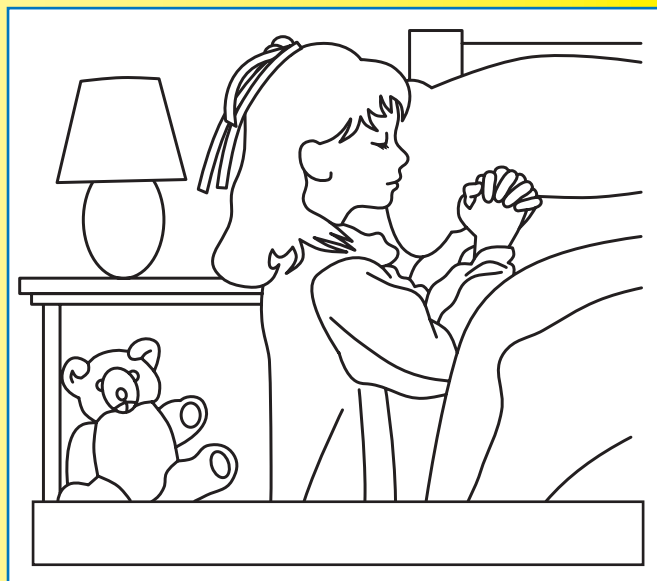
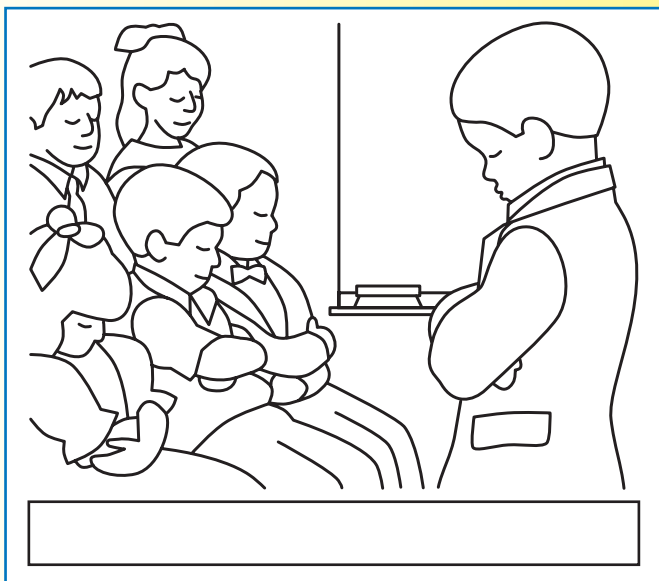
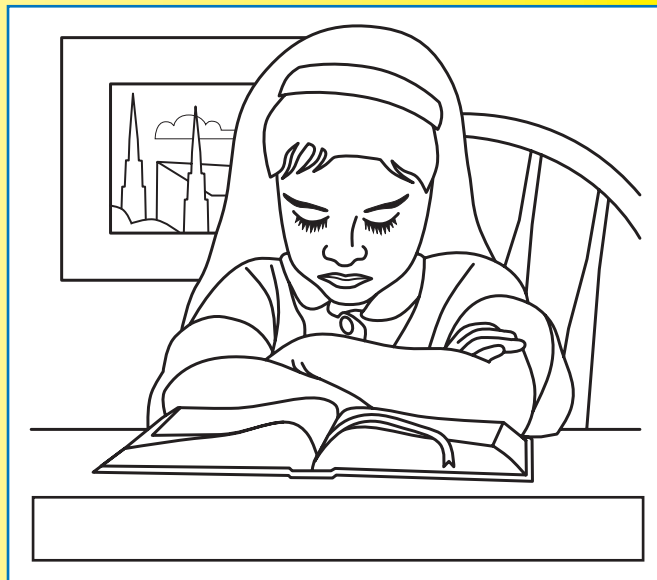
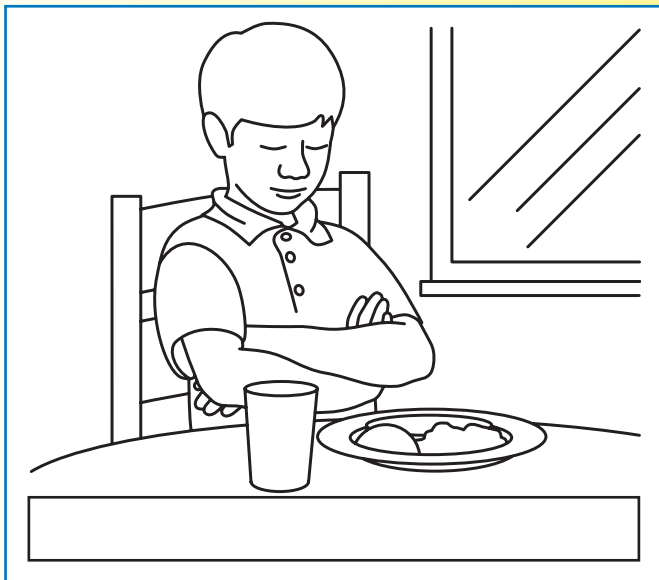
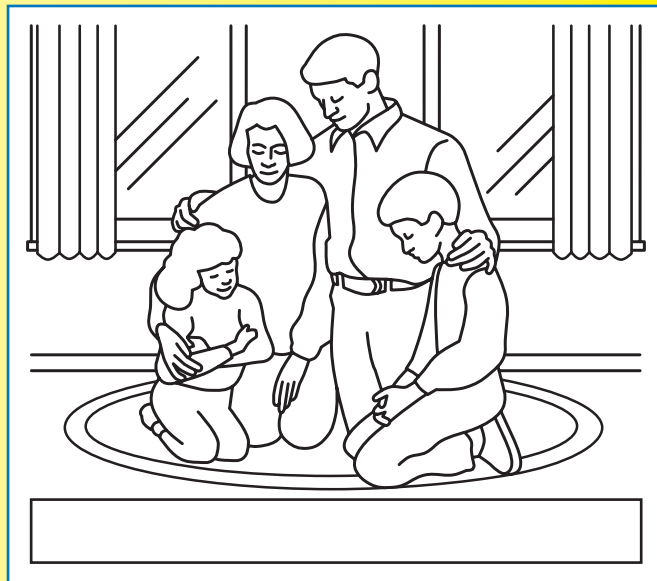
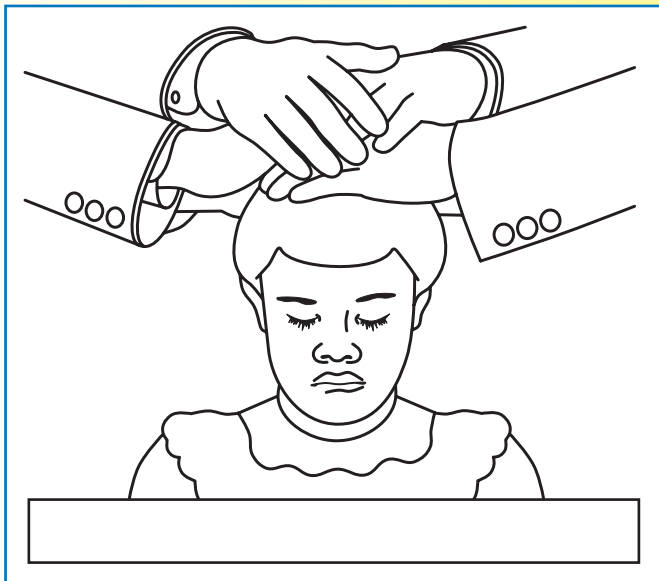
Bön

Bönen är en av vår himmelske Faders stora välsignelser till oss. Vi kan tala direkt till honom — himlens store Gud — när som helst och var som helst.

Det finns många olika slags böner och många olika tillfällen när människor håller sina böner. Här finns några på bild som du kan färglägga. När du har färglagt varje bild kan du skriva under den vilken sorts bön det är. På den första bilden är det till exempel en som välsignar sakramentet. Tala sedan med din familj om vem som får hålla varje slags bön, vad varje person kan be om och när bönen brukar hållas.

Sätt upp de färglagda bilderna där du kan se dem ofta och bli påmind om vilken stor välsignelse bönen är. ●







FRÅN PRESIDENT DAVID O MCKAYS LIV

Hans föräldrars tro

När David O McKay var en liten pojke, dog hans två äldre systrar av en sjukdom inom loppet av en vecka.

Jag vet inte varför Margaret och Ellena dog, men vi kan lita på Herrens vilja och komma ihåg att vi kommer att se dem igen.

Inte långt efter denna trosprövning kallades Davids far på mission till Skottland, landet där han föddes.

Jag kan inte gå på mission nu! Flickorna är inte här och kan hjälpa dig och ett nytt barn är på väg. Jag ska be om att få uppfylla kallelsen senare.

Det är Herrens vilja att du ska gå på mission just nu, och jag litar på honom. David och jag kommer att klara av det alldeles utmärkt.



När Davids far hade rest iväg och tjänade som missionär så var det den sjuårige David som var "husets herre". Han mjölkade korna, matade djuren och gjorde hushållssysslor.

När Davids lillasyster Annie föddes så spred hon glädje till hela familjen.

Hon är så söt, mor! Far kommer att bli stolt.

Barn, er mor är ett underverk. Titta vad hon har åstadkommit medan jag har varit borta.

Herren har vakat över oss.

När Davids far återvände hem två år senare var han överlycklig över att få träffa sin familj och sin nya dotter. Han blev häpen över att se att huset hade byggts ut.

Som ung man fick också David en kallelse att verka som missionär på Brittiska öarna. Han mindes sina föräldrars tro och tackade ja till kallelsen. Han gick på några av de vägar som hans far hade gått och träffade några av de personer som hans far hade tjänat många år tidigare.

Taget från Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), s 140, 143; och Joy N Hulme, *The Illustrated Story of President David O. McKay* (1982), s 8-9, 12-16, 29.

PLANEN FÖR LYCKA

”Ty se, mitt verk och min härlighet är att ävågbringa odödlighet och evigt liv för människan.” (Moses 1:39)

MARGARET LIFFERTH



Många människor vill veta varifrån de kom, varför de är här och vart de är på väg. Vår himmelske Faders plan för vår lycka besvarar dessa frågor.

Innan vi föddes bodde vi tillsammans med vår himmelske Fader och Jesus Kristus i himlen. Vi lärde oss och växte så mycket vi kunde. Men så småningom samlade vår himmelske Fader sina barn till ett råd och sade till oss att vi var tvungna att lämna himlen en tid för att kunna bli som han. Han skulle skapa en jord åt oss, han skulle ge oss friheten att välja mellan gott och ont och han skulle visa oss hur man kan veta vad som är gott. Han skulle ge oss en Frälsare, så att vi, när vi hade syndat, kunde omvända oss och fortfarande återvända till honom.

Vi kom till jorden för att få en kropp och leva i tro. Vi kan inte komma ihåg vårt hem i himlen, men vi kan välja det rätta genom att följa Jesu exempel, lyda våra föräldrar och följa Mina evangelieideal.

När vi har dött kommer vi att få leva igen tack vare Jesu Kristi försoning. Han övervann döden genom uppståndelsen, och alla kommer att uppstå. Han övervann också synden, och de som har tro, omvänder sig, döps, får den Helige Anden och håller buden får återvända och bo hos vår himmelske Fader och Jesus Kristus. De kommer att få det eviga livets gåva, och det är det som planen för vår lycka handlar om.

Häfte om frälsningsplanen

Ta bort sidan LS9 från tidningen och klistra fast den på tjockt papper. Klipp längs de heldragna linjerna.

Klistra fast den andra delen av sidan mot fliken på första delen. Vik fram och tillbaka längs de prickade linjerna.

Förslag till samlingsstunden

1. Dela upp barnen i sju grupper och ge varje grupp ett skriftställe som beskriver en av de sju dagarna i skapelseberättelsen. (Se 1 Mosebok 1:3–2:3; Moses 2:3–3:3.) Låt varje grupp rita bilder av den delen av skapelsen. Låt dem sedan hålla upp sina bilder och återge skriftstället. Gå från dag ett till dag sju. Låt barnen sätta fast sina bilder på en stor cirkel som representerar jorden. Påpeka att vår himmelske Fader skapade världen åt oss för att han älskar oss. Vi visar vår kärlek till vår himmelske Fader genom att behandla hans skapelser vördnadsfullt.

2. Skriv orden till den tredje trosartikeln på tavlan blandat med många andra ord. Medan ni upprepar trosartikeln låter du barnen sudda ut orden som inte hör till. Upprepa trosartikeln tillsammans flera gånger och sudda ut orden till trosartikeln ett efter ett tills barnen kan upprepa den själva. Säg att försoningen har två delar: (1) Jesus Kristus övervann fallet och den fysiska döden genom uppståndelsen. Alla som har levat på jorden kommer att uppstå. (2) Jesus Kristus övervann också den andliga döden för oss genom att ta på sig våra synder. För att bli frälsta från våra synder måste vi lyda evangeliets lagar och förordningar. Tillverka något som representerar det celestialet, till exempel en sol. Klipp sönder den i pusselbitar. På varje bit skriver du ett skriftställe som undervisar om lagar (till exempel tionde, visdomsordet, förlåtelse) och förordningar (dopet, sakramentet). Gör och dela ut så många bitar så att det finns en bit till varje barngrupp. Be grupperna ta reda på skriftstället, förklara lagen eller förordningen och lägga sin bit till pusslet. ●



Vår himmelske Faders plan för min lycka

(Se Moses 1:39.)



Innan vi föddes bodde vi tillsammans
med vår himmelske Fader och
Jesus Kristus i himlen.
(Se Abraham 3:22–26.)



En jord skapades.
(Se Moses 2:1–3:3.)



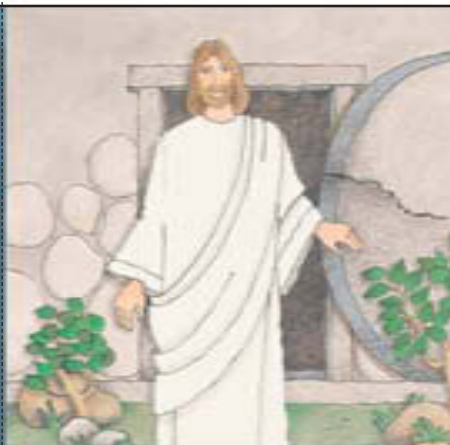
Adam och Eva och fallet var en del
av vår himmelske Faders plan.
(Se Moses 4:6–5:12.)



Jesus Kristus kom till jorden. Han är
vår Frälsare, han övervann fallet. Tack
vare honom kan vi leva igen.
(Se Abraham 3:27–28.)



Att komma till en familj är en del
av vår himmelske Faders plan.
(Se stycke 1–4 i "Familjen: Ett
tillkännagivande för världen",
Liabona, okt 2004, s 49.)



Vi kommer alla att dö, och tack vare
Jesus Kristus kommer vi att uppstå.
(Se Alma 11:42–45.)



När vi följer Jesu Kristi exempel kan
vi komma till det celestialet riket.
(Se L&F 76:50–70.)



Ljuset

"Ty jag är Gud och ... jag skall visa under, tecken och underverk för alla dem som tro på mitt namn." (L&F 35:8)

BO PEDERSEN

Baserad på en sann berättelse

Kommer pappa hem ikväll?" frågade Benjamin. Pappa arbetade som sjöman utanför kusten nära deras hem i Danmark.

"Nej", sade mamma, "han kommer hem om fyra dagar."

Pappa hade lovat Benjamin att de skulle spela fotboll när han kom tillbaka. Benjamin saknade sin pappa.

"Innan jag går och lägger mig ikväll ska jag be för att han ska komma hem i säkerhet", tänkte Benjamin.

Benjamins pappa stod ute på däck i det iskalla regnet och skyndade sig att avsluta sitt arbete före kvällsmaten. Han var trött och frusen och tänkte på sin familj därhemma.

Plötsligt kom en enorm våg som fick båten i gungning. Olika redskap ramlade till golvet medan sjömännen hojtade förvirrat.

Kaptenen tittade ut i mörkret. Han kunde inte se Benjamins pappa på däck.

"Man överbord!" ropade han.

Senare samma kväll tittade Benjamin på medan mamma travade disken i diskhon. Medan hon diskade tittade hon ut genom fönstret på trädgården. Träden svajade i den hårda vinden. Benjamin såg sin mors bekymrade ansikte och blev också orolig. Skulle pappa klara sig ute i stormen?

Benjamins pappa kunde höra båtens larmsignal, men ljudet blev svagare och svagare allteftersom de starka vågorna förde honom längre och längre bort från båten. Sjömän slängde ut livbojar i vattnet i hopp om att kunna rädda honom, men de kunde inte se honom i det stormiga mörkret.

Han försökte vara lugn och hålla huvudet ovanför vattenytan. Han hittade ficklampan som var fäst vid

"Snälla, beskydda pappa och för honom säkert tillbaka till mamma och mig", bad Benjamin.



flytvästen och riktade den mot båten så att sjömännen kunde se var han var — men lampan fungerade inte.

Ombord på båten anropade kaptenen om hjälp via radion. Snart kom en helikopter som svävade över vattnet och riktade en strålkastare mot de stora vågorna.

"Vi kan inte hitta honom", sade helikopterpiloten över radion till kaptenen. Kaptenen kämpade för att hålla tårarna tillbaka och befarade det värsta för sin vän. "Men vi försöker igen", bestämde piloten. Han var rädd att bensinen skulle ta slut i helikoptern, men han visste att han var sjömannens sista hopp.

Benjamins pappa blev kallare och kallare. Hans tänder skallrade medan han krampaktigt höll ficklampan i sin stelfrusna hand.

* * *

Därhemma var det sängdags för Benjamin. Mamma lyssnade medan han, på knä vid sin säng, bad: "Käre himmelske Fader, var snäll och beskydda pappa och för honom säkert tillbaka till mamma och mig.

* * *

Benjamins pappa såg en helikopter som flög lågt. Han försökte vinka, men han var så trött och frusen att han knappt kunde röra armen.

Då sade en röst inom honom: "Sätt på ficklampan."

"Men den fungerar ju inte", tänkte han.

"Sätt på ficklampan", sade rösten igen.

"Varför?" mumlade han medan hans stela fingrar försökte nå knappen. "Antingen är glödlampan trasig eller så är batterierna slut."

Helikoptern kom närmare och närmare. När den var nästan rakt ovanför honom riktade Benjamins pappa ficklampan mot skyn och tände den.

Just då såg piloten ett litet ljussken i vattnet nedanför. "Vi har hittat honom!" ropade han över radion. Sjömännen ombord på båten jublade. Inom några minuter hade Benjamins pappa hissats upp i värmen och tryggheten i helikoptern. Invirad i en filt hörde han motorn vibrera och tyckte det lät som om den sjöng: "Hem till Benjamin, hem till Benjamin!"

När helikoptern hade landat och en ambulans tagit Benjamins pappa till sjukhuset, gick helikopterpiloten tillbaka till den plats där Benjamins pappa hade vilat. Där på golvet låg ficklampan. Nyfiken tog han upp den och öppnade den. Två mycket gamla och rostiga batterier föll ut.

"De här batterierna kan inte ha fungerat", tänkte han. "Men om det inte var ficklampan jag såg ute på havet, vad var det då?"

"Gud måste ha vakat över den här sjömannen", sade han högt till andrepiloten som stod bredvid honom. De nickade båda tyst.



"Underverk — omöjliga att förklara på ett rationellt sätt — inträffar till följd av lydnad mot Guds bud."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum, "Miracles", *Ensign*, jun 2001, s 9.

* * *

Benjamins mamma kände sig plötsligt glad. Oroskänslan försvann.

Hon öppnade Benjamins dörr på glänt och tittade in i hans rum.

Han sov lugnt.

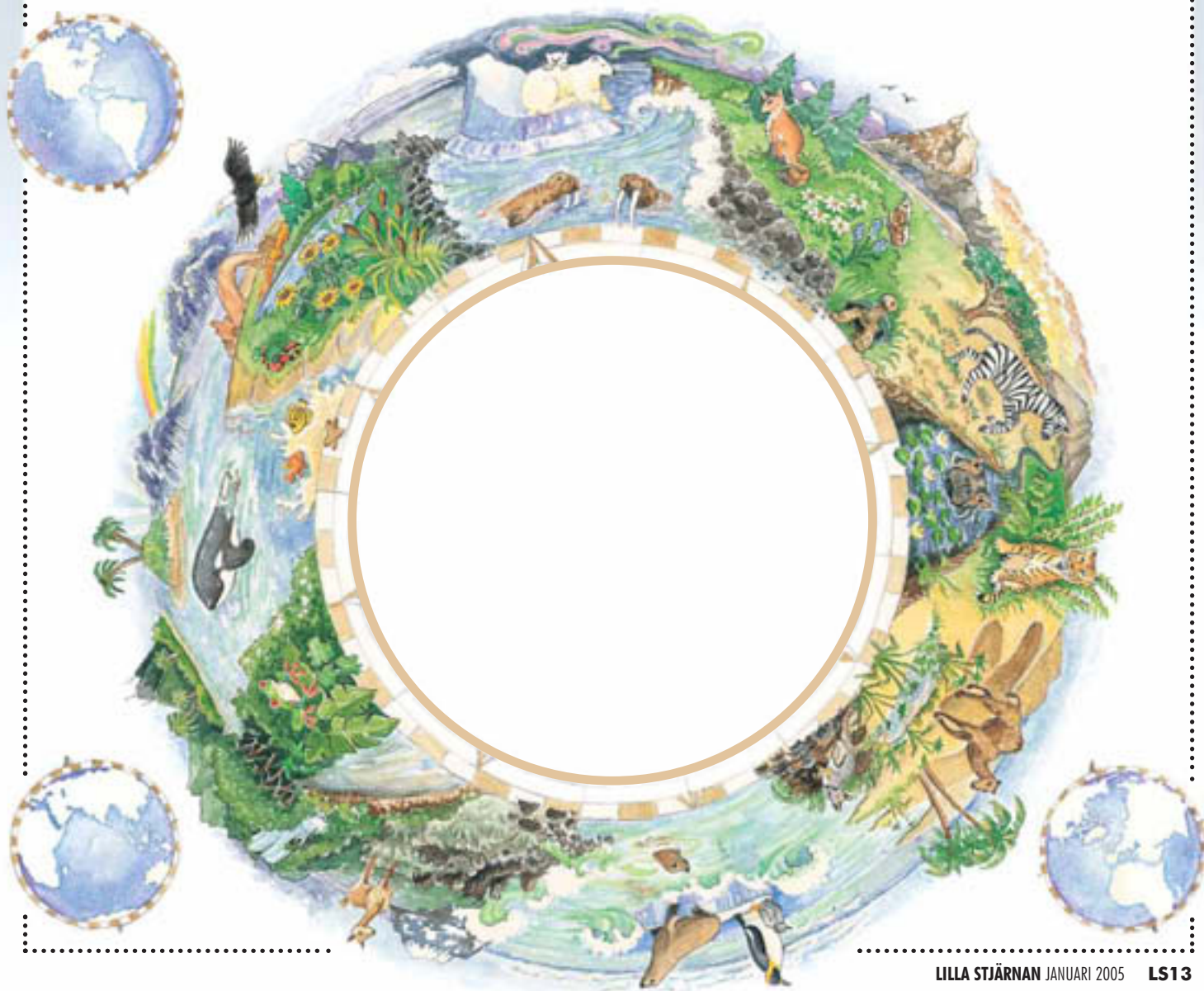
Benjamin drömde om fotbollsmatchen som pappa hade lovat honom. En varm känsla hade försäkrat honom om att hans himmelske Fader skulle besvara hans bön och att pappa snart skulle vara hemma. ●

Bo Pedersen är medlem i Allerøds församling i Köpenhamns stav.

Vår vackra VÄRLD EN DEL AV PLANEN

S om en del av vår himmelske Faders underbara plan för oss, skapade han en vacker värld där vi kunde få en kropp och visa oss värdiga att återvända till honom. Titta på de mindre cirklarna som visar olika delar av världen. Hitta den del som

du bor på och sätt en stjärna på platsen där du bor. Sedan kan du rita en bild av dig själv i den stora cirkeln, där du njuter av vår vackra värld. Kom ihåg att tacka din himmelske Fader varje dag för vår vackra värld. ●



Jairo Eli Xocop

FRÅN COMALAPA I GUATEMALA



DALILA XOCOP OCH VIRNA RODRÍGUEZ

Frodiga, gröna buskage och tallskogar omringar mayakulturens gamla ruiner i Iximché. Elvaårige Jairo Eli Xocop från Comalapa i Guatemala tycker om att besöka ruinerna och prata med sin familj om deras släkthistoria och förfäder. För länge sedan byggde skickliga stenhuggare av Cakchiquelstammen dessa stora befästa städer. Idag arbetar Jairo lika flitigt på att bygga en grund av tro och goda gärningar i evangeliet, och förbereder sig för att ordinerars till diakon.

Jairo, som är medlem i Comalapa gren





Jairo tycker om att besöka Iximché's forntida ruiner (ovan) för att tala om släktens historia. Och alltsedan han var liten har han tyckt om att läsa och lära av Mormons bok (vänster).

i Chimaltenango stav, bor i en liten stad bland bergen där man talar språket cakchiquel.

Jairo tänker ofta på kalendern. Han fyller snart 12 och ser ivrigt fram emot att få prästadömet och bli medlem av diakonernas kvirom. Jairos goda vän och kusin, César Samuel, 16 år, följer med honom och hans familj till kyrkan varje söndag. Jairo är ivrig att få lära sig mer av heltidsmissionärerna som har lektionen för aronska prästadömet i hans gren.



Jairo är en aktiv pojke som tycker om att ha roligt och gå till Primär tillsammans med de 30 andra barnen i hans gren. I Primär tycker Jairo bäst om samlingsstunden, men han tycker också om att sjunga psalmer och lyssna när hans lärare talar om profeternas liv.

Jairo går i sjätte klass och tycker om idrott, särskilt längdhopp som han har tränat i tre år. I en skoltävling kom han på andra plats i både gång och längdhopp. Han tycker också om att spela fotboll.

Jairo har mycket roligt tillsammans med sina systrar Mildred, Melissa och Daly (höger), och med sina vänner i Primär (nedan).

Jairo förbereder sig för att bli missionär genom att läsa Mormons bok och andra böcker som kyrkan har gett ut. Han går på alla möten i kyrkan och sparar pengar på ett sparkonto för sin mission.

”Jairo är en klyftig pojke och han anstränger sig verkligen att vara lydig. Om han fortsätter så här kommer han att bli en trofast man och en stark missionär”, säger Jairos mamma.

Jairos syster Melissa, 20 år, säger att hon beundrar att han går upp varje söndagsmorgon och snabbt gör sig i ordning, så att han kan gå till kyrkan tillsammans med sin kusin César. De kommer fram i tid och sitter i en av bänkraderna längst fram.



Jairo växer mer och mer för varje dag. Hans erfarenheter lägger grunden till ett liv av flitigt tjänande. ●

Dalila Xocop är medlem i Comalapa gren i Chimaltenango stav i Guatemala. Virna Rodríguez är medlem i Panorama församling i Mariscals stav i Guatemala City, Guatemala.





Himmelens fönster, av David Lindsley

Avbildade i en scen, troligen hösten 1835, ses profeten Joseph Smith (mitten) hjälpa Joseph och Brigham Young (överst) med fönsterinstallationen i templet i Kirtland, det första av vår tids tempel. Oliver Cowdery (vänster) och Sidney Rigdon (höger) hjälpte till att färdigställa templet.



"Detta verk inleddes med en
högst anmärkningsvärd
manifestation, då Fadern och
Sonen en vårmorgon år 1820 visade
sig för pojken Joseph Smith. Allt gott
som vi ser i kyrkan idag är frukten
av detta uppseendeväckande besök.
Vittnesbördet om detta har berört
miljontals hjärtan i många länder."
Se president Gordon B Hinckley,
"En rak och stadig kurs", s 2.

Jag ska följa Guds plan för mig



Innan vi föddes bodde vi tillsammans med våra himmelska föräldrar i himlen. Vår himmelske Fader ville att vi skulle bli mer lika honom, så han presenterade en plan. Vi lärde oss att ett nytt hem som kallades jorden skulle skapas åt oss, där vi skulle få en fysisk kropp, bli prövade och lära oss att välja det rätta och göra gott. Jesus Kristus sade att han skulle bli vår Frälsare så att vi kunde omvända oss från våra synder och återvända till vårt himmelska hem. Om vi satte vår tro till Jesus Kristus, lydde hans bud och följde hans exempel, så skulle vi bli lyckliga. Vi valde glatt att följa vår himmelske Faders lycksalighetsplan.

När du läser alla teman och skriftställen på årets affisch och sätter upp och arbetar mot ett mål varje månad så lär du dig mer om vår himmelske Faders plan för din lycka och hur du ska följa den.

Anvisningar

1. Vänd på sidan, öppna häftklamrarna, ta bort affischen och stäng igen häftklamrarna.
2. Klipp ut bilderna/målen och fickan ”Mina planer att följa PLANEN” från höger sida av affischen. Lägg bilderna/målen i ett kuvert. Klipp en skåra längs de två prickade linjerna på fickan. Vik flikarna bakåt på fickan längs de heldragna linjerna. Lämna ovansidan öppen och klistra fast flikarna på sidan och nedtill mot rutan på vänster sida av affischen där det står att man ska klistra fast fickan. Sätt upp affischen.
3. I början av varje månad läser du temat och skriftstället som står angivet för den månaden. Hitta sedan rätt bild/mål. Klipp bort remsan med målbeskrivningen. Klistra fast bilden på rätt plats på affischen. Bestäm sedan vad du ska göra den månaden för att följa Guds plan, och skriv ner ditt mål på målremsan. Temat för februari är till exempel ”Jag är ett Guds barn”. Som mål kan du till exempel skriva: ”I februari ska jag komma ihåg att min himmelske Fader älskar mig och jag ska be till honom morgon och kväll.” Sätt in ändarna på remsan i skårorna på fickan ”Mina planer att följa PLANEN”. Gör sedan det du har skrivit. När du är redo att sätta dit målet för nästa månad på fickan så tar du bort förra månadens mål och lägger det i fickan. I slutet av året är fickan full av mål som du har uppnått när du har försökt följa din himmelske Faders plan för dig.

Fler exemplar av affischen (artikelnr 25959 180) kan beställas från kyrkans distributionscenter.

© 2005 INTELLECTUAL RESERVE, INC.



Jag ska följa Guds plan för mig

”Ty se, mitt verk och min bärlighet är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan.” (Moses 1:39)

KLISTRA HÄR

Februari
Jag är ett Guds barn.
Läs Romarbrevet 8:16

KLISTRA HÄR

April
Jag ska följa min himmelske Faders plan för mig och göra min del för att ha en evig familj.
**Läs stycke 3 i ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”,
Liahona, okt 2004, s 49**

KLISTRA HÄR

Maj
Jesus Kristus återställde sin kyrka i de sista dagarna.
Läs L&F 35:17

KLISTRA HÄR

Januari
Vår himmelske Fader presenterade en plan för att vi skulle kunna bli lika honom.
Läs Moses 1:39

KLISTRA HÄR

December
Vår himmelske Faders plan ger oss många välsignelser.
Läs L&F 14:7

KLISTRA HÄR

Oktober
Jag följer min himmelske Faders plan när jag väljer det rätta.
Läs Josua 24:15

KLISTRA HÄR

November
Jag kan dela med mig av evangeliet så att andra kan följa vår himmelske Faders plan.
Läs Matteus 5:16

KLISTRA HÄR

September
Jag följer min himmelske Faders plan när jag väljer det rätta.
Läs trosartikel 13

KLISTRA HÄR

Augusti
Den Helige Anden är en gåva från vår himmelske Fader.
Läs Moroni 10:5

	Klistra fast ett foto eller en teckning av dig själv här	
I januari ska jag _____ _____ _____	I februari ska jag _____ _____ _____	I mars ska jag _____ _____ _____
I april ska jag _____ _____ _____	I maj ska jag _____ _____ _____	I juni ska jag _____ _____ _____
	DEN HELIGE ANDEN	
I juli ska jag _____ _____ _____	I augusti ska jag _____ _____ _____	I september ska jag _____ _____ _____
I oktober ska jag _____ _____ _____	I november ska jag _____ _____ _____	I december ska jag _____ _____ _____

Klistra bara fliken

Mina planer
att följa
PLANEN

Klistra bara fliken

Ficka

←



Kyrkonytt

President Hinckley tar första spadtaget till det nya templet i Sacramento

President Gordon B Hinckley presiderade vid första spadtagsceremonin till templet i Sacramento, Kalifornien, den 22 augusti 2004. Det blir Kaliforniens sjunde tempel.

Innan första spadtaget togs talade president Hinckley till omkring 2000 medlemmar i stavscentret i Fair Oaks, som ligger bredvid tempelplatsen, och uppsände sedan en kort invigningsbön. Tusentals fler följde ceremonin via satellit i 40 möteshus inom tempeldistriktet. Templet kommer att betjäna omkring 80 000 människor i Kalifornien och distriktet sträcker sig från Stockton till Red Bluff.

"Det är min bön att denna byggnad, när den är invigd och finns mitt ibland er, ska föra med sig en större anda av vittnesbörd och tro, av kärlek till Herren och hans stora verk, av hängivenhet till hans sak och hans rike", sade president Hinckley innan han invigde platsen. "Jag ber att familjer må välsignas och få välgång och leva tillsammans i kärlek och frid, med respekt och uppskattning för varandra. Jag ber att medlemmarna som bor i detta område må lysa av evangeliets ljus, att de må vara kända och erkända som de som vandrar i det ljus som kommit från himlens



President Gordon B Hinckley tar första spadtaget till det nya templet i Sacramento, Kalifornien.

Gud, genom återställelsen av hans stora verk i denna sista och slutliga tidsutdelning. Jag ber att Herrens ande må vila över hela detta område och att Anden må påverka de mäns och kvinnors hjärta och sinne som omfattar evangeliet och tar del av dess rikaste välsignelser."

President Hinckley träffade under

ceremonin flera lokala prästadömsledare och sista dagars heliga politiker på tempelplatsen. Rosevilles borgmästare F C "Rocky" Rockholm, staten Kaliforniens representant John Doolittle och president Hinckley använde guldpläterade spadar till första spadtaget. ■

Church News bidrog till denna rapport.

FOTO GREG HILL, MED TILLSTÄND AV CHURCH NEWS





Kyrkan växer i över 160 länder

År 2004 uppgick kyrkans medlemsantal till 12 miljoner. Kyrkan rankades som en av de snabbast växande kyrkorna i Förenta staterna, och Mexico blev den första nationen

utanför USA som räknade en miljon medlemmar. Brasilien uppskattas få mer än en miljon medlemmar under 2006.

Tillväxten utanför Förenta staterna

fortsätter att öka snabbare än den gör i USA. Över hälften av kyrkans medlemmar bor utanför Förenta staterna. Kyrkans medlemmar bor i över 160 länder och territorier och talar mer än 178 språk.

Kartan visar fördelningen av kyrkans medlemmar runt om i världen. ■

Länder med högsta medlemsantal

1. Förenta staterna	5 503 192
2. Mexiko*	980 053
3. Brasilien	866 988
4. Chile	530 739
5. Filippinerna	526 178
6. Peru	384 663
7. Argentina	330 349
8. Guatemala	192 207
9. Canada	166 442
10. Ecuador	161 396

* Mexico hade mer än en miljon medlemmar efter sammanställningen av dessa siffror.

Länder med högsta procentuella medlemsantal*

1. Tonga	46,04 (1 av 2)
2. Samoa	34,0 (1 av 3)
3. Amerikanska Samoa	19,1 (1 av 5)
4. Kiribati	10,0 (1 av 10)
5. Franska Polynesien	7,8 (1 av 13)
6. Chile	3,4 (1 av 30)
7. Uruguay	2,4 (1 av 42)
8. Nya Zeeland	2,34 (1 av 43)
9. Honduras	1,6 (1 av 62)
10. Bolivia	1,5 (1 av 64)

* Baserat på minst 10 000 medlemmar. Fyra länder har högre procenttal men färre än 10 000 medlemmar: Niue (13,0), Marshallöarna (6,8), Cooköarna (6,5) och Mikronesien (3,09).

Hämtat från 2003 års siffror.



Språk som dominerar bland kyrkans medlemmar

1. Engelska	5 828 000	6. Japanska	117 000
2. Spanska	3 681 000	7. Ilokano (Filippinerna)	109 000
3. Portugisiska	907 000	8. Samoanska	102 000
4. Tagalog (Filippinerna)	165 000	9. Tonganska	76 000
5. Cebuano (Filippinerna)	126 000	10. Koreanska	75 000

Beräknat från 2003 års siffror.

Medlemmar överlever dödsbringande oväder

Medlemmar i Taiwan drabbades av tyfonerna Rananim och Aere, medan sydöstra Förenta staterna träffades av orkanen Charley. Lyckligtvis undkom alla medlemmar utan livshotande skador. I dag, flera månader senare, arbetar de som bor i de drabbade områdena fortfarande med att återställa allt till det normala, och kyrkans medlemmar fortsätter att hjälpa till där de har möjlighet.

Ögonblicklig förödelse, långsam återhämtning efter två tyfoner

Bara två veckor efter det att tyfonen Rananim dödat en man när den svepte över Taiwans norra spets, överlevde medlemmarna där Aere, ännu en livsfarlig tyfon, som drabbade Taiwans norra hälft den 24–25 augusti.

Inga medlemmar dödades i någon av tyfonerna, men under Aere förloade ett antal medlemmar sina ägodelar, och deras hem i Sunchung City, Taipei, drabbades av vattenskadorna. Dessutom fanns det under flera dagar inget dricksvatten i Taoyuans kommun.

”Fastän vi förlorade många ägodelar så är vi alla i säkerhet”, sade biskop Sheng-hsiung Wang från San Chungs församling i Taipei centrala

stav. ”Vi upplevde att Herren beskyddade oss.”

James Chao, chef för kyrkans servicekontor i Taiwan, skickade ut nio ton vatten till både medlemmar och andra under vattenbristen.

Aere orsakade ett jordskred som begravnade ett annat trossamfunds kyrka och dödade två personer som sökt skydd där. Sju andra dödsfall hade rapporterats vid pressläggningen. Omkring en miljon hem saknade vatten eller elektricitet på ön.

Omkring två veckor tidigare hade medlemmarna i Taiwan glatt sig över att Rananim gått förbi, en tyfon som fått sitt namn efter ordet ”hallå” på det chuukesiska språket i Mikronesien.

Tyfonen krävde ett människoliv när den nuddade vid Taiwans nordöstra spets och ytterligare 115 liv när den kastade sig över Kinas sydöstra kust den 12 augusti, uppger nyhetsbyråerna. Dagarna efter rapporterades ytterligare 16 saknade och 1 800 skadade. Det var den 14:e tyfonen som drabbade Kina under 2004 och den svåraste sedan tyfonen Winnie hemsökte kusten 1997 och dödade omkring 250 personer.

Vattenreservoaren Shihmen, Taiwans största reservoar, tvingades

öppna sina portar på grund av allt extra vatten. Myndigheterna bad dem som hade sina bostäder nedanför reservoaren att göra sig redo att evakueras.

De skador som tyfonen Rananim orsakade förväntas uppgå till 15,33 miljarder yuan (nästan 14 miljarder svenska kronor) och den påverkade över 8,5 miljoner människor. Kinas centrala regering anslog 61 miljoner yuan (omkring 52 miljoner svenska kronor) i katastrofhjälp. Hjälparbetare anlände till katastrofområdena strax efter det att tyfonerna passerat och har hjälpt till att återuppbygga de drabbade områdena i Kina och Taiwan.

Kyrkan hjälper till att städa upp efter orkanen Charley

Jättevågor, vindstyrka på 290 km/h och skyfall var bara en del av det som invånarna fick uppleva i augusti förra året. Orkanen Charley drabbade tusentals människor och lämnade efter sig en förödelse som uppskattas kosta över 10 miljarder USD (omkring 7,5 miljarder svenska kronor). Men i dess spår följde också hjälparbetare som villigt gav av sin tid och sina resurser för att hjälpa dem vars liv för alltid påverkats av stormen.

Kyrkan svarade på ropen på hjälp från dem som inte längre hade någon elektricitet, mat eller ens ett



hem. Lastbilar med nödutrustning i form av mat, vatten, tält, sängutrustning, verktyg och taktäckningsmaterial, skickades omedelbart till Port Charlotte, ett område som drabbades svårt av ovädret.

Efter en uppskattning av skadorna skickades ytterligare nödutrustning och kontanter till hjälp för de drabbade. Kyrkans förrådshus i Orlando och Plant City i Florida, och Atlanta i Georgia, skickade mat till tusentals som var hemlösa flera veckor efter ovädret. Över 23 000 hygienpaket delades också ut för att tillgodose de nödställdas grundläggande behov.

Tillsammans med nödutrustning-

en kom över 1500 medlemmar för att hjälpa till, bland annat heltidsmissionärer och medlemmar från över 130 församlingar i södra Florida. De tog med sig egna verktyg, egen mat, vatten och campingutrustning.

Några ur gruppen började reparera hem som tillhörde sjukhuspersonalen i Port Charlotte, så att denna kunde återgå till arbetet med hälsovården. De hjälpte också till i Wauchula, Kissimmee, Arcadia, Punta Gorda och andra områden.

Många i gruppen kom från Miami, där kyrkans medlemmar minns den generositet andra visade dem efter orkanen Andrew 1992. "Under orkanen Andrew kom människor från

andra områden [i Florida] till Miami för att hjälpa oss rensa upp i staden, och vi vill återgälda tjänsten", sade M Anthony Burns, president för Homesteads stav i Florida.

Medlemmar från Brandons stav i Florida, ett område nära Tampa, ringde till medlemmar i Port Charlotte församling så fort de fick höra att Port Charlotte var den plats som drabbats värst av ovädret. De anlände innan hjälparbetarna hade hunnit organisera sig, och började rensa upp kring möteshuset med verktyg och maskiner från kyrkans lokala jordbruk. Sedan åkte de till medlemmars hem för att se hur de kunde hjälpa till.

Inga medlemmar i Florida skadades, men några förlorade sina hem. Alla missionärer hade evakuerats innan orkanen slog till, men de återvände efteråt för att bistå i hjälparbetet. Minst sju möteshus skadades, men reparationerna har påbörjats eller är redan klara.

Medan medlemmar frivilligt hjälpte till att rensa upp markområdena, arbetade rådgivare från LDS Family Services i Salt Lake City med att avhjälpa trauman. "Under sådana extrema situationer arbetar vi mycket med att återskapa familjer och skänka hopp till samhället", sade Doug LeCheminant, specialist vid LDS Family Services. De har också hjälpt till i situationer som tragedin den 11 september i USA och flyktingkrisen i Kosovo. ■

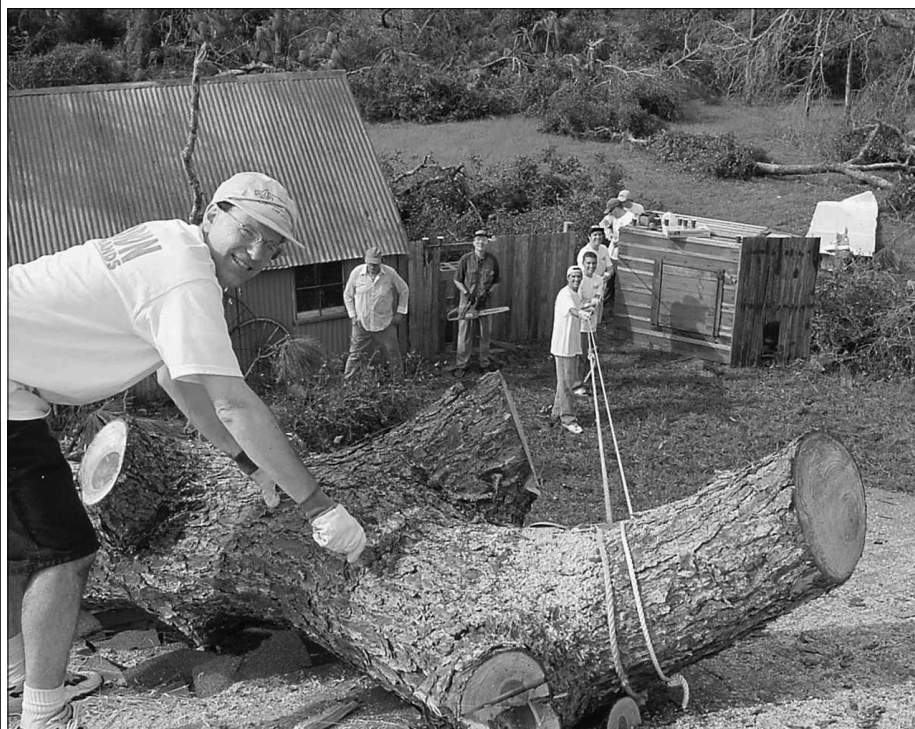


FOTO STEVE FRAHM, MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

George Mazzeo leder en grupp medlemmar från församlingarna Plantation och Davie i Fort Lauderdale stav i Florida i arbetet med att föra bort delar av ett träd från ett tak.





Med tillstånd av Church News, Greklandmissionen Aten

Heltidsmissionärer i Grekland befann sig mitt i guldjakten som volontärer under de olympiska spelen 2004.

Missionärers olympiska flit ger gyllene resultat i Grekland

Missionärer runt om i världen tillbringar sin tid med att söka efter "gyllene" kontakter, men under de två sista veckorna i augusti gav missionärerna i Greklandmissionen Aten av sin tid och hjälpte dem som kämpade för olympiskt guld.

Bland de 70 000 volontärer som arbetade under olympiaden i Aten fanns 76 heltidsmissionärer, varav 14 äldre missionärspår, som arbetade timme efter timme i solen med att hjälpa till med allt från gevärsskytte till ridning, från simning till brottning.

"[Tillsynsmännen för volontärerna] har varit så imponerade av våra missionärer, vilket vi förstod att de skulle bli", sade missionspresident John B Ludwig under olympiaden. "[Missionärerna] får så många nya vänner."

Eftersom Lisa Wardle, koordinator i Atens organisationskommitté för volontärarbetet, tidigare samarbetat med många av kyrkans medlemmar

under olympiaden i Salt Lake City, tillät hon att missionärerna fördes upp på listan över volontärer. Sedan dess har hon ofta fått höra att det är "något speciellt" med dessa missionärer – "någonting i deras ansikte", sade president Ludwig.

"Jag visste att missionärerna skulle beskyddas och betjänas, andligen och fysiskt", sade president Ludwig. "Jag förstod att andra skulle känna vår närvaro, trots att missionärerna hade tagit av sig både slipsen och namnbrickan."

Efter att ha fått särskilt tillstånd av kyrkan gick missionärerna och president Ludwig igenom en lång godkännandeprocess för att de skulle få hjälpa till under spelen. De började fylla i stora formulär mer än tio månader innan olympiaden började. Sedan behövde de gå igenom säkerhetskontroller och bevisa att de lagligen fick vistas i landet.

Till en början var den olympiska

kommittén osäker på om de skulle tillåta missionärerna att vara volontärer, de var rädda att de skulle använda tillfället till att missionera. Lisa Wardle försäkrade kommittén om att detta inte skulle hända. Och när representanter från den olympiska kommittén träffade missionärerna, sade de att de aldrig hade träffat en bättre grupp ungdomar och att de såg fram emot att få arbeta tillsammans med dem, sade president Ludwig.

Faktum är att när missionärerna väl hade börjat utbildas i sina uppgifter, frågade tillsynsmännen om de kunde få fler volontärer av samma sort. De var imponerade över ungdomarnas skiftande bakgrund och över att de kunde tala så många språk.

Men det var inte bara den olympiska kommittén som oroade sig. "Jag oroade mig först och främst för deras säkerhet. Men också över att deras arbetsschema som missionärer stördes", sade president Ludwig. Ibland behövde missionärerna stiga upp klockan fem för att vara på plats halv sju. Andra gånger behövde de vara på plats klockan tre på eftermiddagen och kom inte hem igen förrän halv ett eller ett på natten.

För att försäkra sig om att missionärerna var i säkerhet öppnade president Ludwig en "samordningscentral" i missionshemmet. Alla missionärer ombads att dagligen ringa in och rapportera.

"Det har varit svårt på ett sätt



eftersom [missionärerna] inte har kunnat arbeta efter sitt vanliga schema, men de har alla sagt att det var en underbar upplevelse att få se Greklands folk i ett annat perspektiv", sade president Ludwig. "Det har varit en nypa frisk luft för oss här i Aten."

En del missionärer ser tillfället att arbeta som volontär under spelen som ett svar på bön, eftersom de tidigare har haft problem med allmänhetens syn på missionärerna.

Nu får missionärerna nya vänner och hjälper till att ändra synen på kyrkans missionärer i Grekland. "När de nu träffar oss kommer de att möta oss med en helt annan inställning. Många kommer att välkomna tillfället att tala med oss", tror president Ludwig.

Missionärerna tror att även om detta inte resulterar i ett enda undervisningstillfälle, så har de utträtt ett viktigt arbete genom att visa att kyrkan är villig att älska och hjälpa andra människor. ■

Körens historia sträcker sig från malört till kungliga salar

Fån dess början under skuggan av ett primitivt malörttäckt tak till uppträdanden i välkända salar inför presidenter och kungligheter har Tabernakelkören skapat en fascinerande historia.

Förra året firades 75-årsjubileet av körens radioprogram *Music and the Spoken Word*, vilket gjorde det till det längsta kontinuerligt sända programmet i radions historia och gav det en plats i National Association of Broadcasters Hall of Fame. Men det är bara en i mängden av alla berättelser som hör till körens historia.

I ett försök att skapa en komplett bild av kören producerade regissören och producenten Lee B Groberg och författaren Heidi S Swinton en dokumentär som berättar körens historia. Dokumentären fick titeln *America's Choir: The Story of the*

Mormon Tabernacle Choir och sändes på PBS TV-stationer i Förenta staterna under november 2004.

Filmen växlar mellan konserter, personliga intervjuer, historiska återspelingar och arkivbilder, alltmedan Walter Cronkite berättar i bakgrunden. Den visar också upp kända ansikten när den visar körens roll i särskilda evenemang under dess 158-åriga historia.

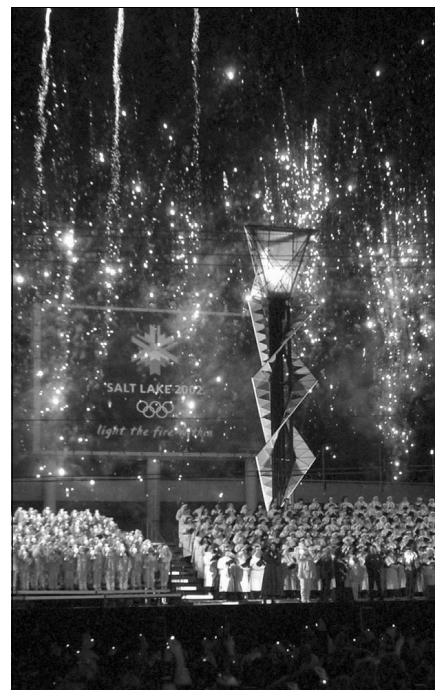
Kören uppträdde för första gången under en generalkonferens i kyrkan den 22 augusti 1847 – bara 29 dagar efter det att de första pionjerna kom till Saltsjödal. Kören består idag av 360 röster och ackompanjeras vanligen av en orgel med 11 623 pipor och en orkester med 110 medlemmar.

Varje medlem i Tabernakelkören och Orchestra at Temple Square

medverkar utan betalning. En del kör 15 mil enkel väg för att delta i repetitioner och uppträdanden i Salt Lake City. Men körmedlemmarna ser sin uppoffring som en välsignelse.

"Många av oss arbetar heltid innan vi går till repetitionerna på kvällarna", säger körmedlemmen Cindy Staheli. "Efter en lång dag känns det ibland svårt att tänka sig att sjunga i två och en halv timme. Men hur trött jag än är i början, så skulle jag kunna sjunga i två och en halv timme till när jag går därifrån. Det lyfter min själ och ger mig ny kraft."

Det kan vara svårt att göra de uppoffringar som krävs av en körmedlem, men det är ännu svårare att bli medlem i kören. Dokumentären beskriver den långa processen sång-



Tabernakelkören uppträder under vinterolympiaden 2002.





are måste gå igenom innan de godtas i kören. Processen tar vanligtvis nio månader. Intresserade sångare skickar först in en inspelning som visar deras röstomfång. De måste sedan få godkänt på ett test som mäter deras musikkunskap. Om de svarar rätt på minst 80 procent av frågorna får de komma till en individuell provsjudning. Om de väljs ut efter provsjudningen blir de ombudade att delta i Temple Square Chorale, en träningskola för Tabernakelkören. Körmedlemmarna är mellan 25 och 60 år gamla och får tillhöra kören i högst 20 år.

I dag har kören möjlighet att turnera världen över, långt mer än tidigare medlemmar kunde ha förutsett. Körens första turné gick till Columbian Exposition i Chicago 1893. Första gången de uppträdde inför Förenta staternas president var för president William Howard Taft år 1911 och deras första europaturné gick av stapeln 1955. Sedan dess har de uppträtt på många olika platser, allt från Bolsjojteatern i Moskva till Royal Albert Hall i London och tillsammans med Jerusalem Symphony i Israel.

De har också uppträtt vid särskilda evenemang som installationer av presidenter och begravningar. Den 11 september 2001 skulle kören uppträda i tabernaklet på Temple Square för en grupp besökande kongressdeltagare. På grund av terrorattackerna mot Förenta staterna tidigare samma dag, ändrades föreställningen till en minneskonsert.



Tabernakelkören firar att Utah utnämns till en av Amerikas stater 1896.

President Gordon B Hinckley bad publiken visa respekt genom att inte applådera.

"Halvvägs igenom konserten sjöng vi 'America the Beautiful'", säger körmedlemmen Stephen Stoker. "Istället för att applådera ställde sig publiken upp när vi började sjunga. När vi kom till tredje versen där vi sjunger 'Du vackra fosterland vars dröm ser bortom alla år, alabastervita städer strålar genom sorgens tår', så grät alla ... Det var en mäktig stund för alla som var där."

Kören uppträdde också tillsammans med den populäre musikern Sting under olympiaden 2002 i Salt Lake City. När Sting för första gången hörde kören sjunga, sade han att det bekräftade hans "tro på att musik verkligen kan uttrycka mänsklighetens högsta ideal".

Dokumentären går också tillbaka i tiden och återskapar körens första radiosändning av *Music and the Spoken Word*, som gjorde debut den 15 juli 1929. Segmentet visar dåtidens radioutrustning och 150 nuvarande körmedlemmar klädda i tidsenlig klädsel. Programledaren fick lov att stå på en hög stege under hela programmet för att kunna nå den enda mikrofon som fanns.

Genom körens hela historia har en sak alltid varit konstant – körens förmåga att nå åhörarnas hjärtan.

"Man har sagt att ord föder tankar, och att musik föder känslor", säger körmedlemmen Stan Smith. "Men en sång, som kombinerar båda, får oss att känna på en tanke." Syster Staheli tillägger: "Jag tror att musik kan röra vid vårt hjärta när ord ibland inte ens når fram till oss." ■





SAMLINGSSTUNDEN

Fler förslag till samlingsstunden, januari 2005



Här följer fler förslag som Primärför-
eningens ledare kan
använda tillsam-

mans med förslagen i Samlingsstun-
den i det här numret av Liahona.
Lektioner, anvisningar och aktivi-
teter som hör samman med de här
förslagen finns i "Planen för lycka",
sidorna 8 och 9 i Lilla stjärnan i det
här numret.

1. Hjälp barnen lära sig Moses 1:39 utantill. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 181–182.) Lär ut frälsningsplanen genom att sätta upp stationer som representerar varje del i vår existens: föruttilvaron, jordelivet, andevärlden och härlighetsgraderna. (Du måste lära ut detta i kronologisk ordning. Om du har en liten grupp primärbarn går ni tillsammans till varje station. Om du har många barn väljer du ut små grupper som får representera alla barnen och gå från station till station i främre delen av rummet.) När barnen går från föruttilvaron till jordelivet passerar de genom "slöjan" som representerar födseln. När de går från jordelivet till andevärlden går de igenom "slöjan" som representerar döden. När de går från andevärlden till härlighetsgraderna, hjälper du dem förstå vad uppståndelsen och domen inne-

bär. Använd skriftställen, berättelser, sånger och vittnesbörd (se förslagen nedan) för att undervisa om vad vi har gjort och vad vi förväntas göra under varje del av vår existens.

Föruttilvaron: Abraham 3:22–26; L&F 138:55–56; "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", stycke 2–3; "Jag bodde i himlen". (*Liahona*, apr 1999, s LS5). *Jordelivet:* Trosartiklarna, Mina evangelieideal, Frälsarens uppgift, berättelser från skrifterna om att välja rätt, en sång eller psalm om lydnad. *Andevärlden:* Alma 40:9–14, L&F 138:57 (de rättfärdiga kommer att vara missionärer), en sång eller psalm om missionsarbete, tala om vikten av tempeltjänst för de döda. *Härlighetsgraderna:* L&F 76:50–112, Trosartiklarna 1:3–4, en sång eller psalm om eviga familjer.

Kopiera översikten av frälsningsplanen från *Primär 6*, s 2. Ge varje barn en kopia av den som de kan färglägga medan de går från station till station. Uppmana barnen att visa översikten för sin familj.

2. Använd Evangeliet i bild 101 (Adam och Eva) och 119 (Adam och Eva undervisar sina barn) och berätta om Adam och Eva och den uppgift de hade i vår himmelske Faders plan. Sätt upp båda bilderna på väggen. Gör i ordning ordremsor som beskriver förhållandena i Edens lustgård (till exempel: de kunde inte dö, de levde i vår himmelske Faders närhet, de kunde inte bli sjuka eller ha ont, alla djur levde i fred med varandra, de hade inga barn, Adam och

Eva behövde inte arbeta för att få mat) och ordremsor som beskriver världen efter fallet (till exempel: död och smärta, leva i tro, Adam och Eva fick barn, kunskap, utveckling). Lägg ordremsorna i en låda och låt lådan gå runt medan barnen sjunger en sång eller psalm. Gör många pauser i sången. När musiken upphör ber du ett barn ta upp en ordremsa och sätta fast den under rätt bild. Be barnen ta fram och läsa Adams och Evas vittnesbörd i Moses 5:10–12. Betona att vi, tack vare Adam och Eva, fick komma till jorden och tillhöra en familj. Och precis som de undervisade sina barn om evangeliet i sin familj, kan vi lära oss och leva efter evangeliet i vår familj.

Dela in primärbarnen i tre grupper. Be den första gruppen att tänka på vad de kan göra för att hålla buden hemma, be den andra gruppen tänka på vad de kan göra för att hålla buden i skolan, och den tredje att tänka på vad de kan göra för att hålla buden i kyrkan. Låt ett barn från varje grupp rita på tavlan något som de kan göra för att hålla buden. De måste hinna rita klart bilden medan barnen sjunger en vers av en sång eller psalm. Låt barnen gissa vad teckningen föreställer. Upprepa detta så mycket ni hinner. Vittna om att Adam och Eva var viktiga i vår himmelske Faders plan, att de är våra första föräldrar och att de undervisade sina barn om evangeliet. Vi kan också lära oss om och leva efter evangeliet i vår familj. ■





Lokala nyheter



Budskap från områdespresidentskapet

Lärjungeskap

Följande har skrivits om lärjungeskap: "En Kristi lärjunge är en person som lär sig att bli lik Kristus – som lär sig att tänka, känna och handla som han gör. Att bli en sann lärjunge, att fullfölja denna inlärningsuppgift, är det mest krävande levnadsprogram som människan känner till. Ingen annan skolning kan jämföras med denna ... vare sig i fråga om krav eller belöning. Den innebär en total förvandling av en person från den naturliga människans tillstånd till en heligs, till någon som älskar Herren och tjänar av allt sitt hjärta, all sin förmåga, själ, sinne och styrka." (Chauncey C Riddle, "Becoming a Disciple", *Ensign*, sep 1974, s 81.)

Frälsaren instruerade dem som ville följa honom om lärjungeskapets innersta natur, när han sade:

"Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.

Och att ta sitt kors på sig, är att förneka sig all ogudaktighet, och varje världsligt begär, och att hålla mina bud." (Se JST Matthew 16:24, fotnot d.)

En dramatisk förändring inträffar i människors liv när de hänger sig åt att bli Herrens lärjungar. Ett av de mest belysande exemplen jag kan tänka på ur skrifterna är den unge Almas omvändelse och hur hans ut-



Äldste L Tom Perry

seende förändrades då han blev en lärjunge till Herren. Kom ihåg att Alma och Mosiahs söner räknades ibland de icketroende. Alma hade ordet i sin makt och kunde smickra folket. Han ledde folket till att göra allt slags orättfärdighet. Han blev ett stort hinder för kyrkan genom att göra sig populär hos folket och orsaka stor oenighet bland dem. Men tack vare hans fars ödmjuka bön visade sig en ängel för dem medan de höll på med sitt fördärvbringande verk. Alma blev så förskräckt att han föll till jorden, och ängeln befallde honom: "Alma! Stå upp och stig fram! Varför förföljer du Guds kyrka? Ty Herren har sagt: Detta är min kyrka, och jag skall fast grunda den, och intet skall störta den utom mitt folks överträdelse." (Mosiah 27:13) Han blev så svag att han inte kunde röra sig utan fick bäras. Han blev också stum. Man lade honom framför hans far. Hans far gladdes och uppmanade folket att be för hans son.

"Sedan de hade fastat och bätt två dagar och två nätter, återfingo Almas lemmar sin styrka och han stod upp och började tala till dem och bad dem att vara vid gott mod.

Ty, sade han, jag har omvänt mig från mina synder och har blivit återlöst av Herren. Se, jag är född av Anden." (Mosiah 27:23–24)

Han berättar sedan om den stora vedermöda och det lidande han upplevde då han insåg att han var utestängd från Guds rike. Och han mindes sin fars undervisning och ropade till Herren att han skulle förskonas.

Nu ser vi den dramatiska förändring som skedde då han blir en lärjunge till vår Återlösare.

"Och nu begav det sig, att Alma från den tiden började undervisa befolkningen och likaledes gjorde de som voro med Alma, då Herrens ängel uppenbarade sig för dem. De färdades omkring i hela landet och kungjorde för människorna, vad de hade hört och sett och predikade Guds ord under många provningar." (Mosiah 27:32)

I min släkthistoria finns det många berättelser om pionjärer – ädla själar som visade prov på sant lärjungeskap. Mina barns mormors far var en modig Kristi lärjunge. Hans anhöriga var förmögna markägare i Danmark. Som gynnad son skulle han få ärva sin fars landområden. Han blev förälskad i en vacker ung kvinna som





inte hade samma sociala ställning som hans familj. Han uppmanades att avbryta kontakten med henne. Han var inte benägen att följa sin familjs råd, och en gång när han besökte henne, upptäckte han att hela hennes familj hade blivit medlemmar i kyrkan. Han vägrade lyssna till läran som hennes familj omfattat och sade bestämt ifrån att hon fick välja mellan honom och kyrkan. Hon förklarade oförskräckt att hon inte skulle överge sin religion.

Efter detta kraftfulla uttalande bestämde han sig för att han skulle lyssna på lärdomarna som var så viktiga för henne. Snart därefter påverkades han av Anden och också han omvändes till evangeliet. Men när han berättade för sina föräldrar om sitt beslut att bli medlem i kyrkan och gifta sig med den unga kvinnan, blev de arga på honom och tvingade honom att välja mellan sin familj och deras rikedom och kyrkan. Han övergav de bekvämligheter han varit van vid hela sitt liv, blev medlem i kyrkan och gifte sig med henne.

De började genast förbereda sig för att lämna Danmark och resa till Sion. Då han nu var utan sin familjs stöd, måste han arbeta hårt med allt arbete han kunde få för att spara pengar till resan till det nya landet. Efter ett års hårt arbete hade han sparat tillräckligt för resan. Just då de var beredda att ge sig iväg, kom deras grensresident till dem och sade att det fanns en familj som hade större behov än han och hans hustru.

Han ombads att ge det som han sparat så att den fattiga familjen kunde resa till Sion.

Lärjungeskap innebär uppoffringar. De gav sina besparingar till den behövande familjen och hade sedan ännu ett år med hårt arbete framför sig för att spara till reskostnaden. Till slut kom de fram till Sion, men inte förrän de hade gjort många fler uppoffringar, som visade verkligt lärjungeskap.

En rik ung man fick lärjungeskapets hårdaste prövning när han ombads: "Sälj allt vad du äger och dela ut till de fattiga ... kom sedan och följ mig." (Luk 18:22)

För många av oss är det ett lika svårt prov att göra sig av med dåliga vanor och världsliga tankar, så att vi är konfliktfria och kompromisslösa i vår hängivenhet till Herrens verk.

Må våra liv som sanna Kristi lärjungar återspegla hans exempel. Må vi ta på oss hans namn och stå som vittnen om honom under alla tider och överallt. (Se Mosiah 18:9.) ■

Vaktombyte i Malmö stav

Urban Girhammar har presiderat i Malmö distrikt och stav under närmare 20 av de senaste 22 åren. Claus Wrang, Arnold Ahlström och Michael Nilsson har varit hans rådgivare sedan Malmö blev stav, men under president Bruce Hafens och äldste Hans Mattssons ledning omorga-



**Urban och Gunnel Girhammar –
på väg hem**

niserades stavpresidentskapet den 19 september 2004. Ny stavspresident är John Hedberg, Helsingborg, med rådgivarna Donald Eldenberg, Lund, och Glen Helmstad, Helsingborg.

Broder Girhammar kunde för första gången på länge umgås med sina vänner efter konferensen och innan alla avskiljningar var klara hade han och hans hustru Gunnel åkt hem. "En ovanlig känsla", sade syster Girhammar. På frågan om vad den viktigaste framgången i staven har varit svarade broder Girhammar att "jag tror att vi har ett enat prästadöme".

John Hedberg, son till Arne och Gunnel Hedberg, föddes i Göteborg 1965. Efter sin mission i Winnipeg, Kanada, gifte han sig med Jeanette Rasmusson 1986. De kom till Helsingborg 1987 och har tre barn, Carl (17), Johanna (15) och Anton (13).

President Hedberg håller på Västra Frölunda i ishockey, GAIS i fotboll och kan tänka sig att spela en innebandymatch. Han är mycket teknikintresserad; datorer och ljudteknik är sådant han gärna pysslar med när det blir någon tid över under de kommande tio åren. Senast lästa bok är "Way to be" av president Hinckley och "Hornblower" av C S Forester.





Skulle Malmös nye stavspresident välja musik till en aktivitet bara baserat på egen smak skulle det bli symfonisk rock, lite jazz och lite ny soul-musik. Till vardags arbetar han på Volvos däckside men ser fram emot andra uppgifter inom samma företag.

Förste rådgivaren, Donald Eldenberg, är född i Stockholm. Efter sex år i Australien där han bland annat lärde sig hantera boaormar, flyttade familjen till Malmö. President Eldenberg är gift med Yvonne (född Altér) och de har barnen Jennifer (18), Mattias (16), Marcus (14), Steffanie (12) och Beatrice (9). Till vardags är president Eldenberg reklamare på Teleca Mobile Technologies i Malmö.

Andre rådgivaren, Glen Helmstad, är uppvuxen i Halmstad och har doktorerat i pedagogik i Göteborg. Familjen Helmstad bor i hustrun Cecilias (född Andersson) familjegård i Nyhamnsläge norr om Höganäs. Paret Helmstad har fyra barn: Amelie (21), Amanda (19), Aron (16) och



John Hedberg, stavspresident i Malmö stav.

Astrid (15). President Helmstad är universitetslektor i Lund.

President Hafen, förste rådgivare i områdespresidentskapet, gav under konferensen uttryck för den vision som han ville skulle växa fram. "Den måste komma från er och ert nya stavspresidentskap", sade han, "och ni måste arbeta på ert sätt". Äldste Mattsson uttalade efter konferensen

sin tillit till det nya presidentskapet och det himmelska stöd med vilket beslutet kring president Hedberg hade vuxit fram.

President Hedbergs kommentar, och det budskap han vill förmedla, är att "det måste vara glädjefullt att verka i kyrkan – om än kanske ansträngande ibland". ■

Mats Ekelund

Evangeliet välsignar ryska medlemmars liv

Äldste Kevin Trost, bosatt i Seattle Washington, påbörjade efter två månaders intensiv träning i ryska på MTC den 5 augusti 2002 sin mission i Krasnojarsk, Omsk, Tomsk, Novosibirsk, Barnaul, Ulan Ude och Irkutsk i hjärtat av Sibirien. Den 1 juli två år

senare kom han med 98 ryska medlemmar, varav 50 för första gången, till Templet i Stockholm.

Under den kommunistiska eran (sedan revolutionen 1917 fram till 1989) var det förbjudet att utöva religion och de troende utsattes för svår



Youry Ognev utanför templet i Stockholm, här tillsammans med äldste Thomas F Rogers, tidigare missionspresident i S:t Petersburgmissionen, samt 1:e rådgivaren i tempelpresidentskapet, Sven Karlsson.

FOTO BIRGITTA KARLDELDT





FOTO BIRGITTA KARLFEIDT



Äldste Kevin Trost tillsammans med sin mor, Elizabeth Gaskill, som kom till Sverige för att hämta hem sin son efter fullgjord mission.

förföljelse. Kyrkan har nu funnits i Novosibirsk i drygt nio år. Medlemmarna läser skrifterna, kan evangeliet, de älskar sina missionärer, bjuder in sina vänner och håller alla aktiva. Samarbetet mellan dem och missionärerna är fantastiskt fint. Omkring trettio personer döps varje månad.

Att komma till templet är den största erfarenheten, trots alla personliga uppoffringar som alla måste göra för att ekonomiskt klara av att resa. Vanja, en 13-årig flicka, är ett exempel på vad evangeliet kan innebära i en ung människas liv. Hon döptes när hon var elva år, sedan hennes föräldrar dött av en överdos av alkohol. Vanja fick bo hos sin mormor och moster, som båda är medlemmar. De bad tillsammans för

Vanjas föräldrar, och under tempelveckan blev de alla beseglade till varandra.

Youry Ognev var en annan medlem i den ryska tempelgruppen. Vid 22 års ålder var han ledare i en kommunistisk partisektion och förnekade aktivt all religion. Hans hustru bjöd en dag in missionärerna. Youry var inte glad men han gick med på att läsa Mormons bok. Herren välsignade honom med ett vittnesbörd om att Mormons bok är sann. Kärleken växte inom Youry, och hans liv

förändrades. Den 27 juli 1997 döptes han tillsammans med sin hustru och inom två månader döptes även deras barn. "Alltsedan den dagen tackar jag Herren för denna gåva som gav mig förtröstan inför framtiden, kärlek i min familj och som låter oss vara tillsammans i Jesus Kristus", säger Youry. "Tack vara tempelförordningarna kan vi vara tillsammans för evigt. Detta är andra gången jag är i templet och jag har ett starkt vittnesbörd om Herrens verk." ■

BIK

Luleå grens hajk på "guldplåtar"

En dimmig fredagseftermiddag den 20 augusti 2004 steg nitton glada medlemmar från Luleå gren från sex- till fyrtioårsåldern ur bilarna vid Bjässberget i Bodens urskogar. En stor och spännande förväntan låg i luften på denna "ungdomshajk".

Våra två väl förberedda hajkledare var Elisabet Björken och Mathias Holmdahl. Eftersom de är kapten respektive löjtnant inom det militära när de inte utövar sina kall i kyrkan, gav de oss klara men enkla och vänliga anvisningar för hur vi skulle resa det stora militärtältet som skulle vara vårt hem under de följande sexton timmarna.

När vi rest tältet var det becksvalt ute. Men vid lägerelden åt vi en underbar måltid – grillad korv med bröd, senap och ketchup. För att vi skulle få en större känsla för hur det

kunde vara att skriva Mormons bok på guldplåtarna, fick vi av Otto Liljansalo och Hugo Näslund var sin liten "guldplåt" (mässingsplåt) och en spik, så att vi kunde rista in en kort berättelse om vad vi gjort på hajken och sedan underteckna den med våra namn. Det var inte lätt att skriva i mörkret i endast ljuset från brasan. Vi kunde riktigt föreställa oss profeten Moroni sitta ensam i mörkret och med bara skenet från en oljelampa skriva Guds ord på guldplåtarna. Våra plåtar har nu fogats samman och kommer att hänga i kapellet i Luleå i många år framöver. "Det vi skrivit kommer alltid att bevaras när det är ristat på plåt", förklarade aktivitetsanordnarna. Detta tyckte särskilt barnen var väldigt spännande. Eftersom vi hade en braskamin inne i tältet utsågs under natten





FOTO MARIE SOFIE ULANDER

Vi som var på hajken: Fr v gp Robert Näslund med hustru Rose-Marie, Birger Broström Ulander, Hugo Näslund, Mathias Holmdahl, Tomas Lidberg, Kamilla Karlsson och äldste Larsen. Sittande fr v äldste Neibaurn, Jonathan Wirtala, Isak Näslund, Joseph Wirtala, Viktoria Wirtala, Elisabet Björken, Beata Näslund och Marie Sofie Ulander. Längst fram fr v Moa Wirtala i keps och Agnes Näslund. (Otto Liljansalo var frånvarande när bilden togs.)

”eldvakter” precis som i det militära, en varje timme; eller två om något av barnen ville hjälpa till att vakta, och det ville det flesta.

Nästa dag efter frukost var det hajkledarna själva som delade in oss i tre lag som skulle tillverka var sin pilbåge och pilar och sedan skjuta prick med dem. Med hjälp av endast tre tändstickor och naturens mycket fuktiga material (på grund av de tidigare dagarnas kraftiga regn) fick lagen sedan göra upp en eld och få vatten att koka. Vilket lag som vann låter jag vara osagt, men vi hade en ganska så besviken grenspresident som fick se sig besegrad av både sin hustru och sina båda söner. Som tur var tröstades han av att vi efter tävlingarna ägnade oss åt hans stora hobby – att skjuta prick med diverse skjutvapen. (Vårt läger låg nämligen alldeles invid en skjutbana.) Alla som

ville fick pröva på att skjuta prick, och självklart förklarades vikten av att hantera vapnen på ett säkert sätt så att ingen blev skadad. Alla hade roligt och mest spännande tyckte nog de yngre pojkarna att det var. Dagen och Luleå grens hajk avslutades med en god lunch och med en tacksam bön till vår himmelske Fader för att vi haft en så trevlig hajk tillsammans och lärt oss att samarbeta och uppskatta naturen mera som Herren skapat åt oss. Vi var alla också mycket tacksamma för att Herren låtit regnet lysa med sin frånvaro och låtit oss ha ett varmt väder för årstiden.

Sedan sade vi hejdå med ett leende på läpparna och en stark förvisning om att det här inte var sista gången vi drog ut på hajk tillsammans. ■

*Marie Sofie Ulander,
Luleå Gren*

Söderhavsumu lockar gäster från Fiji

Äldste Fa'aso'o bjöd sommaren 2004 hela Jönköpings församling på en härlig söderhavsfest. Uppvuxen på Samoa och Hawaii har äldste Fa'aso'o före sin mission i Sverige arbetat vid det polynesiska kulturcentret på Hawaii.

25 kycklingar fyllda med potatis, morötter och lök, kryddade med soya och peppar och invirade i folie las ner i en grop, grävd på gräsmattan bakom kyrkan. Ved lades över och tändes på. Stenar, kycklingarna och ytterligare ett lager med större stenar och slutligen stora rabarberblad (i stället för palmblad) lades sedan över glöden. Äldste Fa'aso'o berättade om de olika öarna i Söderhavet och traditionerna där, tills det efter cirka en timme var dags att ta bort de heta stenarna, vilket han gjorde med bara händerna.

Bland gästerna fanns flera personer från Fiji som berättade att umun smakade precis som hemma. En av dem hade råkat gå förbi kyrkan när äldsterna höll på att gräva gropen och kom och hjälpte till. Denne bjöd in flera av sina vänner och sin kusin som också var från Fiji. De hade sina speciella dräkter på sig, precis som äldste Fa'aso'o. Förutom umu bjöds det på dans och musik från Söderhavet och speciellt från Tonga, eftersom



FOTO EIVOR HAGMAN



En äkta "umu" tillagades på baksidan av kapellet i Jönköping.

FOTO EIVOR HAGMAN



Äldste Fa'aso'o med två av besökarna från Fiji.

det senare på kvällen visades en film om äldste John H Grobergs mission på Tonga, "The other side of heaven".

Den lokala tidningen gjorde en

intervju med äldste Fa'aso'o, som resulterade i en fin artikel med samoanska recept. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Var det så här under medeltiden?

Bohus fästning strax utanför Göteborg blev lördagen den 28 augusti 2004 skådeplatsen då tvåhundra Unga män och Unga kvinnor med ledare i Göteborgs stav, alla klädda i egenhändigt sydda medeltida kläder, iscensatte en dag under medeltiden.

Borgherren Niklas Mårdby och

hans härold Sebastian Herrey invigningstalade klockan 11. Invigningsbönen hölls på latin av borgkaplan Harry Mårdby och ett kort tankekorn gavs av stavspatriark Erik Nilsson.

I hantverksbyn på borggården kunde ungdomarna göra smycken av äkta silverringar under ledning av Tomas Nilsson och även en egen



FOTO CHRISTOFFER MALM

Arielle Särle, Skövde gren, plockar åt sig lite av det goda från gästabudet.

ringbrynja tillsammans med Samuel Höglund. En ung man tillbringade nästan hela dagen med att tillverka sitt eget armband. Långsvärdsfäktning bjöds det också på. Här lärde sig ungdomarna en del av grunderna från den tyska långsvärdsskolan och fick prova på tekniker som utvecklades under medeltiden.

En annan höjdpunkt för några ungdomar var att se hur det går till att smida och även få prova på det själva. Smeden Mattias Nilsson skapade under dagen även de smycken som delades ut vid gästabudet.

Medeltida dans blev också en stor succé. Under dansmästaren Tomas entusiastiska ledning lärde sig både Unga Män och Unga kvinnor stegen i många olika medeltidsdanser.

Lena Nilsson och Kristina Mårdby visade hur man syr huvudbonader som struthätta, coif eller dok. Skönskriftens konst, kalligrafi, lärdes ut av Linnea Malm. Här var det några som var så stolta över det de hade skrivit att de ville rama in det.

Per Gjärum undervisade i medeltida gycklares och jonglörers svåra konst. Ungdomarna kunde också testa sin röst och sjunga medeltida sånger, ledda av Katrin Höglund och Anneli Mårdby.





FOTO CHRISTOFFER MALM

Alexander Murphy gjorde själv sitt medeltida smycke.

I femkampen med Bo Renman kom den verkliga tävlingsandan fram i grenar som 'sputta snighil' och 'drap monstrum'. I andra medeltida lekar tillsammans med Christoffer och Mary Malm kunde ungdomarna testa styrka, snabbhet och samarbete.

I slutet av dagen hölls ett stort gästabud vid långbord i den borte delen av fästningen. Grillad kyckling, stenugnsbakat bröd, stekta rotfrukter, ostar, nötter och olika frukter fick en strykande åtgång. Många tyckte att det var en upplevelse att få äta på traditionellt vis med bara händerna av allt som Hanna Höglund,



FOTO CHRISTOFFER MALM

Gästabudet bjöd på medeltida maträtter.

Margreth Mårdby med många hjälpredor och kökshjon (alla ungdomar) hade förberett.

Under gästabudet dubbades Dam Miriam Nilsson och Riddare Joel Herrey för kamratskap och hjälpsamhet. De fick de handsmidda smyckena samt diplom.

Temat på dagen var Venire, inere, seqvi, vilket betyder kom, kliv in och delta. Och alla som kom, klev in och deltog hade en rolig, lärorik och minnesvärd dag tillsammans. ■

Christoffer Malm

Aktiviteter – ett missionärsredskap

Biskopsrådet i Jönköpings församling har under de senaste åren uppmanat medlemmarna att inbjuda sina vänner till olika aktivite-

ter. Linda Folkesson är ett exempel på frukten av detta.

Linda kom först i kontakt med kyrkan för omkring sex år sedan då hon spelade i samma basketlag som en av församlingens ungdomar, Josephine Hagman. De båda flickorna blev goda vänner och genom Josephine blev Linda bekant med många av ungdomarna i kyrkan. Under dessa år inbjöds Linda hela tiden till olika aktiviteter.

I högstadiet valde Linda att göra ett arbete om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon fick nu tillfälle att ställa frågor till sina vänner i kyrkan om deras tro. Under religionsundervisningen i gymnasiet kunde Linda rätta till en del felaktiga påståenden som klasskamraterna kom med. Hon ordnade även så att hela klassen fick komma till kyrkan för en presentation om vår religion.



FOTO EIVOR HAGMAN

Linda Folkesson vid sitt dop med sina vänner, fr v Josephine Hagman, Jens Carlsson, Josef Nilsson, Rakel Nilsson och Jonatan Nilsson.





När Linda och Josephine tagit studenten skildes deras vägar, då Josephine åkte till USA för att studera. Därmed tog kontakten med kyrkan och kyrkans ungdomar slut. Linda kände att det inte fanns någon verklig glädje och lycka i att "festa" och leva så som hennes kompisar gjorde.

Efter ett år kom Josephine hem över sommaren och kontakten med Linda återupptogs. Ett sommarparty för stavens ungdomar skulle arrangeras av Unga Vuxna och Linda inbjöds att hjälpa till.

Linda började ställa många frågor till olika medlemmar om evangeliet och till slut bad hon själv missionärerna om att få undervisning. Efter två veckors undervisning döptes Linda. På doggudstjänsten var kapellet fullt. För Josephine var det ett mirakel att

hennes bästa vän nu också delade evangeliet med henne.

Linda har varit medlem i två månader när detta skrivs. Hon har spridit en glädje och entusiasm i församlingen som påverkat många. Nu undervisar hon barnen i Primär, är besökslärare och går på institutet. Hon har varit på sin första tempelresa till Köpenhamn och utfört dop.

Varje inbjudan till en aktivitet i kyrkan var en droppe andlighet som efter sex år fyllde hennes bägare så att hon var redo att döpas och bli en medlem i Guds rike här på jorden.

I Jönköping fortsätter vi nu med förnyad energi, entusiasm och tålamod att inbjuda våra vänner till aktiviteter och möten. Nu vet vi att det så småningom ger resultat! ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Med Herrens hjälp är allt möjligt

Världsmästerskapet i triatlon Iron Woman – simning 4 kilometer, cykling 18 mil och löpning 4.2 mil – gick den 5 juli 2004 i Säter i Sverige. En av deltagarna i USA-laget var Jennifer Ashley, medlem i Higham församling i Massachusetts.

När Jennifer för fem år sedan talade med sin man om sin önskan att få ännu ett barn, sade han att hon måste träna för att komma i god fysisk form. Löpning verkade vara bästa sättet att komma i form, så

Jennifer fick med sig fyra systrar i församlingen. Tillsammans hade de femton barn, så bästa tiden att träna var halv sex på morgonen! Tre gånger i veckan löptränade de. För varje gång ökade förmågan att springa allt längre sträckor.

Sara, det fjärde barnet, föddes med kejsarsnitt, men ryggmärgsbedövningen gjordes felaktigt och blodproppar gjorde att Jennifer fick konstant, allt värre huvudvärk och blev sängbunden. Hennes högra sida var



Jennifer Ashley deltog sommaren 2004 i USA:s lag i triatlon Iron Woman, ett beslut som avgjordes av att vi har ett tempel i Sverige.

delvis förlamad, slutligen kunde hon inte svälja, hon tappade minnet och var nära döden. Under den här tiden beslöt sig Jennifer för att inte bara bli bra, utan hon skulle delta i triatlon Iron Woman.

Med sin familjs helhjärtade stöd blev Jennifer bättre. Arton månader senare och efter flera prästadömsvälsignelser avslutade Jennifer sin första triatlon.

Jennifer beslöt sig för att ytterligare förbättra sina resultat, vilket hon lyckades med så bra att hon kvalificerade sig för världsmästerskapen i Säter. När hon fann att det finns ett tempel i Sverige, beslöt hon sig för att komma!

Jennifers familj gjorde och sålde 500 burkar hemgjord jordgubbssylt för att finansiera resan.

Det verkar som om ingenting är omöjligt när man som Jennifer trots ganska hopplösa odds satt upp ett mål och har en absolut tro på att kunna nå det! ■

BIK

2.5781 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

